

Pháp Luân Đại Pháp

Giảng Pháp tại các nơi IX

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

MỤC LỤC

Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế New York năm 2009	1
Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế Washington DC năm 2009	66
Giảng Pháp tại hội thảo luận Đài truyền hình Tân Đường Nhân	84

Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế New York năm 2009

Lý Hồng Chí

Ngày 7 tháng Sáu, 2009

Chào tất cả! (các đệ tử: Kính chào Sư phụ!)

Mọi người thật vất vả quá! (các đệ tử: Sư phụ vất vả quá!)

Rất mừng khi gặp mặt mọi người; hơn một năm không gặp mặt rồi. (*võ tay nhiệt liệt*) Tôi cũng là hữu ý không muốn giảng nhiều; là vì tôi [thấy] vô cùng rõ ràng, tôi giảng càng thông suốt, thì đem đến cho chư vị mức độ khó khăn trong tu luyện càng lớn, nhân tố cụ thể lực sẽ đảo loạn ghê gớm hơn. Pháp là đã truyền xuất lai rồi; Sư phụ bảo cho chư vị rằng, bộ Pháp này, chỉ cần giữ vững theo Ông mà tu, [thì] điều gì cũng có thể đắc; ấy là nhất định; vậy nên mọi người chỉ cần học một cách nghiêm chỉnh, [thì] sẽ y như điều tôi giảng. Do đó tôi suy qua xét lại, [thấy là] giảng ít đi thì tốt hơn; như vậy sẽ cấp cơ hội cho mọi người tự mình đề cao nhiều hơn và ngộ ra nhiều hơn, càng nhiều cơ hội bước đi con đường của chính mình. Nhưng tôi không thường xuyên giảng Pháp, [thì] vấn đề lo lắng nhất là, trong tu luyện ấy, mọi người đều biết rằng chịu khổ là rất khó; trên thực tế chịu khổ vẫn không phải là [điều] khó khăn nhất. Khổ ấy, có thêm khổ nữa, [thì] qua rồi là mình bạch ra; nhưng tu âm thầm trong tịch mịch một cách vô vọng, không nhìn thấy hy vọng, đó là khó nhất. Chúng loại tu luyện nào đều sẽ trải qua khảo nghiệm như thế,

đều sẽ đi trên [đoạn] đường ấy. Có thể kiên trì thường hằng, không ngừng tinh tấn thì mới là tinh tấn thật sự. Lời này là được giảng như thế, [nhưng] khi thực hiện thực sự là khó lắm, vậy nên mới nói cứ tu luyện như thuở đầu, tất thành chính quả.

Nhất là giờ đây trong xã hội này, như mọi người đều thấy, những thứ tiêu cực quá nhiều rồi, dẫn động chấp trước [của] con người, động chạm đến tâm hồn của người ta, khiến con người thế gian không ngừng [bị] kéo xuống; điều ấy rất đáng sợ. Đệ tử Đại Pháp là người tu luyện, chứ không phải Thần tu luyện; là người trong tu luyện, do đó sẽ bị can nhiễu hoặc nhiều hoặc ít. Nếu không giữ mình được vững, vậy thì giống như người thường, biểu hiện trong can nhiễu không có khác biệt gì so với người thường. Có học viên chẳng có gặp phải ma nạn gì, dần dần không tinh tấn nữa, trên thực tế chính là sinh ra chấp trước khi đối [mặt] với các chủng loại dụ hoặc của xã hội người thường, bị những hấp dẫn trong xã hội kéo xuống. Tất nhiên, những người khác nhau tu luyện là có cách nghĩ của những người khác nhau, căn cơ khác nhau, thái độ đối với tu luyện đương nhiên sẽ khác nhau. Đáng quý nhất là có thể từ trong hoàn cảnh và dưới áp lực của gian khổ loại này, lại còn trong tình huống không nhìn thấy hy vọng, mà có thể tinh tấn không ngừng, đó mới là trân quý nhất, xuất sắc nhất.

Khá nhiều học viên trong đoạn thời gian vừa rồi không gặp tôi —tôi phát hiện rằng— đã trở nên buông lơi hơn, yêu cầu đối với bản thân không nghiêm khắc lắm. Tu luyện quả thực là rất nghiêm túc. Từ khi [khai] sáng thế [giới] tới nay đã trải qua hai [lần] trái đất rồi, lịch sử ức vạn năm ấy, chính là để đợi chờ thời khắc cuối

cùng hôm nay. Một khắc ấy trên thực tế là sự việc chỉ trong chớp mắt; từ Thần mà nhìn thì là việc chỉ trong một cái huơ tay; nhưng ở không gian con người này cần một quá trình thời gian. Thời gian ở không gian này của con người dẫu kéo dài hơn nữa, thì Thần thấy chỉ là sự việc trong chớp mắt thôi. Ở nơi con người đây trải qua hằng mấy năm rồi, thời gian hễ kéo dài nữa thì dễ khiến một số học viên không tinh tấn, buông lỏng bản thân. Cần phải thanh tỉnh về điểm này; tôi nghĩ rằng mọi người từ nay trở đi cần chú ý. Đổi sang góc độ khác mà nói, con đường mà chư vị đi qua, hết thấy những gì chư vị đối mặt với, hết thấy những gì chư vị đã trải qua, sự hồng truyền của Đại Pháp, biểu hiện của người tu luyện, những việc đó không phải là ngẫu nhiên. Hết thấy những gì chư vị trải nghiệm qua, cũng không phải là những việc mà những người bình thường sẽ gặp phải. Xã hội nhân loại tuyệt đối sẽ không xuất hiện sự kiện lớn như thế này một cách ngẫu nhiên. Thực ra hãy thử nghĩ, đây quả thực không phải việc thông thường. Đã bước đi bao nhiêu năm qua rồi, vì sao không thể bước đi thật tốt đoạn đường cuối cùng? Kỳ thực, tu luyện không chỉ là đơn giản là không tinh tấn; hễ bản thân buông lỏng thì bị tâm người thường dẫn động, sẽ đi đường cong, phối hợp với nhau trong chứng thực Pháp giảng chân tướng sẽ kém.

Các hạng mục [công việc] giảng chân tướng, cứu người của các đệ tử Đại Pháp, đều là đệ tử Đại Pháp tự nguyện tổ chức để làm chứng thực Pháp mà [thành]; trên thực tế chư vị cũng thấy được thành tích của chư vị. Các kênh thông tấn và website mà các đệ tử Đại Pháp làm, hết thấy những gì chư vị làm đó là khiến nhân tố

tà ác sợ hãi phi thường. Tà đảng Trung Cộng đã tung ra toàn bộ bộ máy toàn quốc, không chỉ bộ máy tuyên truyền, tất cả ngoại giao ở ngoại quốc đều đình trệ rồi, đã trở thành là [chỉ vì] bức hại Pháp Luân Công mà tồn tại. Đệ tử Đại Pháp khi giảng chân tướng thật sự là một người thay cả trăm người, cả nghìn người, có sức vạch trần ma nạn này do tà ác tạo ra nhắm vào đệ tử Đại Pháp. Mấy chục năm nay tà đảng Trung Cộng vì để thế giới thừa nhận tính hợp pháp của chính quyền tà đảng, nó vẫn luôn đánh bóng mặt tiền, che đậy bằng lớp vỏ thái bình. Từ tình huống hiện tại mà xét, tà ác ở không gian khác đã bị giải thể lượng lớn rồi, năng lượng không còn khống chế được con người nữa, hình thế chính thể đối với đệ tử Đại Pháp mà nói thì là càng ngày càng nói lỏng; mà càng nói lỏng thì áp lực càng giảm bớt đi, áp lực giảm nhỏ liền dễ sản sinh một loại ‘an dật tâm’, muốn thoải mái hơn một chút, muốn buông lỏng một chút, muốn hoà hoãn giải toả một chút. Trên thực tế, cuộc sống của đệ tử Đại Pháp và sự tu luyện là tựa như một mắt xích cùng với một mắt xích gắn chặt với nhau; mọi người buông lỏng với tự mình, trên thực tế chính là buông lỏng tu luyện.

Có những đệ tử vô cùng bận rộn với các công tác cứu người, làm rất bận rất vất vả; tôi đều biết cả; có đệ tử Đại Pháp rất ít thời gian ngủ nghỉ, các loại các dạng sự việc phải đối mặt là rất nhiều. Nhưng dù thế nào đi nữa, điều chúng ta chờ đợi chẳng phải chính là ngày hôm nay hay sao? Trong lịch sử đấu chur vị từng hứa nguyện cũng vậy, mà vì sự kiện này mà tới cũng vậy, thời khắc hôm nay mới chính là đệ tử Đại Pháp cần làm, chính là đệ tử Đại Pháp vẫn chờ đợi. Tuy là cứu người,

nhưng bản thân cũng là đang trong tu luyện, do đó biểu hiện trong hoàn cảnh này của nhân loại sẽ không hoàn toàn giống như Thần. Nếu con người thể gian thấy chư vị biểu hiện giống như Thần, con người thể gian đều nhìn thấy hành vi chư vị thật thần kỳ, thì điều ấy sẽ phá vỡ cái ‘mê’ của hoàn cảnh này nơi người thường, vậy sẽ không tồn tại việc đệ tử Đại Pháp tu luyện nữa, sự việc cứu người này cũng không còn nữa, vậy thì cũng không có gian khổ nữa, cũng không thể khiến tu luyện của chư vị [trở nên] thần thánh như thế này nữa; vậy nên chư vị biểu hiện xuất ra trạng thái hôm nay đều giống như tình huống loại này của người thường. Nhưng không phải chỉ là vậy thôi, tôi vừa giảng rồi, là trong hoàn cảnh tu luyện mà không thấy được phía trước, trong tịch mịch dài đằng đẵng, ấy là khó chịu đựng trải qua nhất, dễ làm người ta biếng trễ nhất; đây là một khảo nghiệm lớn nhất tồn tại trong tu luyện.

Đương nhiên, trong hoàn cảnh này ở Trung Quốc, nhân tố của tà ác vẫn rất điên cuồng một số [địa phương] cục bộ. Tuy đa số các nhân tố bất hảo đã bị thanh trừ bỏ đi rồi, nhưng ở các địa phương cục bộ, và trong các hoàn cảnh cục bộ chúng có thể thao túng khống chế những người xấu kia, biểu hiện còn rất tà ác; do vậy một bộ phận các học viên khi thật sự làm các việc thì cảm thấy áp lực rất to lớn. Ở quốc tế cũng thế, thật sự đứng ra mặt phía trước mà làm các việc thì cũng cảm thấy được áp lực này. Dù sao đi nữa, vô luận là ở hoàn cảnh nào đi nữa, các đệ tử Đại Pháp đều cần phải thực thi thật tốt.

Hôm qua tôi đã giảng cho đệ tử Đại Pháp của Đài truyền hình Tân Đường Nhân về một số tình huống trước mắt. Hiện nay một vấn đề khác tồn tại là, như mọi

người đều biết, có một số học viên [vốn] không tinh tấn, không bước ra một thời gian lâu, không phấn đấu vươn lên, [nay] đã thuận theo hoàn cảnh chuyển biến mà liên tục bước ra. Trong các đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc, [thì ở] địa phương bị bức hại nghiêm trọng và áp lực lớn nhất, cũng có không ít các [đệ tử] từ lâu không bước ra nay đã bước ra rồi. Còn có người từ Trung Quốc ra hải ngoại, khi phối hợp với các đệ tử Đại Pháp ở ngoại quốc, đã xuất hiện một số mâu thuẫn. Như vậy liền khiến các đệ tử Đại Pháp ở xã hội quốc tế hiện nay cảm thấy hoàn cảnh trở thành phức tạp hơn; nguyên nhân chủ yếu không chỉ là do trạng thái tu luyện tạo thành.

Người ở Trung Quốc có quan niệm được ươm trồng trong văn hoá của tà đảng Trung Cộng mà thành. Tư tưởng, quan niệm, phương thức sinh hoạt, hành vi trong cuộc sống, đều là trong trạng thái ấy mà hình thành. Người ta ở xã hội Tây phương hoặc xã hội phi tà đảng cộng sản, đều là trạng thái tự nhiên của con người; giữa [họ] với nhau chỉ là văn hoá khác nhau. Loại xã hội tự nhiên này, mọi người đều có trạng thái sinh tồn bình thường giống nhau là có một tấm lòng cởi mở, an hoà, sống Thiện, và rất ít phòng hờ người khác; đó là bình thường; người Trung Quốc trước khi có tà đảng cũng là như thế. Nhưng ở trong xã hội Trung Quốc hôm nay, tà đảng Trung Cộng là ngay từ khi người ta được sinh ra cho đến khi lớn, liền một mạch dùng lừa dối và thù hận, đấu tranh để dạy người ta, luôn dùng cái lý giả để giáo dục con người, luôn căn cứ theo những gì tà đảng cần để giáo dục người ta, hành vi trong cuộc sống càng khiến người ta thấp hèn hơn thì lại càng theo ý của nó. Có một số người ở Trung Quốc vẫn còn kể về truyền thống cổ

quá khứ, một số ít còn có quan niệm truyền thống; do đó mới có “đại cách mạng văn hoá”, do đó mới có cuộc vận động này, vận động kia, không ngừng đả kích và phá hoại truyền thống này của người Trung Quốc. Nhất là thanh niên trẻ hiện nay, hoàn toàn lớn lên trong lừa dối và văn hoá đảng, quan niệm hình thành trong lừa dối, [thì] về hành vi, phương pháp làm các việc đều khác rất nhiều so với con người ở xã hội quốc tế. Tại xã hội quốc tế, hai người gặp mặt thì các việc trong tâm đều có thể nói chuyện cởi mở, chưa từng biết nhau cũng cởi mở tấm lòng để nói chuyện; với người ở nội địa Trung Quốc đó là tuyệt đối không thể nào; do vậy các học viên từ Trung Quốc ra [hải ngoại] về phương thức làm việc và giao tiếp là khác với học viên quốc ngoại. Học viên ở ngoại quốc không hiểu được học viên đến từ Trung Quốc, không hiểu những gì [họ] nói và làm; ‘Làm việc là theo cách đó sao? Vị ấy sao kỳ quá vậy?’ Thực ra, qua các cuộc vận động, tà đảng khiến người ta đấu tranh với nhau, tố cáo lẫn nhau; người Trung Quốc từng trải qua loại bức hại này, đã quen với việc tự đóng kín mình lại, nhất là trong bức hại các đệ tử Đại Pháp. [Lẽ ra] đệ tử Đại Pháp nên phải hiểu biết lẫn nhau. Kỳ thực [với] quan niệm được hình thành ở Trung Quốc, [khi] coi những người ở xã hội quốc tế thì coi không hiểu, thấy rằng ‘người ở ngoại quốc sao mà ngốc nghếch vậy?’ Gặp người Hoa đã sinh sống lâu ở ngoại quốc thì cũng không hiểu được họ, ‘tại sao lại làm việc này như thế?’ Vậy đó, là con người mà nói, thực ra chính là nên theo lẽ thường. Tại phương diện này nên phải hiểu nhau, nên phải phối hợp với nhau cho tốt.

Do khác biệt về quan niệm, phối hợp giữa [mọi người] với nhau không được tốt, phương thức nghĩ về vấn đề cũng không đúng theo lẽ thường, cứ mãi dấn vật, các học viên từ Trung Quốc lại còn tự phong bố chính mình, do vậy liền tạo thành việc một số đệ tử ngoại quốc thấy rằng ‘đệ tử đến từ Trung Quốc phải chăng là đặc vụ?’ Là việc như vậy đó; làm chư vị các nơi đều cảm thấy không an ninh. Tôi nghĩ rằng, mọi người đều biết tôi nói lời như thế này, tôi nói rằng với cả đặc vụ tôi cũng [cứu] độ. Đời này là đặc vụ, mấy đời trước là họ đã từng rất xuất sắc, cũng đều là vì Pháp này mà đến; vậy lẽ nào chúng ta chỉ nhìn vào một đời này của họ? Vậy không độ họ nữa? Họ chỉ là chức nghiệp khác nhau mà thôi. Tất nhiên, chức nghiệp của họ thật sự có thể gây tác dụng bất hảo, phạm tội đối với Đại Pháp. Nhưng tôi nghĩ rằng, Pháp rộng lớn thế, Đại Pháp của vũ trụ mà, là có thể hoá giải hết thảy; chỉ cần mở rộng nội tâm ra, chỉ cần có thể khoan dung, tôi nghĩ rằng điều gì cũng có thể cải biến. Những năm tôi ở Trung Quốc truyền Pháp, có nhiều đảng viên của tà đảng, cán bộ hồng quân lâu năm, có nhiều bí thư đảng uỷ, có nhiều học viên từ quốc an, công an, cũng có nhiều là học viên quân đội, thậm chí có nhiều học viên từ cơ quan đặc vụ tổng tham mưu tam bộ, nhị bộ. Họ không phải là khi bức hại thì thật sự sang phía phản diện, mà là có tâm sợ hãi, đối diện với áp lực thì [trở nên] hồ đồ. Dẫu sao họ [cũng] là con người, đối diện với áp lực thì có thể thế này hoặc thế khác; một khi minh bạch ra, khẳng định là sẽ quay lại; chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn thôi.

Độ nhân thì chính là độ nhân, chọn lựa ra thì không là từ bi. Nhất là xã hội nhân loại đã đến bước này rồi,

đều không còn tốt nữa rồi, chỉ xét bản thân con người muốn gì. Hôm qua tôi vừa bàn về vấn đề này; tôi nói rằng, trong lịch sử con người ở bất kỳ thời kỳ nào cũng đều không có xấu tệ tới mức như thế này, không giống [con người] hôm nay; đặc biệt là người ở Trung Quốc, đã đạt tới đạo đức toàn bộ bại hoại trước đây chưa từng có; đi trên đường thấy trong đầu người ta không có mấy [ai] đang nghĩ việc tốt; rất nhiều người mỗi thời mỗi khắc đều nghĩ những điều bất hảo, việc làm phần lớn là việc xấu. Toàn xã hội đều thúc đẩy những thứ đó, tà đảng kiềm trụ người ta xuống. Do đó cuộc bức hại này đối với đệ tử Đại Pháp mà giảng, dẫu thế nào đi nữa, chịu đựng dẫu là chủng loại thống khổ nào về thể xác hoặc hành hạ về tinh thần, bức hại có nghiêm trọng đến đâu, thì đều là tiêu nghiệp, đều là tiến về viên mãn; đón chờ đệ tử Đại Pháp đều là tốt nhất; đó chẳng phải là mục đích tu luyện của các đệ tử Đại Pháp sao? Tuy nhiên, cự thế lực trong an bài của tà ác, cái gọi là sao cho khiến các đệ tử Đại Pháp viên mãn, cự thế lực đã tạo thành tà đảng đối với con người thế gian, nhất là bức hại người Trung Quốc là nghiêm trọng nhất: khiến người ta trở nên bại hoại, khiến người ta phạm tội đối với Đại Pháp; đó chẳng phải khiến người Trung Quốc bị đẩy tới huỷ diệt sao? Đành rằng cự thế lực đã an bài sự bại hoại của tà đảng ấy, nhưng rốt cuộc thì người Trung Quốc vì đệ tử Đại Pháp nên mới chịu sự khuất nhục này, chịu khổ nạn nhiều như vậy. Vậy thì từ điểm này mà giảng, chư vị có thể không cần phải đi cứu độ họ sao? Đệ tử Đại Pháp chẳng phải nên mở rộng tâm ra sao? Ngoại trừ tên ma đầu ra, thực ra kể cả bản thân người đi bức hại, thì chẳng phải cũng là đối tượng bị bức hại sao?

Vì thế tôi [muốn] nói là, đặc biệt là giờ đây, khi các hạng mục [công việc] không đủ người [làm], các đệ tử Đại Pháp đến từ Trung Quốc lại không được dùng. Thực ra tôi nói là, chư vị không cần quản rằng họ từng bị “chuyển hoá” hay không từng bị “chuyển hoá”, chỉ cần họ đi vượt qua hoàn cảnh tà ác ấy, thì họ liền minh bạch; họ sẽ hối hận; tuy đó là sỉ nhục, nhưng cũng phải cấp cho họ cơ hội quay trở về. Người tu luyện ấy, rốt ráo cũng là còn có nhân tâm nên mới có thể tu luyện; chỗ đau của số người này sợ đau sợ bị đụng vào, có đôi lúc bao biện cho chỗ đó; đó là sợ bị coi thường. Vậy nên dấu là qua sang đây như thế nào, họ vẫn còn muốn vào trong hoàn cảnh các đệ tử Đại Pháp này, [thì] chư vị không thể đẩy họ ra, [mà] phải thân cận với họ, phải cho họ một sự ấm áp nhất định. Dù họ suy nghĩ thế nào, làm ra sao, về quan niệm có khác biệt như thế nào so với chư vị, [thì] dần dần họ sẽ hiểu ra, dần dần họ sẽ biết được con người ở xã hội quốc tế là ở trạng thái sinh hoạt như thế nào. Hãy mở rộng tâm hơn nữa; đó đều là đồng tu của chư vị mà, đều là đệ tử Đại Pháp của Sư phụ, cần bao dung họ. Nếu như quả thực cảm thấy không thoải mái ở một hạng mục việc nào đó hoặc khi bảo họ làm một việc cụ thể nào đó, thì chư vị hãy đưa tình huống của cá nhân ấy hỏi một chút các đệ tử Đại Pháp ở nơi cũ của họ ở Trung Quốc. Chỉ cần họ đương sơ là đệ tử Đại Pháp, thì tôi nghĩ rằng không thành vấn đề. Đại Pháp có thể dung luyện [nóng tan] cả kim cương, thì ngại gì không dung luyện được một cá nhân? Hoàn cảnh nào cũng không sánh nổi với hoàn cảnh của các đệ tử Đại Pháp. Chỉ cần mọi người chính niệm đầy đủ hơn, giữa các đệ tử Đại

Pháp thì phối hợp tốt hơn, mâu thuẫn giảm thiểu đi, [thì] sức mạnh cứu người sẽ mạnh mẽ hơn nữa.

Mọi người hiện nay làm một số hạng mục [công việc] đều rất vất vả. Đặc biệt là có một số hạng mục kênh truyền thông; kênh truyền thông cần rất nhiều người. Muốn khiến các kênh truyền thông có thể thật sự khởi tác dụng cứu độ chúng sinh, có thể thật sự phát huy ưu thế của kênh truyền thông, [thì] chư vị cần đặt được chỗ đứng ở xã hội người thường. Đặt chỗ đứng ở xã hội người thường không thể chỉ là nói thuyết mà thôi; cần phải thật sự thực thi một cách thiết thực mới được. [Nếu] muốn lập chỗ đứng ở xã hội người thường, thì chư vị cần phải kinh doanh việc đó thật tốt. Một công ty bất kỳ nào của xã hội người thường, nó có mục đích tối hậu và xuất phát điểm đều là để kinh doanh, kiếm tiền. Chư vị có xuất phát điểm tuy rằng là để cứu người, nhưng cũng cần phải lập chỗ đứng ở xã hội người thường, có thể khiến nó vận hành bình ổn, phù hợp ở mức tối đa với phương thức kinh doanh ở xã hội. Xã hội nhân loại nếu cái gì mà không có đúng đắn, thì không thể được chọn dùng phổ biến ở xã hội con người. Người trong giới kinh doanh đều theo phương thức như thế cả; [điều ấy] nói lên rằng nó phù hợp với điều mà người ta cần, nói lên rằng Thần cũng cho phép loại phương thức xã hội ấy. Nhất là trong khoảng một, hai trăm năm qua, chủng loại hình thức công ty qua vận hành đã chứng thực tính khả thi của nó; cái đó cũng được tính là kinh nghiệm của người thường, như vậy lẽ nào chúng ta không thể chiếu theo cách như thế mà làm?

Các đệ tử Đại Pháp đều có một cách nghĩ, rằng ‘dù thế nào thì cũng cứ lên thẳng tuyến đầu, có khổ nữa,

mệt nữa, thức khuya, không ngủ, dù thế nào chúng ta cũng làm, đều có thể làm'; nhưng hễ nói đến 'kinh doanh' thì không được. Mọi người đều chẳng phải làm gì cũng được sao? (*cười*) Mọi người chẳng phải đều từ chưa biết rồi sau mới biết sao? Vậy tại sao mọi người không thể làm tốt sự việc này? Làm công tác kênh thông tin thật tốt; nó mới là có sức mạnh hơn, có năng lực hơn nữa phát huy tác dụng. Hiện tại khá nhiều thời gian đang lãng phí làm thế nào để nó có thể vận hành liên tục tiếp nữa, đi các nơi tìm tiền để duy trì; khó làm sao? Nếu mọi người đều thử đặt công phu vào đó, cho một chút khí lực vào đó, thì tôi nói rằng việc này sẽ thực thi được rất tốt đẹp. Bất kể là chur vị tìm tài trợ, chạy [bán] quảng cáo, làm đủ mọi thứ để gây quỹ cho kênh thông tấn và những gì làm ở tuyến hàng đầu cũng vậy, uy đức đều như nhau. Quyết không phải vì người này soạn bài, người khác biên tập, người kia phiên dịch, người khác thường xuyên xuất hiện trên kênh thông tin, hoặc vì sự đặc thù của công tác của họ, [thì] uy đức của họ lớn [hơn]. Tất cả đệ tử Đại Pháp tham gia vào làm kênh thông tấn này, bất kể chur vị làm hạng mục nào, thì đều như nhau.

Đối mặt với vấn đề đang làm khổn khổ mọi người một thời gian dài này, không phải là biết khó liền tiến tới, [mà] là biết khó liền thoái rồi, liền không muốn làm nữa. Ở đây tôi cũng bảo mọi người rằng, làm Sư phụ mà giảng, tôi ủng hộ làm tốt việc kinh doanh kênh thông tin. Về phương diện này tôi cũng nói với mấy người phụ trách ở kênh thông tin, rằng nên đặt thêm công sức vào đó. Vậy mà nhiều người vẫn chưa thật rõ; mọi người đều mang theo tư tưởng có tính tạm thời, rằng 'Chính

Pháp cần chúng ta làm gì thì làm thôi, làm xong vậy là xong.’ Không phải thế; các đệ tử Đại Pháp làm gì thì cũng đều không phải là chỉ vì đơn nhất một việc. Chư vị làm gì cũng đều không chỉ suy xét về hiện tại, mà còn suy xét cho tương lai; không chỉ suy xét cho bản thân sự việc, mà còn suy xét cả những nhân tố liên đới. Hiện tại dùng nó để cứu độ con người, để chứng thực Pháp, vậy thì loại hình thức văn hoá tồn tại ấy chẳng phải cũng sẽ lưu lại cho tương lai? Chẳng phải cũng là để con người tương lai tham chiếu?

Lại nữa, đó là chư vị khi làm kênh thông tấn, về quản lý cũng tồn tại một vấn đề khác. Mọi người đều cảm thấy rằng ‘tôi muốn làm thì làm thôi, nhưng ai muốn quản tôi cũng không được’. Như vậy có thể được chăng? Chư vị là đệ tử Đại Pháp, làm công trong công ty người thường, thì thủ trưởng quản thế nào chư vị đều nghe theo thế. Với hạng mục [công việc] Đại Pháp, đã là việc của Đại Pháp, tại sao hể nói một chút, quản một chút, an bài một việc thì lại không phục tùng? Thử nghĩ xem như vậy đúng chẳng? Đã là muốn lập chỗ đứng ở xã hội người thường khiến kênh thông tấn có thể phát huy tác dụng mạnh mẽ hơn, như thế mọi người cần phải chiếu theo phương thức của người thường mà quản lý. Đó là lời mà tôi giảng cho đài truyền hình, đài phát thanh, báo Đại Kỷ Nguyên và các kênh thông tấn khác, là điều tôi bảo cho họ. Chư vị cần phải dùng loại phương thức ấy để giảng chân tướng, cứu người; cần làm như thế. Người thường làm thế nào, công ty kinh doanh ra sao, [thì] chư vị hãy kinh doanh như thế; chỉ là chư vị có xuất phát điểm là cứu người; đó là khác biệt.

Thực tiễn minh chứng rằng, phương thức kinh doanh của người thường là rất hữu hiệu; vậy tại sao mọi người không làm? Giải quyết khó khăn về phương diện này. Có lẽ không chừng hình thức loại này sẽ lưu lại cho tương lai; như vậy trong quản lý chư vị không ai nghe ai cả, thì đưa cái đó lưu cho tương lai được không? Không được. Có người mà chư vị chỉ bảo họ làm gì đó họ cũng không muốn làm, chỉ vui thích làm những gì bản thân muốn làm thôi, tự mình là có quyền; như thế có thể được sao? Ví như khi đưa nắm tay ra, mọi người phải nắm lại thì mới mạnh (Su phụ làm cử chỉ dơ nắm tay) Chư vị nếu bảo rằng cái này muốn làm thế này, cái này muốn làm thế này, cái này muốn làm thế này (Su phụ xoè bàn tay ra, và chỉ vào từng ngón) như thế không mạnh, vừa đưa ra đã bị tán ra rồi, phải vậy không? Chư vị cần có một cái quy định, cần phải có một an bài, hợp tác cho tốt thì phối hợp với nhau mới tốt.

Có người nghĩ: ‘Tại sao tôi phải nghe vị này? Tôi cảm thấy tu còn tốt hơn vị ấy.’ Không thể nói lời như thế được; chư vị tu tốt thì chư vị mới có thể phục tùng theo phân phối [công việc], [nghĩ như thế] chính là nói lên rằng tu chưa tốt. Tôi nói rồi, kênh thông tấn mà chư vị làm ấy là không phải là của Đại Pháp, việc làm mà được phân công cũng không đại biểu cho tầng thứ tu luyện. Chư vị là đệ tử Đại Pháp, là tổ chức [mang tính] tự phát với nhau để cứu độ chúng sinh, để chứng thực Pháp nên làm ra các hạng mục [công việc] cứu người và chứng thực Pháp; quan hệ là như vậy. Đã không phải là một bộ phận của Đại Pháp, mà là cần lập chỗ đứng ở xã hội người thường, chính là thứ của người thường. Thứ của người thường thì lẽ nào không thể dùng phương thức

của người thường để quản lý? Chức vụ nào ở người thường cũng không đại biểu rằng trong quá khứ họ ở thiên thượng cao đến đâu, không đại biểu cho cảnh giới của người tu luyện hiện giờ cao bao nhiêu, tu có tốt hay không. Vậy là mọi người đều minh bạch đạo lý này rồi; không phải nói là ‘vị ấy quản tôi thì nghĩa là vị ấy tu cao hơn tôi’. Đây chẳng phải vẫn còn [vấn đề] có phục hay không phục, có tật đố hay không tật đố ở đó sao? Quản thì quản thôi, vì Đại Pháp, thì đệ tử Đại Pháp có thể chịu khuất thân hay không? Hơn nữa, trong tình huống bị bức hại rất nghiêm trọng ở nhà tù, bị quản chế trong tình huống bị tay sai của tà ác đánh, mạ lỵ, thì lúc ấy có cái tâm không phục khí hay không? Nhưng trong tình huống loại như thế này, trong sự việc thần thánh này đây, tại sao không làm được, không làm nổi?

Hôm nay tôi trước mặt nhiều đệ tử Đại Pháp như thế này, tôi nói ra rõ việc này; chức vị làm kênh thông tấn là hết sức tốt; đã khởi tác dụng vô cùng to lớn trong cứu độ chúng sinh; do đó cần làm cho tốt; đây là nguyện vọng của Sư phụ, [đó là] chức vị đặt nó có chỗ đứng ở xã hội người thường, làm thành một công ty mà có thể vận hành tuần hoàn rất tốt, có thể phát huy tác dụng lớn hơn nữa, khởi tác dụng lớn hơn nữa trong cứu độ chúng sinh. Ấy là điều tôi muốn nói. Về quản lý, có các phòng ban, các tầng quản lý, có làm các việc một cách cụ thể. Phân công khác nhau, tuy nhiên, đều là cùng một mục tiêu, là để chứng thực Pháp. Làm quản lý và chức vị làm các việc cụ thể thì uy đức cũng như nhau; chức vị cùng làm ấy là hình thức kênh thông tấn, dùng nó để cứu độ chúng sinh, khởi tác dụng là như nhau.

Lời mà tôi muốn giảng cũng rất nhiều, giảng ở đâu thì cũng là [chủ đề] đó có chút nặng thiên lệch. Không giảng thêm nữa. Tôi là chung chung nói một chút về tình huống hiện tại. Tiếp đây mọi người có vấn đề nào đặc thù cần hỏi hoặc cần giải quyết gấp, chur vị có thể đưa tờ câu hỏi lên, tôi sẽ giải đáp cho mọi người. (vỗ tay)

Trên thực chất, từ hình thế trước mắt mà xét, mọi người đều cũng thấy được rồi, nhân tố tà ác đã xong rồi, mà tà linh của tà đảng Trung Cộng kia cũng đã bị tiêu huỷ rồi. Chỉ là còn tồn tại một số tín tức, chẳng hạn như một số sách một số tranh ảnh này khác của nó trong quá khứ, còn có một số nhân tố của tà ác, mà nhân tố tà ác ấy thì đa số chúng là đang bị tiêu huỷ rồi. Trong Chính Pháp bị động chạm đến là những linh thể thấp và lạn quỷ loạn bát nháo thấp nhất ở trong hoàn cảnh tầng thấp; chính là những thứ ấy đang làm cái việc phá hoại đệ tử Đại Pháp, hơn nữa là do nhân tố tà ác trực tiếp khống chế; nhân tố cũ và bất hảo ở chỗ cao hơn là đang khởi tác dụng tầng tầng lớp lớp. Còn ở Trung Quốc, tà linh của tà đảng Trung Cộng đã bị kết thúc từ lâu rồi. Mọi người đều biết rằng sau lưng tà đảng là có nhân tố tà linh của nó; trước đây ai dám nói tà đảng là bất hảo? Ở trong nhà mình đóng cửa rồi mà cũng không dám nói, thậm chí nghĩ đến thôi cũng sợ, là cảm giác như có gì đó đang nhìn người ta. Còn giờ đây, thì ai cũng dám công khai mạt ly nó, từ trung ương của tà đảng cho đến phổ thông toàn dân trăm họ; ngồi với nhau là mạt ly tà đảng Trung Cộng; [điều ấy] thuyết minh rằng đã không còn nhân tố tà ác khống chế con người nữa, đã kết thúc rồi. Như vậy vì sao chính quyền kia của nó vẫn đang tồn tại? Chính là một băng nhóm lưu manh, muốn đè đầu nhân

dân, là muốn quyền lực nằm trong tay, bằng nhóm với đạo đức cực kỳ thấp ấy, đang muốn bảo vệ quyền lực của nó. Chính là nhân tố tà ác của cựu vụ trù là lợi dụng cái tâm xấu xa đó, để liên tục tạo ra áp lực và duy trì hoàn cảnh tà ác cấp cho các đệ tử Đại Pháp, những [ai] chưa bước ra, những [ai] tu luyện chưa tốt. Hiện nay, xã hội này giờ đây đã mục ruỗng hết rồi.

Nếu như bây giờ tôi kết thúc sự việc này, thì sinh mệnh tương lai sẽ bị huỷ rớt xuống quá nhiều. Những người từng hạ xuống để đắc Pháp, những người vì để đắc Pháp mà đến sẽ là phí công xuống đây. Thừa ban đầu, thì những sinh mệnh ấy —bất kể hiện nay họ làm gì— thì họ đều là Thần, đã thấy ở nơi này quá đáng sợ, vậy mà dám lập tức tiến đến, dám đến; tại sao? Họ đối với Chính Pháp, đối với Đại Pháp là mang theo hy vọng, tín niệm kiên định phi thường, [họ] đến đây rồi. Dẫu hiện nay biểu hiện của họ có như thế nào, thì cũng cần nhìn vào lúc đương sơ, cũng phải xét lịch sử, cũng phải xét quá khứ của sinh mệnh đó là như thế nào, hết mức cứu độ họ. Xét đến cùng là Đại Pháp của vũ trụ, đối mặt với vô lượng chúng sinh mà giảng, thì cơ hội khó được, chính là một lần này thôi; lưu lại thì là lưu lại, không lưu lại thì vĩnh viễn tiêu mất; do vậy tôi cảm thấy rằng chúng ta còn phải làm, còn phải cứu. Nếu hôm nay đắc Pháp không phải là chư vị mà là người khác, thì chư vị ở trong hoàn cảnh đó, chư vị ở trong người thường, hãy thử nghĩ xem, chẳng đáng thương lắm ư? Ngoài ra những người Trung Quốc chịu bức hại nghiêm trọng nhất, đó là [do] cựu thế lực tạo can nhiễu cho chư vị, nên mới bị bức hại đến mức độ như thế; vậy nên lại càng phải đi cứu độ họ. Giờ đây mọi người cần làm ba việc cho tốt;

tu luyện bản thân về lý là đương nhiên rồi. Chính niệm đầy đủ, tu luyện bản thân thật tốt đương nhiên chính niệm sẽ đầy đủ. Do đó đối với mọi người mà giảng, cứu độ chúng sinh là trách nhiệm và sứ mệnh lịch sử của chư vị, phi thường trọng đại, cũng phi thường gian nan.

Như mọi người đều biết, chúng ta cứu một cá nhân thì không khó, khó là ở can nhiễu và áp lực của tà ác. Đối với một cá nhân mà nói, họ có thể minh bạch chân tướng, có thể được cứu, về thực chất thì hễ một khi cá nhân đó được đắc cứu trở về sau này, [thì] toàn bộ các sinh mệnh của thể hệ vũ trụ đằng sau họ mà do họ đại biểu thấy đều được cứu rồi. Vô lượng vô tận các chúng sinh, thể hệ mệnh mang, hằng bao nhiêu sinh mệnh như thế đều được đắc cứu; đối với cá nhân đó [để mà] có thể nghe được chân tướng, có thể khi đối diện với chân tướng liền minh bạch, thì gian khó là do các nhân tố lớn như thế tạo thành. Khi giảng chân tướng biểu hiện ra là các chủng loại nhân tố tà ác đang can nhiễu; trên thực tế là nhân tố to lớn nhường ấy ở sau lưng. Vừa rồi tôi mới nói rằng các đệ tử Đại Pháp trên thân kiêm các loại trách nhiệm lớn, sứ mệnh trong lịch sử không phải tùy tiện là ai cũng có thể đảm đương được đâu; chỉ có đệ tử Đại Pháp mới xứng đáng làm. Thật xuất sắc, quả thực rất xuất sắc.

Thuận tiện tôi còn muốn nói một câu; trước đây chưa từng giảng cho mọi người; ở buổi gặp mặt hôm qua tôi nói một đoạn ngắn; hôm nay tôi cần lặp lại; nếu không thì sẽ truyền sai nhầm. Trong lịch sử quá khứ, thì trong Chính Pháp, vì Thần của mỗi mỗi tầng đều an bài rằng sau Chính Pháp thì nhân loại sẽ như thế nào đối mặt với vấn đề; có một tầng chư Thần họ an bài là

‘Đại Thấm Phán Tối Hậu’. Điều này ở các truyền thuyết Tây phương đều có; nhân loại sẽ đối mặt với ‘Đại Thấm Phán’. Không chỉ là nhân loại, chúng sinh nội trong toàn thể tam giới đều sẽ đối mặt với vấn đề này; ngay cả người đã chết cũng sẽ được sống lại, đều phải đối diện với ‘Thấm Phán’. Thấm phán là đối với từ khi sáng thế trở đi cho đến kết thúc cuối cùng, kể cả Đại Pháp khai truyền và kết thúc của việc cứu độ chúng sinh, đặc biệt là trong thời kỳ Chính Pháp cuối cùng sự biểu hiện của các sinh mệnh đều nhất loạt bày ra. Trước đây tôi giảng ‘chúng sinh’ là nghĩa rộng, toàn bao quát; hết thảy của vũ trụ, bất kể khoa học gia của con người có nói rằng họ là hữu cơ hay vô cơ, trên thực tế đều là có sinh mệnh. Sinh mệnh ở các không gian, hết thảy chúng sinh, đều là đã vì Đại Pháp mà đến, hoàn cảnh tồn tại của hết thảy chúng sinh đều là vì để Đại Pháp mà được khai sáng; vậy nên tôi nói rằng, đến cuối cùng, đều phải đối mặt với Thấm Phán này. Trước đây trong [khi] giảng Pháp tôi chưa từng nói về nó; là vì an bài của một tầng ấy đều không được tính; tối hậu là tôi đến quyết định là làm thế nào. Nhưng Thấm Phán Cuối Cùng mà họ an bài không chỉ là phán xét những gì khởi tác dụng phản diện, khởi tác dụng phụ diện và làm những điều xấu; khởi tác dụng chính diện thì cũng sẽ đối diện với vấn đề này. Tại sao đối diện? Ví như trong Chính Pháp chư vị đang khởi tác dụng chính diện thì có trọn vẹn hết chức trách không? Ví như có [vị] đến làm đệ tử Đại Pháp rồi, thì nguyện mà chư vị phát ra là gì? Chư vị có hoàn thành nguyện của bản thân mình không? Sáng Thế Chủ yêu cầu là gì? Chư vị có chiếu theo yêu cầu của Sáng Thế Chủ mà làm không? [Nếu] nguyện mà chư vị phát ra từ

lúc đầu chưa được làm trọn vẹn, chư vị không có chiếu theo yêu cầu của Sáng Thế Chủ mà làm, chư vị không hoàn thành những gì chư vị cần phải làm, chư vị lừa dối Chủ, vì chư vị khiến hoàn cảnh địa phương sở tại hiện nay, khiến tiến trình Chính Pháp và những chúng sinh chưa được đắc cứu phải chịu tổn thất, khiến các tầng khác nhau trong vũ trụ bị tổn huỷ; phải chịu trách nhiệm. Hôm qua tôi đã giảng lời này; hôm nay tôi cần phải giảng lại một lần nữa cho mọi người, nếu không sẽ rất dễ bị truyền đạt sai. Trước đây tôi chưa từng giảng điều này, không muốn đưa nó giảng xuất lai; vì tôi biết mọi người đều đã thực thi rất vất vả rồi. Bất kể cuối cùng đối diện với Chính Pháp, đối diện với bản thân [như thế nào]; [vị nào] làm không tốt thì quả thực phải chịu trách nhiệm.

Tiếp theo, mọi người có thể đưa các tờ câu hỏi lên, tôi sẽ trả lời cho mọi người. (*vỗ tay*)

Đệ tử: Xin hỏi Sư phụ về tác dụng và ý nghĩa của biểu diễn Thần Vận vào thời kỳ lịch sử này.

Sư phụ: Mọi người thấy cả rồi, đoàn Nghệ thuật Thần Vận khi diễn xuất mỗi lượt diễn ít thì cũng mấy trăm người, thông thường đều trên một nghìn người, thậm chí có hai nghìn người, ba nghìn người, nhiều lúc vượt năm nghìn người một lượt, tùy theo rạp diễn lớn nhỏ thế nào. Mà những ai xem xong Thần Vận, trên 90% là có cải biến về thái độ đối với Đại Pháp, có nhận thức mình xác về tà ác, người ta đã hoàn toàn là phía chính diện. Điều này thì khi chư vị giảng chân tướng mà lập tức khiến được nhiều người biến đổi như thế, thì quả thực rất khó làm; phải mất bao nhiêu đệ tử Đại Pháp đồng thời giảng chân tướng thì mới có thể đạt được?

Tuy rằng các kênh thông tin khác khởi tác dụng cũng rất tốt, nhưng mà lập tức có thể thấy được hiệu quả to lớn như vậy, thì hiện nay chỉ có diễn xuất của Thần Vận mới có thể làm được điểm này.

Về diễn xuất của Thần Vận, mỗi cá nhân có cảm thụ khác nhau. Người Trung Quốc là từ lý tính mà nhận thức. Hiệu quả của sân khấu toàn Thiện toàn Mỹ, thì về thị giác và cảm thụ đều chấn động; đặc biệt là [vì nó] dựng lập trên cơ sở văn hoá Thần truyền truyền thống; không dính chút văn hoá đảng nào cả; là điều của con người chân chính, lịch sử của con người; trong diễn xuất đã biểu hiện được tấm lòng Đại Thiện Đại Nhẫn của đệ tử Đại Pháp; nhất là vu khống giả dối của tà đảng Trung Cộng một khi bị phơi bày, thì đối với người Trung Quốc quả thực rất chấn động. Đối với người Tây phương và người các dân tộc khác mà giảng, cảm thụ của họ là mạnh mẽ phi thường; thậm chí có người thật sự mang máng nhìn thấy chư Thần trên sân khấu; chuẩn mực diễn xuất cao siêu và hiệu quả chính diện của sân khấu, ngoài Thần Vận ra thì không thấy được ở biểu diễn nào khác nữa; rất nhiều người khi xem xong đều nói, rằng đây là từ thiên thượng, là Thần đang trợ giúp, là hy vọng tương lai, là Thần Vận đang dẫn dắt tới sự phục hưng văn hoá, v.v. [Người] nói ra những lời này thì nhiều [người] đều là người có thân phận, chứ không phải [người] nói tùy tiện; thậm chí có người khi nói ra đều là rơi nước mắt, hết sức cảm động; những lời đó thuyết minh rằng trong diễn xuất thật sự khởi tác dụng như thế. Chúng ta biết rằng biểu diễn của Thần Vận thật sự có hiệu quả cứu độ người ta. Đối với đệ tử Đại Pháp mà giảng, một lần Thần Vận lưu diễn là làm cho mấy

chục vạn người được cứu; sự việc này chúng ta làm là rất đáng giá, có sao mà không làm.

Vấn đề này chỉ nói tới đây.

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp từ các nước trên thế giới tới tham dự Pháp hội New York xin vấn an Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người! (vỗ tay nhiệt liệt)

Đệ tử: Thần Vận có thể tới Ấn Độ biểu diễn không? Ấn Độ có rất nhiều người, nhất là học sinh, đúng lúc hiện nay đang đắc Pháp rất nhanh và bắt đầu luyện công. Nhưng vì không có đầy đủ tư liệu Đại Pháp, chúng con không thể đảm bảo được rằng sau khi họ đắc Pháp liền tiếp tục tinh tấn luyện công và lý giải Pháp. Nên như thế nào để trợ giúp những học viên mới ấy? Ngoài ra, bây giờ ở Ấn Độ có thể bắt đầu làm báo Đại Kỷ Nguyên tiếng Anh hay không?

Sư phụ: Biểu diễn Thần Vận thì không có vấn đề. Đại Kỷ Nguyên tiếng Anh, nếu có điều kiện, thì cũng có thể làm; kênh thông tấn này không có hạn chế. Nếu có điều kiện thì tương lai ở Trung Quốc cũng sẽ có.

Là học viên mới mà giảng, thì phải học Pháp cho nhiều, không có đường tắt nào khác có thể đi. Từ chính thể tình huống tu luyện của đệ tử Đại Pháp mà xét, những kinh nghiệm có được khi trải qua một [đoạn] đường cũng nghiệm chứng rằng học Pháp thật nhiều là trọng yếu. Con người ta tựa như một đồ chứa đựng, Pháp được mang vào nhiều, nhất là Đại Pháp của vũ trụ này, thì Ông sẽ khiến người ta có chính niệm, khiến người ta khởi tác dụng chính diện; khẳng định là như thế. Vậy nên chỉ có một biện pháp, chính là học Pháp cho nhiều. Không được lạc sang hình thức luyện công; cần dẫn dắt mọi người học Pháp cho nhiều; đặc biệt là

học sinh Ấn Độ khá đông, cần để học sinh tổ chức học Pháp với nhau ở trong các hoàn cảnh khác nhau; như thế là tốt nhất.

Đệ tử: Khi phổ biến Thần Vận, nếu một hai ngày cuối cùng còn lại rất nhiều vé vẫn chưa bán được, bây giờ đồng tu thường có hai loại ý kiến; một loại là hạ giá, không để chừa chỗ trống. Một loại ý kiến nữa là không thể hạ giá, cần gây dựng phẩm bài [danh tiếng] của Thần Vận.

Sư phụ: Giảng tới đây, tôi muốn nói như thế này. Mọi người biết rằng ở xã hội quốc tế có rất nhiều thương phẩm là mặt hàng có bài danh [thương hiệu]; thông thường thương phẩm có bài danh ấy không dễ chịu nhận những xung kích của kinh tế xã hội; trong tình huống thông thường, kinh tế dẫu không tốt nó cũng không bị ảnh hưởng. Vì sao? Vì kinh tế không tốt thông thường ảnh hưởng đều là tới tầng thấp của xã hội; tầng cao họ là có tiền tiết kiệm, ảnh hưởng đối với họ không lớn. Từ một góc độ khác mà giảng, xã hội nhân loại đích thị là như vậy; người ở giai tầng cao có phúc phận lớn, căn cơ cao. Không tuyệt đối, nhưng là tuyệt đại đa số; là vì họ không có phúc phận đó thì họ đã không đắc tới đó được; chứ không phải như theo hệ thống đạo lý giả của tà đảng Trung Cộng. Chúng ta không phân giàu nghèo, [khi] đối diện chúng sinh thì đều cứu, không xét tới [là họ] ở tầng nào; xã hội ở cao tầng mà không quản thì cũng không được.

Còn có một vấn đề nữa chính là vấn đề về vé. Hiệu quả diễn xuất của Thần Vận đã là biểu diễn đệ nhất thế giới, tốt nhất. (vỗ tay) Không chỉ là thời nay; tôi cũng tra chất lượng các chương trình diễn xuất của các thời kỳ khác nhau của lịch sử; cũng là tốt nhất. Đó là nói về

hiệu quả diễn xuất sân khấu; trong đó gồm cả hình thức nghệ thuật và thủ pháp nghệ thuật biểu hiện ra; thực ra diễn xuất của người thường là không thể so nổi; đây là một nhóm người tu luyện; xuất phát điểm là cứu độ chúng sinh, khắp sân khấu đều là Thần đang giúp đỡ; diễn xuất của người thường lẽ sao có thể làm được như thế? Không làm nổi.

Còn từ giá vé mà xét, như mọi người đã biết, người ở xã hội Tây phương là có giai tầng xã hội, dẫu người ta bất mãn như thế nào đối với [sự phân chia] giai tầng xã hội, nhưng nó tồn tại một cách rất thực tại. Người ở các giai tầng khác nhau đến những cửa hiệu khác nhau, tiêu pha khác nhau; điều ấy là nhất định. Đó là người Trung Quốc trong hoàn cảnh của tà đảng là hoàn toàn không hiểu được. [Với] người ở giai tầng cao của xã hội, chư vị bảo họ tham gia vào giai tầng thấp để tham dự một số việc, họ là tuyệt đối sẽ không đi. Người ta đều phải giữ thể diện, muốn tâm lý biểu hiện; vì thế rất nhiều người đều muốn chen chân vào xã hội cao tầng. Khi diễn xuất thì cần tìm rạp diễn tốt, [sao cho] người dù là tầng cao hay tầng thấp đều muốn tới xem; chư vị nếu là [ở] khu giai tầng thấp, hoặc tìm một rạp diễn hạng thấp để diễn xuất, thế thì người ở giai tầng trung và giai tầng cao tuyệt đối sẽ không đến. Người ta nghĩ thế nào đi nữa, thì đó là hiện thực của xã hội [này]. Chúng ta muốn cứu người, [thì] chúng ta cần xét tình huống người ta mà cứu; đừng nghĩ rằng đương nhiên [phải thế này hay thế khác].

Còn về tình huống bán vé Thần Vận, tôi nghĩ như thế này; mọi người đều nói rằng trước lúc khai diễn thì với những vé còn dư sẽ xử lý thế nào; trước hết

tôi từ góc độ người tu luyện mà giảng; thực ra tình huống bán vé ở các nơi, chính là biểu hiện chân thực của tình huống tu luyện và tình huống phối hợp của đệ tử Đại Pháp các nơi [đó], biểu hiện cụ thể. (vỗ tay) Không phải vì Sư phụ nhìn nhận rằng Thần Vận trọng yếu mà nói như vậy, không phải thế; quả thực [đó] là thể hiện của trạng thái tu luyện. Có những địa phương người phụ trách với tâm địa nhỏ hẹp, ‘những học viên này tôi tin, vậy chúng ta cùng làm’, không để những ai mà [họ] không coi trọng tham dự; bài xích người khác. Một số địa phương giữa các học viên với nhau có tâm con người mạnh mẽ, không đặt việc hợp tác cho tốt ở vị trí số một; tranh luận với nhau không ngừng, làm ảnh hưởng việc chứng thực Pháp, ảnh hưởng việc bán vé. Có những địa phương người thì lôi kéo những học viên này, người thì lôi kéo những học viên kia, người làm thế này, người làm thế kia, hoàn toàn không phối hợp. Có địa phương thật sự có người mang tâm bất lương ở đó gây rối. Còn có những địa phương, lo ngại đặc vụ sẽ biết, [nên] giấu mình, che đậy, khiến các học viên đều không biết được việc gì nữa; thế thì người ta phối hợp làm sao? (vỗ tay) Lén lén lút lút tựa như làm việc gì đó khuất tất vậy; [việc] này vốn là đường đường chính chính. Tôi nói lại lần nữa, chư vị không được để hình thức, và nhân tố tà ác che mắt chư vị; lịch sử thời kỳ này là để cho đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp; chư vị đi thật tốt trên con đường ấy, [thì] không gì ngăn cản được; chính là xem chư vị bước đi có chính hay không. Tâm nhãn nhỏ nhen thế, thì thực thi sao được? Không làm nổi. Tất nhiên, bản thân việc an bài diễn xuất của Thần Vận là do các học viên các địa phương tự nguyện làm; chư vị muốn

làm thì làm, chư vị không muốn làm thì Sư phụ cũng không bảo chư vị phải làm; bởi vì đó là đệ tử Đại Pháp tự nguyện chứng thực Pháp thì mới làm. Tuy nhiên tôi cũng thấy một tình huống thực tế, biểu diễn Thần Vận mang đến cho tình huống tại địa phương một biến hoá rất to lớn; có nhiều người đến thể lập tức minh bạch ra về Đại Pháp, lập tức chuyển hướng sang chính diện; mọi người lúc bình thường rất khó làm được điều ấy. Thông qua diễn xuất của Thần Vận, một số người bắt đầu tiếp xúc với Đại Pháp, tu Đại Pháp, việc đó cũng thường gặp.

Vậy nói đến giá vé; đây là nghệ thuật sân khấu tốt nhất thế giới, Thần đang diễn; con người khi xem diễn xuất thì bệnh đều khỏi; đối diện với kinh tế bấp bênh, dù áp lực tâm tính lớn đến mấy, mà khi xem biểu diễn lập tức áp lực toàn bộ đều không còn nữa, đã hoãn giải rồi; sau khi ra về thì khó khăn có thể thật sự đã biến hoá rồi, 'liễu ám hoa minh' sáng tỏ rồi, (*curi*) giống như đã có biến hoá về cá nhân hoặc kinh tế rồi, (*võ tay*) là vì khi [xem] biểu diễn ấy thì người ta có lựa chọn đúng đắn và sau đó tiêu nghiệp; chuyển hoá thành phúc phận. Cũng có rất nhiều người khi xem xong diễn xuất thì khỏi bệnh. Như vậy mọi người thử nghĩ xem, giá trị đó có giá như thế nào? Từ bề mặt bản thân chất lượng diễn xuất mà xét, rất nhiều khán giả đều nói rằng, biểu diễn này trị giá năm trăm đồng một vé, năm trăm Mỹ kim. (*võ tay*) Bất kể là ở Âu Châu, hay ở Mỹ hoặc nơi khác, rất nhiều khán giả đều nói vé này đáng giá năm trăm Mỹ kim.

Tất nhiên, còn vé mà không bán ra được là có một nguyên nhân khác; không chỉ là vấn đề về phối hợp giữa các đệ tử Đại Pháp; đó là rất nhiều địa phương họ chưa biết đến Thần Vận. Dầu Thần Vận diễn xuất hay

đến mấy, trước mặt Thần Vận là cả thế giới 7 tỷ người, thì mấy chục vạn người xem diễn xuất cũng chỉ là một phần rất nhỏ. Mà ở xã hội Tây phương, những đoàn nghệ thuật ấy, những đoàn vũ ba-lê ấy họ cũng có cả trăm năm lịch sử rồi; người ta từ bé đã được cha mẹ dẫn đi xem rồi, liên tục cho đến già họ vẫn xem [chương trình] biểu diễn đó. Đoàn múa ba-lê ấy diễn ở chuẩn mực nào, ai diễn, tình huống của diễn viên, tình huống cụ thể [nào] thì họ đều biết; do đó hề đoàn múa ba-lê ra [diễn], thì quảng cáo chỉ viết rằng đoàn múa ba-lê ABC vào năm đó tháng đó sẽ diễn, vậy là xong; rất đơn giản cũng tốt rồi; khán giả sẽ tới. Chư vị có đưa ra quảng cáo hay hơn đi nữa thì chư vị vẫn cảm thấy không đủ; chư vị thậm chí còn nghĩ quảng cáo phải lập tức phản ánh tất cả chương trình dạ hội vào đó mới được. [Điều ấy] không có khả năng. Có làm tốt quảng cáo hơn nữa thì họ cũng không nhất định tới xem. Năm trước ở khu New York Metro, hơn nghìn vạn người hầu như mỗi người đều xem năm lần quảng cáo Thần Vận, đã làm tới mức độ ấy, vậy mà họ cũng không tới. Tại sao? Người ta nghĩ: ‘Tôi biết các vị đã tới, nhưng tôi không biết những gì các vị diễn có làm tôi thích hay không, các vị diễn xuất có chất lượng thế nào’. Những khán giả đó không biết, tức là còn chưa có mức độ danh tiếng như thế. Do vậy không phải là vấn đề quảng cáo, không chỉ là làm chưa đủ mạnh; là có nhân tố [người ta] chưa hiểu.

Còn một nguyên nhân nữa, diễn xuất ca múa từ Trung Quốc đến [diễn] ở Mỹ quốc hoặc ở các nơi trên thế giới, điều biểu diễn là những gì? [Một món] đại hồ lớn. Chẳng hạn như vũ đạo mà họ diễn thì trong đó có động tác của ba-lê, có động tác của múa cổ điển Trung

Quốc, có động tác của cái gọi là ‘múa đương đại’, ‘múa hiện đại’; còn có những thứ loạn bát nháo không có quy phạm cũng ở trong đó nữa; những thứ ấy với những ai ở xã hội Tây phương vốn có tập quán chính quy và phân loại rõ ràng thì làm sao tiếp thu nổi? Người ở Trung Quốc không hiểu, còn những ai nằm trong cái vòng bị rót đầy [đầu] văn hoá tà đảng Trung Cộng, gồm cả biên đạo cũng vậy, diễn viên cũng vậy, họ đã hoàn toàn không hiểu biết điều này nữa, cũng không hiểu biết trạng thái tâm lý của người bình thường. Điều này thì tà linh của tà đảng [biết rất] minh bạch, mục đích nguyên của nó là đến để bức hại người Trung Quốc, phá hoại văn hoá Trung Quốc, nó khiến người Trung Quốc làm thế. Vậy nên những điều biểu diễn loạn bát nháo, ý tưởng sáng tác lại còn thấp nữa, do đó ở xã hội quốc tế không có ai bảo nó là hay; điều ấy cũng tạo thành cho diễn xuất của Thần Vận một chương ngại nhất định; người ta hãy nghe tới biểu diễn Trung Quốc liền không có ấn tượng tốt.

Nhưng tôi cũng thấy rằng, chất lượng hoàn mỹ trong diễn xuất của Thần Vận có thể thật sự khởi tác dụng cứu độ chúng sinh và chấn động lòng người. Thuận theo việc Thần Vận không ngừng diễn xuất, ảnh hưởng này càng ngày càng lớn. Trên thực chất sự chấn động và ảnh hưởng của diễn xuất Thần Vận đối với xã hội, đã là [điều mà] bất kỳ biểu diễn nào khác cũng không làm được; [nó] khá lớn rồi; hơn nữa đều là dựa vào thực lực của bản thân Thần Vận cộng với nỗ lực của các đệ tử Đại Pháp vùng sở tại đứng ra làm mà thành. Ai xem xong diễn xuất [đều] nói từ nội tâm mình ra xã hội; người truyền người, khẩu truyền khẩu mà truyền. Rất nhanh sẽ hình thành một phản ứng lên men, rất nhanh sẽ đả

khai cục diện này. Đến lúc đó chư vị chỉ viết vài chữ là được rồi; ‘Thần Vận đến rồi’; không cần làm quảng cáo quá nhiều nữa. (vỗ tay)

Vậy thì những vé nay còn lại ấy thì làm sao đây? Chưa làm tốt, [thì] còn dư vé. Chủ trương của tôi là chúng ta không hạ giá. (vỗ tay nhiệt liệt) ‘Đây chẳng phải nói là để cứu độ chúng sinh sao, thêm một [người] chẳng tốt sao? Càng nhiều càng tốt phải không?’ Không phải như thế; không phải giống chư vị nghĩ như thế; có một số học viên người Hoa vẫn chưa liễu giải tình huống xã hội quốc tế. Chư vị mà thật sự hạ giá rồi, chư vị thật sự làm thế rồi, thì hiệu ứng dẫn khởi về sau đó là phi thường bất hảo. Ví như có một lần nọ, một cá nhân ở trong những chỗ vé đắt nhất nghe thấy người kế bên nói là mua vé hạ giá mà ngồi ở đó, đã hết sức tức giận, tìm tới giám đốc nhà hát làm nháo cả lên. Còn có một lần trước lúc diễn xuất, học viên đưa khán giả ở tầng ba xuống dưới tầng một ngồi; nhưng những khán giả ngồi ở chỗ tốt nhất ở tầng đó không chịu, liền đứng dậy tìm giám đốc trả lại vé: ‘tại sao các vị đưa những người vé giá rẻ tới ở đó?’ Họ rất tức giận, họ cảm thấy là một loại vũ nhục đối với họ. Dù cách nghĩ của họ là đúng hay sai, ở đây chúng ta không có bình luận họ; chúng ta cứu người là phải chiếu theo tình trạng xã hội hiện thực mà làm thì mới hữu hiệu. Còn nữa, bất kỳ tên thương phẩm nào khi được đưa ra cũng phải trải qua một thời kỳ khó khăn, [thử thách] xứng đáng đồng tiền bát gạo; đây là ‘uy tín’ ở xã hội Tây phương. Hiện nay những người ở Trung Quốc làm kinh doanh thích làm ăn chớp giật, hàng tới là mau chóng đẩy đi ngay; kiếm được ngàn nào là được ngàn ấy; không giảng danh dự; không

giảng uy tín, không giảng phẩm chất. Cuối cùng thì sao? Họ không được gì cả. Chúng ta không thể làm như thế; chúng ta cần phải bảo đảm chất lượng và danh dự của chúng ta ở xã hội này; điều ấy đối với việc cứu độ chúng sinh từ nay về sau mà xét là có chỗ tốt. Tôi cảm giác rằng không phải là vấn đề có giảm hay không giảm giá, [mà] là đệ tử Đại Pháp cần dùng tâm tư đặt vào làm thế nào phối hợp thì vé sẽ bán được nhiều.

Đệ tử: Gần đây [con] phát hiện rằng nguyên nhân tạo khó khăn cho việc bỏ tâm chấp trước, không ngờ chính là quyết tâm tu luyện không đủ và ý chí không kiên định; bước đi đến cuối thì vấn đề lộ ra nổi rõ.

Sư phụ: Biết được là tốt rồi; chính là bắt đầu đề cao rồi. Chúng ta có thể biết được chỗ thiếu sót của bản thân mình, vậy hãy nhanh chóng bắt theo kịp. Hiện nay có một số người không biết, không dám đối mặt với trạng thái tu luyện của chính mình, không dám nhìn vào chỗ thiếu sót của mình; thế thì tu gì đây?

Đệ tử: Một số điều phối viên Nhật Bản khi làm các việc thì về phương pháp khá là cưỡng chế; không nghe theo các ý kiến; từ đó khiến một bộ phận các học viên sinh ra đối lập; rất nhiều đệ tử lọt vào trạng thái tiêu trầm. Đệ tử nhìn nhận rằng chúng ta không được mất hy vọng vào Học Hội, [và] cứ ở mãi chỗ đúng-sai bề mặt mà tranh chấp. Cần thông qua giao lưu [dựa trên] giảng Pháp Lý, [để] vấn đề ấy cuối cùng đều có thể được giải quyết. Cần dùng xuất phát điểm thuần chính mà khoan dung chỗ thiếu sót của đối phương.

Sư phụ: Tu luyện là không thể hướng ngoại mà tu; [người ta] không nghe ý kiến của mình thì chur vị liền tiêu cực sao? Tu cho ai vậy? Chur vị biết không, ở Trung

Quốc, dưới sự sai khiến của nhân tố tà ác cảnh sát tà ác bức hại đệ tử Đại Pháp đến như thế nào? [Bi] bức hại đến thế mà đều không có tiêu cực, không có chìm đắm; một chút việc đó thôi [chư vị] liền tiêu cực sao? (vỗ tay) Tự mình chủ động giảng chân tướng, tự mình đi con đường của mình, không được đặt tâm lên thân của người phụ trách.

Là có một số học viên mới, học Pháp chưa sâu, chịu ảnh hưởng; thế thì trái lại, tôi muốn nói với người phụ trách [như sau]. [Về vấn đề] làm các việc, hãy nhìn xem Sư phụ làm thế nào, chư vị hãy học theo. Hãy mở rộng tấm lòng rộng rãi của người tu luyện thì chư vị mới có thể dẫn dắt được nhiều người hơn nữa, mới có thể cứu người ta. Có một số việc mọi người phải nghe theo chỉ huy của Phật Học Hội, thống nhất hành động mà làm. Có một số việc Phật Học Hội cần buông tay để mọi người tự mình làm. Nhưng khi mà không thể thống nhất ý kiến, Phật Học Hội cần bảo mọi người, hãy làm như thế; một khi đã quyết định rồi thì mọi người cần cứ thế mà làm, đều cần phải phối hợp. (vỗ tay) Không được vì ý kiến không thống nhất mà ảnh hưởng đến việc thực hiện các việc. Thật sự có thể lượng [thứ] [lý] giải với nhau mà lại có đề cao nữa, như thế rất tốt, nên phải là như thế; tuy nhiên có những lúc thường là không có nhiều thời gian đến thế để đợi mọi người đều ưng thuận rồi mới làm, do đó có những lúc cần phải nghe Phật Học Hội thống nhất quyết định; [chư vị] đã nghe hiểu chưa? (vỗ tay nhiệt liệt)

Đệ tử: Bố của con là học viên tu lâu, hơn nữa đang ở ngoại quốc; vậy mà không dám bước ra. Con không biết làm sao cho tốt.

Sư phụ: Không cố gắng rồi. (*cười*) Một là bản thân ông có thể minh bạch ra là tốt nhất; tu luyện mà. Một nữa là điều kiện bên ngoài khởi tác dụng, hãy giúp đỡ ông ấy. Tà ác sẽ không vào một ngày nào đó bảo ông ấy là ‘Ta không bức hại người nữa’; chư vị nguyện [muốn] tu thì tu thôi. Thực ra cũng là tâm sợ hãi. “Vứt bỏ sinh-tử” [ai] đều biết nói cả, [vậy mà] chỉ là áp lực mạnh một chút là không [chịu] được; đừng làm kẻ ‘hạ sỹ nghe Đạo’.

Đệ tử: Thỉnh mời Sư phụ ngồi.

Sư phụ: Hàng mấy tờ câu hỏi mời tôi ngồi; tôi muốn đứng một chút. (*mọi người cười, vỗ tay*) Khá lâu rồi không gặp mặt mọi người; tôi muốn nhìn chư vị được rõ; chư vị cũng muốn thấy rõ tôi. (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Đệ tử: Con có một con trai, năm ngoái xem Thần Vận rất cảm động, rơi nước mắt. Năm nay lại xem Thần Vận, âm nhạc vừa vang lên, màn còn chưa mở, cháu đã khóc thầm rồi; cháu nó nói rằng cảnh tượng ấy lại xuất hiện nữa, thiên thượng chính là như thế. Đứa con trai này có duyên với Đại Pháp, rất tin vào Đại Pháp, tin Sư phụ; nhưng có lúc lại có nghi vấn; đó có phải can nhiễu không?

Sư phụ: Tôi trước đây khi giảng Pháp đã từng giảng rồi, thực ra chư vị học Pháp một chút thì đều minh bạch; con người là thiện-ác lưỡng diện đều có; hết thầy vật chất và sinh vật nội trong tam giới đều do thiện-ác lưỡng chủng nhân tố đồng thời cấu tạo mà thành; hai phương diện đều có thể khởi tác dụng. Người do Thiện đến chủ đạo hành vi thì là Thiện, do ác đến chủ đạo hành vi thì là bất thiện; trong tu luyện mà Thiện nhiều thì sẽ có trạng thái tương ứng; lúc mà Thiện ít thì ngu kiến sẽ biểu hiện xuất lai; vậy chỉ [cần] xem phương diện nào đang khởi tác dụng. Tu luyện chính là đưa những

thứ bất thiện, [phía] phụ diện ấy tu bỏ rớt đi; hoàn toàn tu thành chính diện; đó chính là đắc Thiện-quả. Chư vị không được cho rằng, ‘ồ, đứa con trai này tốt thế, nó nên chẳng tựa như Thần rồi, luôn luôn nên ‘chính’ đến như thế’, không phải vậy đâu; con người chính là con người; có thể thấy được Thần, thì cũng là con người; chỉ là trạng thái con người là khác.

Đệ tử: Mẹ của con tu luyện đã hơn mười năm, cách đây không lâu đã qua đời. Về tu luyện và cuộc sống bà đều giúp con rất nhiều; con lại không thể giúp bà vượt qua quan sinh-tử.

Sư phụ: Đừng có quá nhiều suy nghĩ đến thế; suy nghĩ nhiều lại thành chấp trước. Hãy tu cho tốt, bản thân tu tốt thì mới có thể trợ giúp chúng sinh. Thực ra đệ tử Đại Pháp qua đời đều có Thiện quả; không cần lo lắng.

Đệ tử: Tại sao bài viết từ Trung Quốc đóng góp cho Minh Huệ đường như có một loại nhân tố văn hoá đảng?

Sư phụ: Bài viết từ Trung Quốc rất nhiều đều là dùng một loại thuyết thoại phương thức của văn hoá đảng. Họ không biết thứ khác; họ chính là học văn hoá ở trong hoàn cảnh đó. Tuy nhiên tu sửa xong thì những điều chân chính bên trong vẫn có thể dùng được; không được chịu ảnh hưởng ấy.

Đệ tử: Làm thế nào lý giải được trạng thái tư duy và hành vi của học viên đến từ Trung Quốc?

Sư phụ: Hãy đứng tại góc độ của họ nhiều hơn nữa mà lý giải; đều là người tu luyện, căn bản là như nhau. Ba việc [họ] đều đang làm, đều là đệ tử của tôi; vậy sẽ đủ để phối hợp tốt. Dần dần bản thân họ cũng sẽ nhận

ra được; điểm này mọi người phải rành mạch; không được vì điều này mà bài xích lẫn nhau.

Đệ tử: Có nên hướng dẫn tiểu đệ tử học múa, thể dục nghệ thuật, âm nhạc hay không?

Sư phụ: Chư vị cảm thấy đoàn hài tử của Học viện Phi Thiên đều rất khả ái, rất có phúc phận; biểu diễn trên sân khấu rất hay; chư vị đều muốn con trẻ tới Học viện Phi Thiên, tương lai tới Thần Vận phải không? Nhưng không thể nhiều người như thế vào Thần Vận được. Hơn nữa điều kiện yêu cầu của Phi Thiên rất cao; học sinh do Phi Thiên bồi dưỡng sẽ gia nhập Thần Vận. Thần Vận là nhất lưu, yêu cầu sẽ càng ngày càng cao; điều kiện thân thể đều là chiếu theo tiêu chuẩn chiêu sinh chuyên nghiệp mà yêu cầu; học sinh học múa cần phải là các hài tử mảnh mai cao ráo, khung xương nhỏ, chân cao, độ nhuyễn tốt, nhảy bật cao. Trẻ em nam nữ đều yêu cầu tiêu chuẩn như thế; do vậy em nào béo, hoặc khung xương thô rộng, hoặc không đủ chiều cao thì không đạt. Học âm nhạc thì cảm thụ âm nhạc, cảm thụ tiết tấu phải tốt; tuy nhiên Thần Vận cần là [ai] đã thành tay nghề rồi.

Đệ tử Đại Pháp có rất nhiều hạng mục [công việc]; làm [việc] khác cũng tốt. Thật sự có điều kiện này, [thì] chư vị không nói thì các cháu cũng không bị bỏ lỡ. Không đủ điều kiện thì không thể cưỡng cầu được.

Đệ tử: Đối diện với mỗi lần hoạt động công tác nào đó, vì [số] đồng tu có thể gánh bớt công tác viết bài và làm mỹ thuật là rất ít, nên nhiều khi chỉ có một mình con làm gấp; có xung đột và có mâu thuẫn về các phương diện với công tác người thường và gia đình; (Sư phụ: Đúng rồi.) Không trích nổi thời gian để học Pháp tu luyện.

Sư phụ: Thực ra đệ tử Đại Pháp chúng ta đều đối mặt với tình huống này; đều có gia đình, đều cần chiếu cố gia đình, đồng thời lại cần tu luyện, còn cần chứng thực Pháp; đều như thế cả. Hãy an bài cho tốt. Đương nhiên thông thường có một số tình huống đặc thù, người khác không biết [kỹ năng như chư vị]; chỉ có mình cá nhân chư vị; thế thì cố gắng tìm người học [kỹ năng ấy].

Đệ tử: Con không biết được thế ước của mình. Có học viên bảo làm việc này, làm việc kia, con không thể làm tất cả. Làm sao để xác lập đúng con đường của mình, thế ước của mình?

Sư phụ: Tôi không có bảo với ai rằng, chư vị phải làm việc này, chư vị phải làm việc kia. Phương phương diện diện đều cần người góp sức. Chư vị cảm thấy chư vị ở phương diện nào có sở trường, hoặc chư vị thích làm việc nào đó, thì chư vị hãy làm việc đó một cách thiết thực cho tốt. Chỉ cần nó có thể cứu độ chúng sinh, có thể khởi tác dụng trong cứu độ chúng sinh, thì chư vị đi làm; là như vậy. Không phải là chư vị tại thế ước ban đầu đều đã viết cụ thể sau này xuống đây làm ký giá hoặc làm diễn viên. (*mọi người cười*)

Đệ tử: Có thể thỉnh Sư phụ giảng một chút về hoàn cảnh Chính Pháp hiện nay được không?

Sư phụ: Hoàn cảnh ở Trung Quốc và xã hội quốc tế là khác nhau. Ở xã hội quốc tế vấn đề đang đối diện, hoàn cảnh đang đối diện chính là như thế này đây. Đệ tử Đại Pháp cần phù hợp với hoàn cảnh này [mà] tu luyện, phù hợp với hoàn cảnh này mà chứng thực Pháp và cứu người. Hiện nay một số nơi ở Trung Quốc tà ác rất điên cuồng, trong hoàn cảnh đó giảng chân tướng thì phải hết sức chú ý an toàn. Giảng chân tướng và tu

luyện cá nhân là hoà vào làm một; tâm thái không đúng đắn, chính niệm không đủ, thì sẽ xuất hiện vấn đề; là vì tu luyện bản thân là căn bản; ngoài ra loạn quỹ và tà ác ở tầng thấp đang trực tiếp bức hại đệ tử Đại Pháp là không muốn chúng sinh được đắc cứu.

Đệ tử: Rất nhiều hạng mục [công việc] là cần đệ tử Đại Pháp tham gia, cũng có rất nhiều đệ tử vẫn chưa có ý thức được tiền cảnh [tương lai] của kênh thông tin của đệ tử Đại Pháp.

Sư phụ: Phải rồi; tôi biết; đặc biệt là làm Đại Kỳ Nguyên tiếng Anh và Đại Kỳ Nguyên tiếng nước khác nữa, hoặc là kênh thông tấn khác; rất thiếu người làm; thông thường rất nhiều việc khi làm rất khó khăn. Tôi nghĩ rằng phải chăng việc phối hợp tổng thể các hạng mục công việc là chưa thật sự đến nơi đến chốn? Phải chăng còn tồn tại chỗ thiếu sót? Nếu như làm tốt cả rồi, cũng có thể phát huy tác dụng rồi, thì sẽ cải biến hoàn cảnh; thậm chí do ảnh hưởng của kênh truyền tin sẽ khiến ở xã hội có nhiều người hơn nữa tới xem các kênh đó, [từ đó] hiểu được chân tướng, tìm hiểu Đại Pháp. Thật sự làm được điểm ấy, thì số người làm sẽ đủ dùng; [vì] sẽ không ngừng có người mới, người có năng lực tới gia nhập; thực ra nếu đến bước ấy mà vẫn chưa bước ra, thì hãy thử xét xem thiếu sót ở phương diện nào đã tạo thành việc vẫn chưa đạt được điều ấy, từ đó tạo thành khó khăn. Chư vị nếu thật sự làm tốt rồi, thì tình huống sẽ biến đổi, sẽ cải thiện; thật sự là như vậy. Tất nhiên, nguyên nhân cũng không toàn bộ ở đó; rốt cuộc thì nhân tố tà ác đang gây phiền phức cho chư vị; chúng cảm thấy như chư vị tu trong khổ, tu trong nạn,

tu trong hoàn cảnh gian khổ, thì chur vị mới có uy đức; vì thế mà can nhiễu. Hiện nay chính là tình huống như thế.

Đệ tử: Trong các bài giảng Pháp và kinh văn của Sư phụ có những nội dung như ký tên, ngày tháng, và những chữ “vỗ tay” “Sư phụ cười” trong ngoặc tròn, v.v. thì khi học Pháp tập thể thì có nên đọc lên hay không?

Sư phụ: (cười) Không cần. Ký tên, ngày tháng, dấu phẩy, trong ngoặc, đều không cần đọc lên. (cười) (mọi người cười) Chỉ đọc Pháp, đọc nội dung của Pháp là đủ rồi. Trong các học viên ở Trung Quốc có một tình huống, khi học Pháp thì gặp phải tên của Sư phụ; có người nói là không được đọc; [bèn] đổi thành “Sư phụ”, “Sư tôn”. Đọc Pháp chính là đọc Pháp. Không được cải động [sửa đổi].

Đệ tử: Đệ tử Đại Pháp người Trung Hoa Lục địa ở Hàn Quốc xin chúc sức khoẻ Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người.

Đệ tử: Tăng [cấp] quản lý các kênh thông tấn nên lắng nghe như thế nào những ý kiến của công chức? Đặc biệt là những học viên có ý kiến chệch quá so với mình? Người điều phối Đại Kỷ Nguyên Sydney, tình nguyện ra nước ngoài, ra ngoài vì để tìm người gia nhập; chứ không trân quý những học viên nguyện đã ở đó làm công tác thời gian lâu rồi.

Sư phụ: Phải rồi; chúng ta thông thường đều như thế; phối hợp với nhau không tốt, phối hợp không tốt liền tìm người khác làm; rồi lại phối hợp không tốt, thì ‘tôi lại tìm người khác làm’; lại phối hợp không tốt thì lại tìm nữa; cuối cùng Đại Kỷ Nguyên này đã thành một điểm luyện công lớn. (mọi người cười)

Nhưng khi đã nói về điều này; tôi cũng nói một chút rằng có một số học viên cứ để mắt dán vào tầng [cấp] quản lý. Nếu chư vị ở đơn vị công tác, chư vị dám đặt mắt dán lên thượng cấp của chư vị không? Chư vị có thể thể không? Không thể. Vì sao trong chứng thực Pháp, khi tu luyện bản thân mình thì lại để mắt ra bên ngoài? Hơn nữa Sư phụ bảo chư vị, tu là tu chính mình, cần hướng nội tu, hướng nội tìm. Mọi người đều có thể làm được điểm này, [thì] vấn đề gì cũng đều giải quyết; đó là biện pháp, là Pháp bảo tốt nhất để mọi người phối hợp với nhau; tại sao không làm như thế? Người quản lý là có trách nhiệm, người phối hợp là có trách nhiệm, đều có trách nhiệm. Mọi người thử nghĩ xem, chúng ta đều bảo ‘người khác không phối hợp’, có người toàn nói ‘nhân viên quản lý có vấn đề’; đều là đang hướng bên ngoài mà tìm, hướng ngoại tu, đang nghĩ về người khác. Tại sao chúng ta không tự thử tự tìm chính mình; khi thật sự tu cho tốt rồi, chư vị thật sự thực hiện ngay chính rồi thì người khác nhìn nhận chư vị thế nào? Vậy người phụ trách sốt sắng làm việc, thì sao không thử nghĩ xem bản thân mình ở đâu còn chưa đủ tốt, khiến học viên không muốn nghe lời của chư vị? Do vậy nhất định phải suy nghĩ; đó là tu luyện, đó chính là tu luyện vậy!

Đệ tử: Trung Quốc có một số học viên tu lâu tin vào cái gọi là “Toàn Pháp” và “Bài giảng thứ 10”.

Sư phụ: Đó đều là do đặc vụ lưu manh làm ra. Không có “toàn pháp” nào cả, cũng không có những thứ của loạn quỷ như “thập giảng” nào đó. Chẳng phải còn có loại những thứ như “cước pháp” [mà chúng tạo ra] hay sao? (*cười*) Chính là tà linh lợi dụng đầu não của đặc vụ mà làm ra những thứ đó, chính là để làm loạn những ai

mà chúng cho rằng không tinh tấn, loạn những ai thích nghe tin đồn, loạn những ai thích những thứ mới lạ lập dị, thích hiển thị; chính là để [rối] loạn những người đó. Những ai thực tu thì chúng không loạn nổi.

Đệ tử: Ở Trung Quốc xem đĩa DVD dạ hội Thần Vận thì cũng có thể được đặc cứu giống như ở hải ngoại xem biểu diễn ở sân khấu hay không?

Sư phụ: Miễn là nhận rõ tà ác, minh bạch rằng Đại Pháp hảo, rằng đệ tử Đại Pháp là người tốt, vậy là khả dĩ rồi; nhưng dù sao đi nữa, xem đĩa DVD không thể đạt hiệu quả như ở hiện trường [nơi diễn] được đâu. Có người nói rằng chúng ta liệu có thể phóng đại lên một màn ảnh rất lớn, để có nhiều người hơn nữa đến xem giống như được xem Thần Vận vậy? Không được; ở xã hội quốc tế tuyệt đối không được làm thế; sẽ khiến người ta mất đi cơ hội được đặc cứu; người mà thật sự có cơ duyên xem biểu diễn Thần Vận ở hiện trường [nơi diễn] sẽ không được chấn động [như lẽ ra phải được]; thậm chí họ cảm thấy rằng [đến xem ở rạp] thì cũng thế thôi và không đi xem nữa; vậy nên chư vị không được làm thế. Hiệu quả khi xem ở hiện trường, Thần trực tiếp đang ở đó; xem ở DVD thì không có lực lượng to lớn ấy; hơn nữa hoàn cảnh khi chiếu cũng có thể có can nhiễu đến người ta. Ở Trung Quốc thì không như thế, xem không được Thần Vận; [vậy] có thể xem DVD, có thể có tác dụng nhất định. Ở xã hội quốc tế thì không được làm vậy.

Đệ tử: [Những vị] cốt cán của các kênh thông tấn thường hay bị tách ra tham dự hạng mục khác; khiến chất lượng công tác không có cách bảo đảm; làm thế nào giải quyết vấn đề này cho tốt hơn?

Sư phụ: Là vậy đó; [một vị] đang làm rất tốt đột nhiên sang hạng mục [công tác] khác, liền tạo thành sự thiếu thốn đột nhiên về nhân lực. Có một số học viên tâm tình hễ không thuận, liền không suy xét tới người khác thế nào, cũng không suy xét ảnh hưởng khi làm việc đó đối với chứng thực Pháp; muốn làm sao liền làm vậy. Tôi là đã thấy những học viên như thế; Thần cũng không bội phục. Tuy nhiên, hạng mục khác xác thực là cần người, chừ vị nếu có thời gian thì giúp họ làm, rất nhiều đệ tử Đại Pháp đều một mình kiêm nhiều chức vụ để làm, hẳn là không có vấn đề đó. Nói tới nói lui, đều là vấn đề điều phối của chúng ta, cũng là vấn đề tu luyện.

Đệ tử: Có thể thỉnh Sư phụ giảng một chút về “Cửu Đại Tái” {chín cuộc thi lớn}.

Sư phụ: Tân Đường Nhân làm “Cửu Đại Tái” ấy, sự kiện này đã làm qua hai năm rồi, đạt đến xuất sắc sinh động, đã gây nên hiệu ứng oanh động rồi. Thực ra “Cửu Đại Tái” đều là văn hoá truyền thống, văn hoá Thần truyền, văn hoá chân chính của con người; cũng là những điều đang bị mất. Xét về lâu dài, đó là những điều lưu lại cho con người tương lai; hiện nay nó có ý nghĩa là, về hình thức biểu hiện thì khởi tác dụng làm nổi bật Đài truyền hình Tân Đường Nhân, giúp Đài truyền hình Tân Đường Nhân thêm khán giả; trên thực tế chính là khởi tác dụng lớn hơn nữa trong giảng chân tướng cứu chúng sinh. Làm xong “Cửu Đại Tái” rồi thì không nên lại làm rầm rộ việc ấy nữa; hãy thôi; [nếu] lại tiếp tục triển lãm nữa, nhắm đến toàn thế giới, thế thì chính là tuyên truyền những thứ của người thường rồi; bởi vì đa số nguyên lai là những thứ của người thường. Bản thân việc ‘thi đấu’ là [để] làm nổi bật đài truyền hình,

tiết mục được làm phong phú một chút, khiến nó có danh tiếng hơn. Còn nữa, việc Cử Đại Tái còn ý nghĩa là: thi đấu là những thứ văn hoá truyền thống, đối với con người tương lai, đối với việc tìm về truyền thống của con người, thấy đều có chỗ tốt.

Đệ tử: Đại tái về thanh nhạc năm nay chỉ có lối hát bel canto, chứ không phải lối hát dân tộc; phải chăng lối hát dân tộc là không được khẳng định, hoặc không được lưu lại?

Sư phụ: Tôi từng giảng rồi, các loại ca xướng trên thế giới này có rất nhiều. Mỗi dân tộc đều đối ứng với văn hoá của các thiên thể khác nhau; có lẽ những thứ nào đó có khi là đặc điểm văn hoá của thể hệ thiên thể ấy. Vậy nên chúng ta không phủ định lối ca xướng nào cả, trừ những thứ bất hảo khởi tác dụng bất lương ở xã hội; những thứ đó thì tôi sẽ không khẳng định. Nhưng đối diện với quá nhiều lựa chọn, chúng ta không thể lấy tất cả những điều ấy mà dùng; do đó hiện nay suy xét mà chọn lựa để dùng. Đối với xã hội nhân loại tương lai cần lưu lại những gì, đó là việc của con người tương lai; cái gì tốt thì lưu cái đó. Năm nay không có hát dân tộc, chỉ có hát bel canto; lối hát này thì dân tộc nào cũng dùng được.

Đệ tử: Điều con muốn hỏi là, những [việc] như Trung tâm Thông tin Pháp Luân Đại Pháp, thì cũng phải quản lý giống như công ty người thường hay không?

Sư phụ: Tôi không thể nói cụ thể như thế. Hiện nay [nếu] tôi nói rằng Trung tâm Thông tin nên quản lý thế nào, [thì] chư vị sẽ quay lại bảo rằng: ‘Sư phụ nói rồi, Trung tâm Thông tin là quản lý thế này này; Sư phụ nói vậy rồi thì chúng ta ai không làm [thế] là không

được'. Tôi không thể giảng cụ thể đến mức ấy. Chư vị có năng lực, có điều kiện thì có thể cứ làm như thế; còn không có năng lực, không có điều kiện thì cần từ từ hơn. Tôi cảm thấy rằng, Đại Kỳ Nguyên, Tân Đường Nhân, những kênh thông tấn như thế, thì cái tình thế ắt phải là như vậy.

Đệ tử: [Một] đệ tử Đại Pháp ở Trường Xuân báo con thay mặt anh ấy hỏi Sư phụ; anh ấy nói phát hiện rằng ở chung quanh có rất nhiều đồng tu làm các việc chứng thực Pháp hết sức tích cực, nhưng một thời gian dài không thể học Pháp thật tốt và luyện công thật tốt; anh ấy cảm thấy sự nghiêm trọng của vấn đề này. Bản thân con một đoạn thời gian cũng là như thế. Như thế thì việc chứng thực Pháp cũng không thần thánh, cũng khó mà đạt hiệu quả, mâu thuẫn giữa các đồng tu cũng là do nguyên nhân không học Pháp cho tốt; vì vậy không làm được việc hướng nội tìm, phối hợp không được tốt.

Sư phụ: Là như vậy; tôi cũng có sự đồng cảm. Hy vọng không chỉ đệ tử Đại Pháp ở Trường Xuân, đệ tử Đại Pháp ở tất cả các nơi tại Trung Quốc, đều có thể đồng thời làm tốt ba việc, thì mới là hoàn thành một cách chân chính những việc chư vị cần làm, mới là đệ tử Đại Pháp đang tinh tấn.

Đệ tử: Đông Nam Á bị chịu can nhiễu rất lớn; có phải là vì đệ tử Đại Pháp giảng chân tướng làm chưa có đủ?

Sư phụ: Tuy rằng lịch sử này là lưu cho đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp; nhưng, hoàn cảnh là phức tạp; nhân tố tà ác đang khởi tác dụng. Chính là khó như vậy. Nhưng chư vị chỉ cần làm tốt, chính niệm đầy đủ, có thể điều phối tốt, thì tình huống sẽ cải biến. Chư vị [nếu] không thể làm được điểm ấy, trong tâm có tâm lo sợ,

hoặc nhân tâm quá nhiều, [thì] có thể chư vị sẽ làm không tốt. Làm không tốt, biểu hiện của nhân tố tà ác sẽ càng điên cuồng, nhân tố phụ diện sẽ chiếm thượng phong; trước mắt nhìn thấy đều là can nhiễu, đều là khó khăn. Các đệ tử Đại Pháp, phạm vi phân bố của chư vị rất lớn, (làm động tác tay) đã là ở trên thế gian mỗi vị quản một phương, sự biến hoá của tư tưởng chư vị là có thể khiến hoàn cảnh chung quanh chư vị phát sinh biến hoá. Trạng thái của người [ở] địa khu chư vị chính là mức độ giảng chân tướng mà chư vị làm. Hoàn cảnh là nhân tâm tạo thành; hoàn cảnh bất hảo là do chư vị để cho nó thành ra như thế. Tất nhiên, chư vị bảo ‘ta là tựa như Thần’, rồi nếu chư vị không lý trí, thì nó lại là can nhiễu tự ngã. Ất phải là lý trí, đường đường chính chính, hết sức rõ ràng mà biết được tự mình nên làm gì.

Đệ tử: Các đệ tử ở Nga xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Chúng con đã nỗ lực giảng chân tướng rồi, nhưng tình huống không chuyển biến tốt. Làm thế nào mới có thể diễn Thần Vận ở Nga?

Sư phụ: Nhân tố chính trị mang tới khó khăn rất lớn. Không được sốt ruột. Nếu các đệ tử Đại Pháp thật sự thực hiện tốt rồi mà vẫn chưa được, vậy thì đợi thêm chút rồi xem. Nhân tố tà ác cự thế lực thấy rằng tà đảng Trung Cộng đã không còn được nữa rồi, nếu ở biên giới phía bắc của nó cũng là một nước [đối với nó] cũng giống như Mỹ quốc đối với nó, thì tà ác không còn tâm tưởng bức hại đệ tử Đại Pháp nữa. Có tình huống đặc thù mà không nhất định là [vì] đệ tử Đại Pháp thực hiện không tốt; trên hình thế tổng thể là đối diện với vấn đề như vậy; phương diện này hãy đợi chút rồi xem.

Tuy nhiên, việc giảng chân tướng cứu người, đệ tử Đại Pháp cần phải làm thế nào thì cứ làm như thế.

Đệ tử: Chúng con làm quảng cáo có những lúc gặp phải vấn đề như vậy: Có khách hàng cũng đã nghe chúng ta giảng chân tướng, hiểu được Đại Pháp, nhưng quảng cáo làm một thời gian rồi không có hiệu quả gì liền thôi không quảng cáo nữa. Đó là do đệ tử không làm tốt, hay là khách hàng đã làm xong việc mà họ nên làm cho Đại Pháp rồi bèn ly khai?

Sư phụ: Đã giảng chân tướng, là không tương đương với đã cải biến; cần phải khi giảng chân tướng mà đã khai chỗ nhận thức sai lầm của người ta, hiểu cho được mục đích của tà đảng Trung Cộng. Giảng chân tướng chưa đến nơi đến chốn, quảng cáo cũng chưa hiệu quả, vậy đương nhiên khách hàng sẽ không chịu. Tuy nhiên hợp đồng nếu đã ký rồi thì phải thực thi theo hợp đồng. Tổn thất do không hoàn tất hợp đồng, thì là do ai tạo thành tổn thất thì bên đó chịu trách nhiệm. Nếu không có nhân tố kinh tế ở đó, vậy thì họ muốn làm hay không muốn làm, việc ấy cần xét theo tình huống. Không có [chuyện là] khách hàng nên phải hay không nên phải vì Đại Pháp mà làm gì đó; chỉ là cứu độ chúng sinh, không có chúng sinh nhất định phải vì chư vị mà làm gì đó. Còn nói về làm tốt hay chưa tốt, việc này thực ra cũng không cần Sư phụ nói; chư vị tìm tìm xem ở phương diện nào chưa đúng đắn, liền biết được rồi.

Đệ tử: Làm thế nào để giảng chân tướng tốt hơn nữa cho hai mươi vạn người Trung Quốc ở Brazil.

Sư phụ: Là đệ tử Đại Pháp, hãy tận lực mà làm; giảng chân tướng là trách nhiệm của chư vị. Nếu chư vị đối diện với nhiều người đến thế cần được cứu, giảng

thế nào đây? Hãy tận lực mà làm; năng lực bao nhiêu làm bấy nhiêu. Đệ tử Đại Pháp làm tốt những gì nên làm; tình huống sẽ biến hoá.

Đệ tử: Có rất nhiều học viên mới muốn tham dự các hạng mục [công việc]; nhưng vì sợ học viên tu lâu phê bình nên không dám nói. Cũng có học viên tu lâu coi sự tham gia hoạt động là tu luyện, [bèn] lôi kéo các học viên mới [tới] các nơi tham gia hoạt động.

Sư phụ: Vậy học viên tu lâu là có vấn đề rồi. Học viên mới rất cuốc cũng là học viên mới; chúng ta chẳng phải giảng ‘cứu độ chúng sinh’ hay sao? Học viên mới là vừa mới vào, thật sự cần giúp đỡ; dẫn dắt họ học Pháp cho nhiều mới là trọng yếu nhất.

Ngoài ra, đối với một số hoạt động [cộng đồng] khu vực dùng tới rất nhiều người, mà lại không thể trực tiếp giảng chân tướng (như hoạt động diễu hành ở một số khu phố không có người Hoa cư trú), thì không được làm nữa; ý nghĩa thực tế không lớn, hiệu quả cũng không tốt.

Đệ tử: Thần Vận nếu là do người thường đứng ra bao, chứ không phải đệ tử Đại Pháp chủ đạo hoặc bán vé, thế thì khán giả của Thần Vận có được cứu độ cũng giống như thế hay không?

Sư phụ: Là cũng như thế; ai xem Thần Vận thì người đó được đắc cứu; ai làm cũng thế.

Đệ tử: Có một số học viên hầu như mỗi năm đều về Trung Quốc; những vị ấy có thể đảm nhiệm hạng mục [công việc] trọng yếu hay không?

Sư phụ: Tôi thấy là đừng đảm nhiệm. Có lẽ một ngày nào đó cảnh [sát tà] ác của tà đảng tìm bắt họ; tâm lo sợ khởi lên thì cái gì cũng nói. (cười) Ài. (tiếng thở dài)

Đệ tử: Thần Vận đến khi nào có thể tới Trung Quốc biểu diễn?

Sư phụ: Tôi cũng là nghĩ vậy, (vỗ tay) mà nhất định sẽ tới! (vỗ tay nhiệt liệt, hoan hô)

Đệ tử: Rất nhiều đệ tử biết rằng làm việc không phải là tu luyện; nhưng còn coi rằng trong việc làm kênh thông tấn có thành tựu hay không là rất nặng. Làm một cá nhân tu luyện, thế nào mới có thể vừa giữ gìn tâm thái thuần tịnh, vừa phát huy tác dụng đệ tử Đại Pháp?

Sư phụ: Chính niệm phải đầy đủ hơn một chút, biết được bản thân làm công việc này là vì cứu người. Làm người tu luyện, xuất phát điểm làm các việc là thần thánh, nhưng trong quá trình có cách làm không đúng đắn, thì sẽ mang tới cho việc đó, cho việc tu luyện đó những can nhiễu và bóng tối che phủ.

Đệ tử: Suy thoái kinh tế hiện nay, có phải là do đạo đức nhân loại xuống dốc, nhất là đạo đức của những vị đương quyền đã xuống dốc mà tạo thành như vậy?

Sư phụ: Kinh tế thế giới như thế nào, thì chúng ta không quản nó. Hôm nay ai nắm quyền, ở chỗ kia xuất hiện sự việc chi, là không có quan hệ gì hết tới tu luyện của chúng ta. Chúng ta chỉ quản cứu người, cứu người. Sự an bài một cách chính thường của xã hội nhân loại khẳng định là căn cứ theo phúc phận của con người mà an bài, căn cứ theo nghiệp lực lớn-nhỏ của con người mà an bài.

Đệ tử: Toàn thể đệ tử Đại Pháp tại Đông Cảnh tỉnh Liêu Ninh, Tân Cương, Cao Mật ở Sơn Đông, Lan Châu ở Cam Túc, Thanh Đảo, Ngọc Uyển Đàm ở Bắc Kinh, Thiểm Tây, Dương Phổ khu ở Thượng Hải, Thượng Hải, Xương Bình ở Bắc Kinh, Duy Phường ở Sơn Đông, Trùng Khánh,

Thẩm Quyền, Hồ Lô Đảo ở Liêu Ninh, Thẩm Dương, Thừa Đức ở Hà Bắc, Côn Minh ở Vân Nam, Thạch Gia Trang ở Hà Bắc, Yên Đài ở Sơn Đông, Tế Nam, Hắc Long Giang, Liên Vân Cảng ở Giang Tô, Đại học Chiết Giang, Quán Huyện ở Sơn Đông, Hợp Phì ở An Huy, Giang Môn, Quý Dương thuộc Quảng Châu, Tây An, Cục Vệ sinh thành phố Quảng Châu, Triều Dương ở Liêu Ninh, Vũ Huyệt, Hoàng Cương ở Hồ Bắc, Hy Thủy, Ma Thành Thị, Phủ Thuận, Đại Đồng ở Sơn Tây, Hạc Bích ở Hà Nam, Uy Hải ở Sơn Đông, Tề Tề Cáp Nhĩ, Phú Dương, Thiên Tân, Kim Xương ở Cam Túc, Trường Xuân, Hàm Đan thuộc Hà Bắc, Triều Sán, Từ Châu, Thái An, xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay nhiệt liệt)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Trường Minh Huệ xin vấn an Sư phụ tôn kính từ bi vĩ đại. Bộ An ninh quốc nội Mỹ quốc đưa kinh phí giáo dục Trung văn cấp các cơ cấu thẩm thấu ở hải ngoại của Trung Cộng; tổ chức trường học dạy Trung văn một cách bình thường như của chúng ta thì lại không có được kinh phí đó. Có học viên nhìn nhận rằng nên nhân cơ hội này để giảng chân tướng và vạch trần tà ác cho chính phủ; nhưng cũng có học viên nhìn nhận rằng không phải là bức hại trực tiếp, không nên quán.

Sư phụ: Trong khi bị bức hại [thì] có thể bảo con người thế gian về những việc mà tà đảng Trung Cộng đang làm ở xã hội quốc tế; nhưng không được đặt quá nhiều tâm tư vào đó. Cứu độ chúng sinh là ở vị trí số một, chính là cứu người cho nhiều, cứu nhiều người. Nếu có điều kiện, có cơ hội, có thể vạch trần nhân tố tà ác. Thực ra có những lúc tôi cũng nghĩ, tà đảng Trung Cộng này sẽ sớm kết thúc, những việc mà nó dùng hết

tâm cơ biến thủ ấy thì lưu [lại] cho ai? Còn chưa chắc rằng lưu [lại] cho ai đây.

Đệ tử: Sư phụ có thể giảng một đôi lời cho các đệ tử đang bị giam ở Trung Quốc? Trong nhà ngục thì như thế nào mới có thể thực hiện được tốt, thế nào để chính niệm mạnh mẽ?

Sư phụ: Ở đó là sào huyệt hắc ám tối hậu do tà ác chiếm cứ; mỗi cá nhân đệ tử Đại Pháp có tình huống phải đối diện không giống nhau; vô luận là thế nào thì cũng chớ để mất chính niệm, bất cứ lúc nào cũng không được quên mình là đệ tử Đại Pháp, đặt Pháp ở vị trí đệ nhất thì có thể bảo trì chính niệm của họ, thì có thể đứng vững trước tà ác, đối mặt với tà ác thì biết làm thế nào. Tuy nhiên tình huống là phức tạp, trạng thái khác biệt; có [những vị] thật sự mất đi sinh mệnh, có [những vị] bị bức hại rất nghiêm trọng. Tình huống mỗi cá nhân là khác nhau; tình huống trong lịch sử của mỗi cá nhân, còn có an bài của cụ thể lực trong tình huống đệ tử Đại Pháp bị lừa phỉnh; do vậy những điều ấy đều cấu thành nên tình huống rất phức tạp. Dù sao đi nữa, rốt cuộc cũng chỉ cần trong tâm có chứa đựng Đại Pháp, thì có thể vượt qua; ngay cả mất đi sinh mệnh cũng nhất định quy vị, cho dù nhất thời hồ đồ, thì cuối cùng cũng có thể vượt qua.

Đệ tử: Ở khu vực chúng con có điểm luyện công, tới đó chủ yếu là người da đen ở Mỹ; có những [người] đã đến đây hơn tám năm rồi; nhưng chỉ luyện công, sách thì có lẽ cũng đọc một hai lần. Những [người] mới đến cũng giống như thế. Xin hỏi là chúng con nên làm thế nào để giúp họ?

Sư phụ: Vậy thì giúp họ học Pháp, nói rõ tính trọng yếu của học Pháp.

Đệ tử: Đoàn Hợp xướng Châu Âu có nên tiếp tục lấy hình thức đồng ca để giảng chân tướng và cứu độ thế nhân hay không?

Sư phụ: Có lúc tôi nghĩ rằng, liệu chư vị ca hát ở đó, thật sự có thể khởi tác dụng như Thần Vận, có thể cứu người chăng? Thực ra khó thực hiện. Đoàn hợp xướng ấy nếu không thể khởi tác dụng một cách hiệu quả trong cứu độ chúng sinh, thì không có ý nghĩa lớn như thế. Là vì chư vị luyện tập cũng vậy, mọi người cùng đồng ca với nhau cũng vậy, thì cũng là tiêu hao tài nguyên nhân lực. Nếu chư vị thật sự khởi được tác dụng lớn đến thế, cứu độ chúng sinh, [dẫu rằng] không đảm bảo được nhiều [khán giả], có một số người được cứu độ, [thì] chư vị cứ làm. Nhưng quyết là không được chấp trước vào bản thân việc đồng ca.

Đệ tử: Nhà sách ở Toronto của Hăng sách Thiên Thê đã khai trương gần một năm rồi, người đến nhà sách hiểu ra chân tướng và học Pháp dần dần đông lên; nhưng kinh doanh của nhà sách vẫn không lý tưởng lắm. Xin hỏi là kinh doanh nhà sách là có phải cũng giống như làm kênh thông tin cần tìm thị trường, làm quảng cáo?

Sư phụ: Việc này cũng hỏi tôi nữa, (mọi người cười) các việc kinh doanh thì cứ [theo] quản lý kinh doanh, vậy không sai. Làm không tốt thì tà ác sẽ can nhiễu, sẽ có khó khăn. Trước mắt là tình huống như vậy. Việc gì muốn làm thì hãy làm nó cho tốt.

Đệ tử: Côn đồ tà ác ở Flushing, tuần trước ngay ở trước mặt nhân viên điều tra Bộ tư pháp Liên bang Mỹ quốc đã thử tìm cách giết máy ảnh trong tay học viên.

Chúng con chuẩn bị khởi tố kiện những côn đồ này. Cảnh sát Mỹ chỉ coi họ là “tội mưu đồ cướp giết”.

Sư phụ: Là “tội mưu đồ cướp giết”, vì chưa giết được mà, (cười) đã làm cảnh sát thì khẳng định sẽ nói vậy; không thể nói chưa cướp giết thành đã cướp giết được. Thật sự cướp giết rồi thì khởi tố là khả dĩ.

Đệ tử: Chúng con muốn thuyết minh với chính phủ liên bang, rằng bao lâu nay những tên côn đồ này vẫn luôn gây hấn và uy hiếp tín ngưỡng của chúng con.

Sư phụ: Đây không chỉ là vấn đề tín ngưỡng; là tà đảng Trung Cộng đang đứng sau làm. Điểm này dù chư vị không nói thì họ cũng đều biết rồi, ngay cả cảnh sát cũng biết. Tôi là nghĩ tới một vấn đề; những học viên ở Flushing, những học viên bước ra tuyến đầu, muốn đứng chặn tà ác, xuất phát điểm là tốt, thật sự rất tốt; điểm này Sư phụ khẳng định chư vị. Tuy nhiên, về biện pháp phải chăng có chút quá vội vàng? [Hãy] suy nghĩ trầm tĩnh, tâm mở rộng hơn; chúng ta thật sự coi tất cả mọi người đều thành chúng sinh cần được cứu độ mà đi cứu độ; hãy thử coi xem họ có chuyển biến không? Tại Flushing tà ác kia đã xuất hiện rồi, và khống chế con người làm việc xấu; tuyệt đối không phải ngẫu nhiên; khẳng định là nhắm vào chỗ hữu lậu của học viên mà đến. Đối với mặt phía con người thì không được cứ thẳng tiến mà làm thế; không phải đi áp đảo họ, [mà] là cứu độ họ. Làm một cách từ bi, làm một cách trầm tĩnh, [rồi] thử xem sự việc này có hiệu quả thế nào.

Đệ tử: Ký giả nhận việc viết bài về Thần Vận, khi trong tình huống eo hẹp thời gian [và] nhiệm vụ bề bộn, việc chia sẻ tư nguyên giữa các kênh truyền thông và giữa các ký giả rất khó khăn, rất khó làm được, vì thế

nảy sinh một số vấn đề cạnh tranh hạn ngạch [số ký giả được vào].

Sư phụ: Đúng thế. Cạnh tranh hạn ngạch cũng chẳng phải là cạnh tranh hạn ngạch gì nữa; có đôi lúc, khán giả tới không nhiều, mà ký giả thì ở khắp rạp diễn, làm người ta ngại lắm. Đây là diễn xuất, chư vị từ trước tới nay chưa từng nghĩ xem khán giả nhìn chư vị như thế nào ư? Có học viên còn thích khoe mẽ, ôm máy ảnh, chụp hình “tách tách” không ngừng; trái một cái phải một cái, chụp đến mức người ta thấy phiền quá đi. Đó không chỉ là vấn đề tố chất; là vấn đề tu luyện; không đặt việc cứu độ chúng sinh ở vị trí số một. Viết bài báo cáo là việc tốt, muốn sự kiện [Thần Vận] được nổi hơn; nhưng mà ký giả quá nhiều thì thật sự khởi tác dụng phản lại. Rạp diễn không nạp đủ. Vì vậy không hạn chế hạn ngạch {số người quy định} thì quả là không được.

Đệ tử: Tất cả đệ tử Đại Pháp ở Hệ thống Hàng không Bắc Kinh; toàn thể đệ tử Đại Pháp tại Cam Gia Khẩu, đường Triển Lãm, Phụ Thành Môn Ngoại thuộc Bắc Kinh; điểm luyện công Song Tú ở Hải Điền ở Bắc Kinh; Trường Sa ở Hồ Nam; Quảng Châu; địa khu Đông Hồ ở Vũ Hán; địa khu Hồng Sơn; Viện Khoa học Trung Quốc; Viện Khoa học Xã hội; Châu Hải; công viên Hồng Đô ở Nam Xương; Lỗi Dương ở Hồ Nam; Sâm Châu; Hành Nam; Tây Ninh; Liễu Châu ở Quảng Tây; Cáp Nhĩ Tân; huyện Đông Quang ở Hà Bắc; huyện Phụ Thành; Thành Đô; Bản Khê ở Liêu Ninh; địa khu 204 ở Thẩm Dương; địa khu Trường Thanh; Ninh Ba ở Chiết Giang; Đông Phương ở Hải Nam; Tín Dương ở Hà Nam; địa khu Giang Môn ở Quảng Đông; Đại học Tài chính Kinh tế Đông Bắc ở Đại Liên; Giang Tô xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Tại Thần Vận, (Sư phụ: Ái chà, chúng ta không phải đang hội thảo về Thần Vận chứ, mọi người sao đều đề cập [việc] này?) khi bán vé đệ tử ngộ ra rằng, Dạ hội Thần Vận là cứu độ [chúng sinh], đệ tử Đại Pháp có nhân tố tu luyện ở trong đó, cần lấy việc giảng chân tướng làm chủ. Nhưng có đồng tu nhìn nhận rằng nên lấy quảng cáo ở các kênh thông tin chủ lưu làm chủ.

Sư phụ: Bán vé là bán vé; có vấn đề thì mới giảng chân tướng; trong [chương trình] diễn xuất là đang cứu người; quảng cáo ở kênh thông tin chủ lưu cũng được, quảng cáo ở kênh thông tin nhỏ cũng được, đều không sai. Nói như quảng cáo cần làm thế nào, thì căn cứ theo tình huống cụ thể ở nơi chư vị mà làm. Có [vị] nói phát truyền đơn là được rồi, có [vị] nói cứ trụ ở địa phương đó mà bán là được rồi, có địa phương cần làm quảng cáo. Chư vị làm thế nào cũng được. Có nơi không làm quảng cáo nhiều, học viên phối hợp với nhau, [đến] một số cửa hàng là bán hết vé. Vậy là căn cứ theo tình huống khác nhau ở nơi chư vị mà làm.

Đệ tử: Chúng con làm kênh thông tấn cần học pháp tập thể, nhưng các nhân viên phân tán toàn thế giới, thông qua mạng lưới Internet học Pháp tập thể thì có thích hợp không?

Sư phụ: Việc này chư vị có thể thử xem. Nhưng tôi nghĩ rằng, đệ tử Đại Pháp vô luận là ở đâu, kể cả học viên làm kênh thông tin ở bất kể ngõ ngách nào trên toàn thế giới, đều không được thoát ly khỏi Phật Học Hội đương địa, tốt nhất là không nên thoát ly điểm luyện công vùng sở tại; đều cần cùng các học viên Đại Pháp ở địa phương đó học Pháp với nhau.

Đệ tử: [Khi] chính quyền tà đảng sụp đổ, dân chúng Trung Quốc còn có cơ hội ở trong hoàn cảnh nói lỏng mà nhận thức Đại Pháp, được cứu độ hay không? Chúng con cần thế nào mới đạt được điểm ấy?

Sư phụ: Đợi tà ác thật sự đổ rồi, thời Pháp Chính Nhân Gian có trạng thái của Pháp Chính Nhân Gian; không là trạng thái này nữa, hoàn toàn biến đổi rồi. Việc này chúng ta đừng quản nó trước; trước mắt chúng ta chính là căn cứ tình huống hiện tại mà làm, căn cứ tình huống hiện tại mà đi cứu người.

Đệ tử: Làm thế nào phân biệt điểm hoá của Ngài với can nhiễu của cự thế lực?

Sư phụ: Sư phụ và có một số Chính Thần điểm hoá chư vị; điểm này là khẳng định. Nhưng thông thường đối với chư vị mà giảng, đều là vì để tổng khứ chấp trước của chư vị hoặc tránh nguy hiểm, là vì sự tu luyện của chư vị. Can nhiễu của nhân tố tà ác thông thường đều là thuận theo chấp trước của chư vị, tâm hoan hỷ của chư vị, tâm hỷ hảo, các loại nhân tâm mà giả điểm hoá, [điểm hoá] xong thì chư vị cao hứng hơn, chấp trước hơn, bị dẫn lạc đường, lại còn nói là Sư phụ bảo làm; thông thường là vậy. Thực ra thì, vậy phân biệt thế nào? Có người nói ‘tôi là dựa vào mộng dẫn dắt tu luyện’, tôi nói rằng đó là nói bậy. (mọi người cười) Chấp trước vào điểm hoá trong mộng không phải là tu luyện, là nhập tà đạo. Đệ tử Đại Pháp là tuân theo bộ sách Đại Pháp này, lấy Pháp làm chuẩn. Chư vị ở trong mộng cảnh cũng vậy, mà trong hoàn cảnh nào cũng vậy đều phải dùng Pháp này để đo lường đúng-sai, thì mới không bị can nhiễu. Tôi không hề lưu lại chư vị loại pháp tu [thế] này: chư vị khỏi cần tu nữa, Pháp thân bảo chư vị làm sao thì

làm thế. Tôi không thừa nhận rằng đó là tu luyện. Đệ tử Đại Pháp sẽ không phải ai ai cũng ở bên tôi; điều tôi bảo chú vị là “lấy Pháp làm thầy”; có bộ Pháp này thì chú vị biết được tu như thế nào.

Đệ tử: Sau khi Sư phụ giảng Pháp cho học viên Úc châu thì tình huống Úc châu có chỗ cải thiện; nhưng chưa qua bao lâu có một số lại như cũ, các học viên Tây phương và Trung Quốc vẫn không liên lạc với nhau, rất nhiều học viên khi gặp vấn đề đều nói “chúng ta nên học Pháp cho nhiều” hoặc là “chúng ta phải vứt bỏ chấp trước”, nhưng không hướng nội tìm một cách chân chính.

Sư phụ: Nhân tâm vẫn luôn ở đó. Nếu là thông qua Sư phụ một lần giảng Pháp rồi chấp trước kia của họ đều mất hết, thì tôi tình nguyện ngày ngày giảng cho chú vị rồi. Thực ra Pháp cũng ở đó, chỉ là chú vị chiếu theo như thế nào. Tu luyện là có quá trình, tổng khứ [chấp trước] một cách từ từ; nhưng luôn phải nhìn thời gian. Phải hết sức tranh thủ, thật sự tranh thủ [thời gian]. [Chú vị] nói rằng Phật Học Hội lại quay về đường cũ, lại phong bế lại. Có phải vậy chăng? Để tôi thử nhìn xem. Nhưng dẫu là thế nào đi nữa, Phật Học Hội làm tốt hay chưa tốt, là đệ tử Đại Pháp mà nói, chú vị là tu luyện bản thân mình, bản thân chú vị cần làm cho tốt. Sư phụ không hề đặt hy vọng, hy vọng của toàn thể Úc châu, đặt ký thác lên thân một cá nhân nào đó hoặc lên thân Phật Học Hội; tôi ký thác lên chú vị tất cả đệ tử Đại Pháp mỗi cá nhân đều làm sao cho tốt. Chú vị là hy vọng được cứu của chúng sinh nơi đó, chú vị là đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp, chú vị là ‘trợ Sư Chính Pháp’. Không phải chỉ có Phật Học Hội trợ Sư Chính Pháp, không phải chỉ có người phụ trách trợ Sư Chính Pháp. Nếu như chấp trước

của chư vị để mắt dán lên Phật Học Hội, thì cũng không đúng. Phật Học Hội [nếu] thật sự có vấn đề thì tôi sẽ xử lý, nhưng không phải làm là vì chấp trước của chư vị.

Đệ tử: Chúng con sẽ chứng kiến Đại Thẩm Phán Cuối Cùng hay không?

Sư phụ: Không được hễ Sư phụ nói gì, chư vị liền chấp trước vào đó. (mọi người cười) Đừng quản nó, hãy làm tốt những gì bản thân nên làm.

Đệ tử: Có học viên đang tích cực làm việc trong các hạng mục Đại Pháp, cũng tu tâm tính, nhưng không muốn luyện công, cũng không coi trọng phát chính niệm. Học viên như thế có thể viên mãn không?

Sư phụ: Quả thực như thế [thì] họ thực ra chính là chưa thật sự tu tốt lắm; chú ý một chút là được. Nhưng cũng có [vị] không học Pháp mà chỉ làm sự vụ. Ba việc đều cần làm, nếu là chỉ làm các việc mà không học Pháp, thế thì là người thường làm việc Đại Pháp. Người thường làm việc Đại Pháp sẽ không thể viên mãn, chỉ có thể tích đức. Tích đức tích phúc phận; đời sau có phúc phận; chính là như thế thôi, không thể viên mãn; vậy chư vị nói chẳng phải làm phí công sao? Người tu luyện không tu có được không? Trong tâm mang Pháp, giảng chân tướng thì mới có thể khiến người ta được đắc cứu, lời giảng xuất ra mới có lực chấn động.

Đệ tử: Đệ tử khi giảng chân tướng gặp người thường nói có quen đệ tử Đại Pháp XYZ, mà không như một người thường bình thường, nói rất hay, làm lại thật sự dễ.

Sư phụ: Những lời này tôi cũng từng nghe. Làm mà không được như đệ tử Đại Pháp thì khởi tác dụng mà cụ thể lực muốn; nguy hiểm đó. Tuy nhiên, tôi hy vọng

rằng chư vị nghe người đó rồi thì cũng hãy nghĩ một chút về bản thân mình. Chư vị nghe hiểu rõ tôi nói chứ?

Đệ tử: Con là tiểu đệ tử 12 tuổi; vì bố phản đối, nên lỡ mất cơ hội nhập học trường Phi Thiên. Con có thể còn cơ hội không?

Sư phụ: Vì con chưa có thành niên, pháp luật quy định còn phải theo quản giáo của gia trưởng, vậy nếu gia trưởng con không đồng ý thì không được. Nếu điều kiện tự nhiên của con đủ tiêu chuẩn, thì cơ hội thế nào cũng sẽ có; nếu không đủ, thì cũng đừng chấp trước.

Đệ tử: Học viên Tây phương học Trung văn thì nên học chữ giản thể hay chữ phồn thể?

Sư phụ: Chữ giản thể, chữ phồn thể đều không là vấn đề lớn; học chữ giản thể cũng được, học chữ phồn thể cũng được; đều không thành vấn đề; là vì người học chữ giản thể cũng có thể đọc hiểu phồn thể, người học chữ phồn thể cũng có thể đọc hiểu chữ giản thể. Sự việc con người thì để tương lai; chúng ta hiện nay chính là việc cứu độ chúng sinh. Nhưng rất nhiều chữ giản thể Trung văn là do tà đảng Trung Cộng làm ra, nội hàm bất hảo; nhưng hằng bao nhiêu người như thế, trên một tỷ người đều dùng chữ giản thể; việc này tương lai hãy nói.

Đệ tử: “Tà ác kết thúc rồi” là ý nói tà đảng lập tức giải thể phải không?

Sư phụ: Nó, cái nhân tố của tà đảng đã hết rồi. Tôi vừa giảng rồi, những người đang duy hộ thể chế của chúng là đang duy hộ quyền lực của [chính] họ.

Đệ tử: Ở chỗ con có rất nhiều đặc vụ tới; chúng con đối đãi với họ thế nào?

Sư phụ: Mỗi đặc vụ ở đằng sau đều có an ninh và tình báo Mỹ quốc hoặc cảnh sát bí mật đang giám thị;

đặc vụ được văn hoá tà đảng Trung Cộng dạy là cũng bị văn hoá tà đảng lừa bịp; họ mới là đang trong nguy hiểm. Cứu độ chúng sinh, đều cho họ cơ hội. Nhưng có một số người, chính là gây rối; chur vị bảo họ là đặc vụ; họ còn không thật sự là đặc vụ, [mà] hành vi và việc làm của họ còn bất hảo hơn cả đặc vụ làm; họ cảm giác như bản thân đang làm việc tốt, họ lại không thử nghĩ xem bản thân là thế nào, tạo thành rất nhiều học viên bài xích họ.

Đệ tử: Nhiều dân chúng Trung Quốc thông qua đường dây nóng thoái đảng mà gửi lời vấn an Sư phụ; lời cảm tạ Sư phụ của họ rất cảm động lòng người; [con] nhân dịp này truyền đạt tới Sư phụ.

Sư phụ: Chur vị nếu có cơ hội cũng hãy thay mặt tôi cảm tạ họ. (vỗ tay)

Đệ tử: Thái độ của chính phủ Tây phương đối với tà đảng ngày càng mềm mỏng; đệ tử cảm thấy như lực độ cứu độ họ không đủ, [số] học viên làm [công tác này] quá ít.

Sư phụ: Đừng quản những việc đó; cữu thế lực là đang chơi bài ‘cân bằng’. Nó không để họ bây giờ ai áp đảo ai cả. Nó cho rằng tà ác để khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp không đủ nữa, nó bèn làm ‘cân bằng’. Nhưng hình thể tổng thể đang chuyển [biến], hình thể chính thể đang chuyển [biến], đang chuyển sang phương hướng tốt.

Đệ tử: Hai ngày trước ở Toà tháp Liên hiệp quốc thấy hai người tìm tị nạn, trong đó một vị mặc áo T-shirt [Pháp Luân Công] màu vàng, hỏi thì trả lời là y phục do học viên cho mượn.

Sư phụ: Học viên nào cho mượn? Y phục mà chur vị mặc trên thân là đại biểu cho đệ tử Đại Pháp. Y phục

ấy tùy tiện cho người thường mượn rồi [họ] đi làm những việc không hợp với Pháp, làm những việc không nên; chur vị là đang cứu độ chúng sinh hay là chur vị huỷ chúng sinh? Vẫn luôn có những người chưa đạt chuẩn, (cười) nếu đều có thể làm tốt hết, thì ma nạn của chur vị cũng không như thế này hôm nay.

Đệ tử: Bài hát của tà đảng có đệ tử Đại Pháp sửa lời ca đi rồi hát; lời ca tất nhiên là phản đối tà đảng Trung Cộng; nhưng giai điệu thì vẫn là giai điệu đó, nghe thấy cũng không thoải mái.

Sư phụ: Những thứ đó tôi thấy đệ tử Đại Pháp không nên hát; dân chúng hát thì không sao.

Đệ tử: Đối với giảng chân tướng ở Trung Quốc, có hai loại thái độ bất đồng của người ta: một loại người đồng ý “tam thoái” nhưng không nhìn nhận Đại Pháp, một loại người nhìn nhận Đại Pháp nhưng không khẳng định “tam thoái”. Trong đào thải tương lai thì vận mệnh của họ sẽ như thế nào?

Sư phụ: Đó là chưa có cải biến từ căn bản, là chân tướng chưa được làm sáng tỏ. Vận mệnh thế nào chính là ở vạch được phân cách ra chỗ đó; đứng tại phía bên nào thì chur vị là bên đó; một chút [cũng] không hàm hồ. Họ nói nhìn nhận ai và không nhìn nhận ai, thực ra họ là từ căn bản trong tâm chưa hề chuyển biến. Có lẽ là trước mặt chur vị thì thuận tình nói lời dễ nghe, họ về thực chất chưa hề chuyển biến, thì mới có biểu hiện là như vậy.

Đệ tử: Tại New York có rất nhiều người thông qua ty nạn chính trị mà tiếp xúc với Đại Pháp, rất nhiều đồng tu rất phản cảm với hành vi của họ, từ đó xuất hiện tâm thái bài xích họ.

Sư phụ: Tôi đang nghĩ rằng, những người ty nạn chính trị [đến] gặp gỡ với đệ tử Đại Pháp, mục đích là bắt hảo; nhưng chúng ta rốt cuộc cũng là cứu độ chúng sinh. Từ bi đối đãi họ; có lẽ không chừng ngôn ngữ hành vi của chư vị sẽ làm họ nhớ mãi, có ảnh hưởng đến họ; có lẽ gieo vào đó một cơ duyên cứu họ trong tương lai. Nếu chúng ta đối với họ không tốt, cũng có thể họ sẽ mất cơ duyên. Dẫu thế nào đi nữa, rốt cuộc thì cũng phải biết là chúng ta đang cứu người.

Đệ tử: Trong công tác người thường [con] tiếp xúc với nghệ thuật đã biến dị, có thể bảo trì chính niệm, [sao cho] giống như Thần Vận khiến nhân tố bất chính được chính trở lại hay không?

Sư phụ: Nghệ thuật hiện đại của người thường ấy, chư vị chỉnh lại họ cho chính, thì họ có nghe chư vị chẳng? Chúng ta cũng không có nhàn rỗi làm những việc đó; chư vị là cứu người; còn việc kia thì nay không quản. Hiện nay nhất loạt không quản những việc này; Pháp Chính Nhân Gian tự sẽ có cách làm của Pháp Chính Nhân Gian.

Đệ tử: Dải châu thổ [sông Trân Châu] tỉnh Quảng Đông và một số thành phố duyên hải có các hãng công thương nghiệp và rất đông người di trú, mật độ người ở rất lớn; nhưng các đệ tử làm còn rất chưa đủ.

Sư phụ: Cụ thể tình huống trong nước đều không giống nhau; chỉ có thể căn cứ tình huống đương địa mà làm; đồng thời cần chú ý an toàn. Đệ tử Đại Pháp ở địa phương nào ở Trung Quốc đều biết trách nhiệm của bản thân, tu bản thân cho tốt, cứu độ chúng sinh; đó chính là nên làm. Người được cứu càng nhiều càng tốt, là vì đó là trách nhiệm mà chư vị gánh vác.

Đệ tử: Chúng con làm đài truyền hình, một số kỹ thuật vẫn chưa đạt mức chuyên nghiệp; có thể tìm người thường hợp tác không?

Sư phụ: Chư vị cần thuê người thường làm một hạng mục công tác nào đó, hẳn sẽ không thành vấn đề; nhưng chư vị tốt nhất là không cùng hợp tác với họ làm công ty nào cả, [không] hợp tác làm hạng mục nào cả; họ nếu bị can nhiễu thì sẽ rắc rối; những ca như thế đã quá nhiều rồi. Chư vị là đệ tử Đại Pháp, chư vị làm là thần thánh, họ [làm] là việc của con người; kết hợp cùng nhau không được. Nếu chư vị là chủ của công ty và chư vị thuê họ thì không thành vấn đề; họ chỉ là nhân viên; chư vị bảo họ làm gì thì làm đó. Nếu chư vị hợp tác với họ, thông thường sẽ xuất vấn đề. Họ dễ bị can nhiễu, rất dễ [xuất vấn đề].

Đệ tử: Có những học viên tu lâu đã đắc Pháp nhiều năm rồi; vì ngộ nhận ở một số khúc mắc trong tâm và chấp trước mà ly khai tu luyện. Chúng con lại không có cách nào giải khai khúc mắc trong tâm của họ, thấy tiếc nuối và sốt ruột cho họ; làm thế nào giúp đỡ họ?

Sư phụ: Làm thật cẩn thận; nhìn xem tình huống căn bản là thế nào. [Nếu] thật sự ôm giữ tà đảng Trung Cộng mà không buông, hoặc căn bản không muốn chân tu, nguyên lúc đầu chỉ là thấy náo nhiệt rồi vào, thế thì thôi. Nhưng dù thế nào đi nữa, làm đệ tử Đại Pháp mà giảng, bất kể họ là tình huống nào, chư vị chính là cứu độ chúng sinh, thì nên cứ đi mà làm; thấy được [người cần cứu] thì chúng ta cứ đi mà làm; thật sự làm không được thì cũng không phải là vấn đề của chư vị.

Đệ tử: Có rất nhiều hạng mục [công tác] mà con có thể tham dự, trừ Thần Vận ra, con làm sao phán đoán được cái nào có liên quan đến thệ ước từ tiền sử của con?

Sư phụ: Không được phán đoán; suy nghĩ nhiều thì là chấp trước. Đệ tử Đại Pháp nên làm gì thì chư vị cứ đi mà làm, vậy là đúng.

Tôi nghĩ rằng không chiếm dụng thêm thời gian nữa. Mọi người tới được lần này không hề dễ dàng; chư vị còn cần tiếp tục tiến hành hội giao lưu [chia sẻ]. Tôi mong rằng mọi người thông qua lần hội giao lưu này đều có thể có chỗ đề cao, xem xem người khác thực hiện tốt thế nào, thực thi ra làm sao, hãy mang những thứ tốt về. Có thể thật sự có được thu hoạch qua lần Pháp hội này, đối với tu luyện của mọi người là có chỗ trợ giúp, chư vị chính là không có phí một chuyến đi tới đây. Mỗi lần Pháp hội đều chi tiêu không ít; chúng ta tính tổng thể thì, những người đi máy bay [chi phí] thậm chí hàng mấy triệu. Thật sự chi phí rất lớn. Không được sa vào hình thức, không được [chỉ] thấy náo nhiệt, cũng không được chỉ là đến nghe thử xem Sư phụ giảng điều gì, ôm giữ tâm hiếu kỳ. Sư phụ bảo chư vị rằng, cần phải đi tốt con đường của mình, hoàn thành sứ mệnh của mình; tôi vĩnh viễn sẽ giảng như vậy.

Và cuối cùng, tôi hy vọng rằng mọi người chớ nản lòng. Chư vị chẳng phải đã từng thấy ánh bình minh phải không? Tà ác cũng hết rồi, càng đến cuối cùng càng cần phải phấn chấn tinh thần. Hoàn thành những việc mà đệ tử Đại Pháp cần phải hoàn thành, cứu độ nhiều chúng sinh; đó chính là uy đức. Đằng sau mỗi sinh mệnh được cứu đều là quần thể sinh mệnh rất to lớn; thật xuất sắc.

Có thể rất nhiều người vẫn đưa lên một số từ câu hỏi, nhóm tổ chức hội vẫn chưa đưa lên; rất nhiều người còn muốn hỏi. Thực ra chư vị hỏi hay không hỏi, ở trong bộ Pháp này đều có thể tìm thấy đáp án; hãy đọc sách cho nhiều. Chư vị là tu trong mê; nhìn không thấy bộ Pháp này là như thế nào. Khi có thể nhìn thấy một cách chân chính, thì ngôn ngữ kia cũng không hình dung được nổi; không cách nào hình dung được. Quá khứ tôi từng bảo chư vị, tôi nói rằng mỗi chữ đều là tầng tầng trùng điệp chư Phật, Đạo, Thần. Chư vị cũng lý giải không nổi [lời] nói rằng Sư phụ điều gì cũng đưa áp nhập vào trong bộ Pháp này; chư vị hiện nay dùng tư tưởng con người cũng lý giải không được câu nói ấy. Cái gì cũng có thể đắc, chỉ là xét chư vị dụng tâm như thế nào, chỉ là xem chư vị tâm thái ra làm sao. Cái gì cũng có thể từ trong bộ Pháp này mà đắc. Tu luyện là nghiêm túc; không được hàm hồ [dù chỉ là] nửa điểm. Ôm giữ các chủng các dạng tư tưởng bất thuần mà đọc bộ Pháp này, cuốn sách này, thì không thấy được gì cả; điều gì cũng không đắc được. Con người, rất nhiều đệ tử Đại Pháp nói, khi bị bức hại một thời gian rất lâu, đọc Pháp dường như không có đề cao; thực ra chư vị vào lúc ấy chứa trong não đều là những việc bức hại, tâm ấy không tĩnh lại được. Tu luyện là nghiêm túc; chư vị phải ôm giữ trạng thái thuần tịnh, phi thường thanh thản mà đọc mà tu, thì mới có thể đề cao, mới có thể có chỗ thu hoạch.

Cuối cùng vẫn [nói] lời này nữa: hy vọng mọi người bước đi thật tốt phần đường cuối cùng, đừng cô phụ danh hiệu “đệ tử Đại Pháp”. Cảm ơn mọi người. (*vỗ tay nhiệt liệt thời gian lâu*)

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: [//big5.minghui.org/mh/articles/2009/7/4/203966.html](http://big5.minghui.org/mh/articles/2009/7/4/203966.html).

Có tham khảo bản tiếng Anh: https://en.minghui.org/html/articles/2009/7/12/NYLECTURE2009_FULL.html.

Dịch xong phần giảng Pháp ngày 26-7-2009; dịch xong tất cả (kể cả phần hỏi/đáp) ngày 23-9-2009. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- an dật tâm: tâm truy cầu an nhàn thoải mái (một loại chấp trước).

- bel canto: (mỹ thanh xướng pháp) lối hát opera nhấn mạnh về chất giọng (trong, nhanh, chính xác, v.v.)

- chính: một từ chính này, một khái niệm chính này có mấy sắc thái khác nhau; ta tham khảo các từ trái nghĩa: (i) tà, oai với nghĩa là bất chính, không ngay chính; ví dụ: tà môn oai đạo; (ii) phụ với nghĩa tiêu cực, không chính diện, hoặc chỉ một trong hai chủng vật chất cao tầng; ví dụ: phụ diện (mang tính tiêu cực), vật chất phụ (hai loại vật chất chính và phụ); và (iii) phản với nghĩa đối lập, trái với lẽ thuận; ví dụ: phản Lý; người dịch giữ nguyên cách dùng từ chính-tà, chính-phụ, chính-phản này; như vậy, cặp từ chính-phụ là không có giống nghĩa mà người Việt thường hiểu.

- Chủ, Chúa: một chữ tiếng Hán có hai cách đọc 'Chủ', và 'Chúa'; người dịch nói chung dùng cách dịch là 'Chủ'.

- chủ lưu: dòng chính, thành phần chủ đạo chính (trong một cộng đồng, một nhóm người, v.v.)

- Cửu Đại Tái, Cửu Hạng Đại Tái: chín (cửu) cuộc thi đấu lớn (đại tái) phạm vi toàn cầu do Tân Đường Nhân ([//www.ntdtv.com](http://www.ntdtv.com)) tổ chức; chủ yếu nhằm vào đối tượng là người Hoa toàn cầu với chủ đề xoay quanh văn hoá Trung Hoa. Các môn thi năm nay, 2009: múa, hát (thanh nhạc), violin, thiết

kế y phục, nấu ăn, piano, võ thuật, vẽ tranh nhân vật, và thư pháp. Xem website của cuộc thi: //competitions.ntdtv.com.

- dĩ Pháp vi sư: trong bài này được dịch là lấy Pháp làm thầy.

- Đại Thẩm Phán: Đại Thẩm Phán cuối cùng, Đại Phán Xét cuối cùng; thẩm → thẩm tra, điều tra cẩn thận; phán → phán xét, lên quyết án.

- giả điểm hoá: điểm hoá giả, không thật, không phải điểm hoá chân thật; trong bài giảng này Sư phụ gọi điểm hoá mà nhân tố tà ác làm giả là giả điểm hoá.

- hoan hỷ tâm: tâm mừng rỡ (tên một loại chấp trước).

- hỷ hảo tâm: tâm truy cầu những gì mình thích, làm những gì mình thích (tên một loại chấp trước).

- hữu lậu: hữu → còn, có, lậu → (chỗ) rò rỉ, khiếm khuyết; trái nghĩa là vô lậu.

- lý tính: tính hợp lý, xuất phát từ lý trí.

- lương tính tuần hoàn: ở bài này dịch là vận hành một cách bình ổn (chỉ hoạt động của các công ty, các doanh nghiệp đã vào quỹ đạo ổn định (về nhân sự và tài chính), nói chung là có lãi).

- nhân tâm: tâm con người, tâm chấp trước.

- sáng thế: khai sáng thế giới; Sáng Thế Chủ → Chủ|Chúa mà đã sáng tạo ra thế giới này, ra vũ trụ này.

- Thần truyền văn hoá: văn hoá Thần truyền, văn hoá do Thần dạy, truyền dạy.

- thần công, thần vận: tạm hiểu là công phu nghệ thuật (công) và truyền cảm ý vị (vận) một cách thần kỳ tuyệt hảo (Thần); thần công là chỉ nghệ thuật về phương diện biểu hiện cho tai nghe mắt thấy, thần vận là chỉ nghệ thuật về phương diện truyền cảm cái rung động bên trong; nói chung người ta thường hiểu là nghệ thuật truyền thống của Tây phương (như âm nhạc, hội hoạ) là sở trường về thần công, còn Đông phương là thiên về Thần vận.

- Thiên Thê Thư Điểm: Nhà sách Thiên Thê; công ty phát

hành sách và tư liệu Đại Pháp toàn cầu, //www.tiantibooks.org; thiên thể → thang lên trời.

- Trung Cộng: Đảng cộng sản Trung Quốc.

Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế Washington DC năm 2009

Lý Hồng Chí
Ngày 18 tháng Bảy, 2009

Mọi người vất vả quá!

Pháp hội New York vừa kết thúc xong, và đã gặp mặt mọi người một lần. Lần này thì [tôi] không định giảng nhiều, vì vậy tôi đến muộn một chút. (*Sự phụ cười*) (*mọi người vỗ tay*) Toàn thể hình thế Chính Pháp đang tiến đến rất nhanh, tác dụng của các đệ tử Đại Pháp khi phối hợp cứu độ chúng sinh, chứng thực Pháp, đều khiến hình thế trên thế giới phát sinh biến hoá rất to lớn. Về điểm này mọi người đều thấy được rồi, con người thế gian cũng thấy rồi. Hồi 20 tháng Bảy, năm 1999 bắt đầu thời kỳ đầu cuộc bức hại, có rất nhiều người đoán chắc rằng, nói rằng Pháp Luân Công trụ không nổi mấy ngày. Nguyên có một số người muốn ủng hộ Pháp Luân Công, chịu ảnh hưởng của tư tưởng loại ấy, [nên] không biểu đạt thái độ nữa. Nhất là từ sau [sự kiện] ngày 4 tháng Sáu tà đảng Trung Cộng trấn áp sinh viên, rất nhiều người cảm giác rằng dường như Trung Quốc không còn hy vọng gì nữa, thậm chí có người công khai nói, nói rằng đừng quản Pháp Luân Công, rằng họ cũng như thế không đứng vững nổi vài ngày. Bất kể họ xuất phát từ cách nghĩ nào đi nữa, thì Pháp Luân Công cũng không như lời mà họ đoán chắc. Pháp Luân Công đã bước vượt qua rồi, (*vỗ tay nhiệt liệt*) hơn nữa trong tình huống không có sự ủng hộ từ bên ngoài mà vượt qua rồi. (*vỗ*

tay nhiệt liệt) Về điểm này, cũng quả thực khiến con người thế gian đã nhìn với cặp mắt khác xưa; càng thể hiện rõ chỗ xuất sắc của đệ tử Đại Pháp, càng thể hiện rõ sự khác biệt của người tu luyện Pháp Luân Công. Hiện nay một số người đã từ lãnh cảm trở thành quan tâm, từ cái tâm coi thường chuyển thành khâm phục.

Sự việc chưa đến chỗ dừng, Chính Pháp còn đang tấn tới, các đệ tử Đại Pháp còn không ngừng chứng thực Pháp, cứu độ chúng sinh, hình thể còn đang không ngừng biến hoá, hơn nữa biến hoá rất mau chóng. Khi nhân tố tà ác ở không gian khác bị tiêu huỷ lượng lớn, thì con người thế gian ngày càng thanh tỉnh, nhân tố bất hảo đang thao [túng] khống [chế] tư tưởng con người ngày càng ít đi; như vậy khiến con người thế gian có thể trầm tĩnh suy xét về cuộc bức hại và nhìn nhận thế nào về đệ tử Đại Pháp. Thực ra con người thế gian có nhìn chúng ta như thế nào, điều ấy không phải là then chốt, cũng không trọng yếu; chúng ta làm thật tốt việc của mình mới là trọng yếu nhất. Trong quá trình bị bức hại, chúng ta không có nhìn vào thái độ của con người thế gian, chúng ta không có đặt hy vọng ký thác vào việc người thường có thể làm gì đối với Đại Pháp; ngoài ra cũng không có buông bỏ việc giải cứu con người thế gian và chúng sinh. Việc cứu độ con người thế gian này là chỉ có đệ tử Đại Pháp mới có thể làm; trách nhiệm rất lớn. Khi bức hại nghiêm trọng nhất cũng đều không buông bỏ trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp, khi bức hại nghiêm trọng nhất thì từ đầu đến cuối đều lấy việc tu luyện thật tốt bản thân làm căn bản, chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh một cách có lý trí.

Là như vậy, khi cuộc bức hại bắt đầu, có rất nhiều việc thực hiện chưa được tròn đầy. Khó tránh được; là vì thuở đương sơ rất nhiều người không biết nên làm thế nào. Đối với cuộc bức hại đột nhiên như thế, phi báng rợp trời dậy đất, ngoài ra vu khống truyền khắp cả thế giới; bấy giờ Pháp Luân Công không có kênh thông tin, không có chỗ để lên tiếng. Tất cả kênh truyền tin toàn thế giới đều truyền tải báo cáo vu khống của các kênh truyền tin Trung Cộng, tương đương với việc thay cho Trung Cộng rợp trời dậy đất khắp các nơi thế giới bức hại Pháp Luân Công, bức hại đệ tử Đại Pháp. Đối mặt với hình thế ấy, chúng ta không hề sợ mà ngã xuống. Người tu luyện đối mặt với hết thảy những gì của người thường thì vốn là không coi trọng. Tu luyện là giải thoát cá nhân, tu luyện là chính tự mình; người khác nói gì thì đó là việc của người khác. Chỉ là vì đệ tử Đại Pháp có một trách nhiệm cứu độ chúng sinh, nên mới quan tâm chú ý đến tình huống của chúng sinh; điều này khác với tu luyện trong quá khứ. Hơn nữa việc này trách nhiệm cũng khá trọng đại. Chúng sinh [mà ta] đang đối diện, con người thế gian hôm nay là khác với các sinh mệnh của các thời kỳ lịch sử dĩ vãng. Nhìn thì thấy đều là người, [nhưng] có rất nhiều là từ tầng cao tới, là Thần giáng sinh thành người; vì thế mới khiến cho cần phải cứu; việc cần phải làm mà trách nhiệm càng trọng đại, thì càng thật xuất sắc; như vậy, việc này thì vì tình thế mà ắt phải làm. Nếu không phải như vậy, cuộc bức hại này sẽ không duy trì lâu đến thế, cũng sẽ không cứ tồn tại tiếp diễn; chỉ là một nhóm người cá nhân tu luyện mà thôi, thì đối với cự thế lực là không có uy hiếp nào cả. [Mà] là vũ trụ cần phải Chính Pháp, cự thế lực và

các nhân tố bất hảo bị động chạm tới, cuộc bức hại ở xã hội người thường chỉ là phản ánh ở tầng thứ này. Ở bề mặt thấy đệ tử Đại Pháp có phương thức tu luyện khác với quá khứ, lại một nhóm đông người như vậy, khởi tác dụng chính diện thì đả phá sự quân bình giữa chính và tà, giữa tốt và xấu trên thế gian; vậy nên nhân tố bất hảo sẽ vùng dậy; nhưng không đến nỗi dẫn khởi cuộc bức hại to lớn đến như thế này. Mà là nhân tố cự vủ trụ an bài; đồng thời sinh mệnh bất hảo ở các không gian trong thời Chính Pháp không ngừng trầm tích, rơi xuống, đã tạo thành một trường không gian đặc biệt bất hảo ở thế gian, khiến đạo đức xã hội trượt dốc hàng ngày, khiến nhân tâm đại biến; ở thế gian hiển hiện ra càng loạn; làm khó hơn nữa cho việc cứu độ chúng sinh; đồng thời biểu hiện của ma càng lớn hơn. Đối diện với tình huống như thế, các đệ tử Đại Pháp có thể vượt qua là không hề dễ dàng, còn chưa kể đến phải cứu độ chúng sinh đã bị loạn quá đi rồi.

Lúc bắt đầu, là [vị] chưa biết làm thế nào, có [người] chưa đủ trầm tĩnh. Khi đối mặt với áp lực, trong các đệ tử Đại Pháp thì các chủng loại trạng thái tu luyện đều có; vậy nên khiến cho đệ tử Đại Pháp khi khởi sự làm việc rất khó hợp tác. Trong tu luyện là có [vị] không tinh tấn và có [vị] tinh tấn; cũng có các loại tâm con người trộn lẫn với nhau, thế mới khiến sự việc trở nên phức tạp. Trước đây tôi từng giảng, tôi nói rằng không ai bức hại nổi Pháp này; chỉ có đệ tử Đại Pháp thực thi không tốt thì mới khởi tác dụng bất hảo. Như mọi người thấy rồi, cuộc bức hại này, nó đối với đệ tử Đại Pháp như thế nào? Hoàn toàn bất lực. Cuộc bức hại chỉ có thể trợ giúp tăng uy đức của người tu luyện, ngoài đó ra thì nó

không là gì cả; không có tác dụng gì; chỉ có thể là trong bức hại mà tự huỷ diệt chính nó. Nhưng trong cuộc độ sức chính-tà này, các đệ tử Đại Pháp từ hợp tác không tốt, dần dần trở nên có thể hợp tác, rồi sau đó dần dần trở nên lý trí hơn. Cho tới hôm nay, mặc dù còn có rất nhiều việc, còn có rất nhiều địa phương vẫn tồn tại hiện tượng hợp tác không tốt; từ tổng thể mà xét, tổng thể đệ tử Đại Pháp đã nếm trải tu luyện và chứng thực Pháp trong những năm qua, rèn luyện ngày càng thành thực, ngày càng lý trí. Từ không biết làm thế nào, dần dần đã biết thực thi ra sao, từ không lý tính đã dần dần sang có lý tính rồi.

Tu luyện quá khứ, nó chỉ là vấn đề viên mãn cá nhân; thực thi được tốt hay xấu là vấn đề cá nhân. Hiện tại cần cứu độ chúng sinh, vậy là liên quan đến vấn đề hợp tác với nhau, vấn đề phối hợp. Trong quá trình hợp tác, là có nhân tâm phản ánh ra. Đáng mừng là, dù thế nào đi nữa, dòng chủ lưu vẫn luôn là tốt, nguyện vọng của mọi người là đúng. Bất kể nhân tâm có khởi tác dụng như thế nào, và nhân tố mà cụ thể lực an bài đang khởi tác dụng, nhưng xuất phát điểm của mọi người là chứng thực Pháp, điểm ấy là không ai lay động được; do đó sự việc chứng thực Pháp này không có bị đình trệ, sự việc cứu độ chúng sinh này cũng không có bị đình trệ. Hợp tác chưa tốt thì tự mình làm; trên diện rộng mà hợp tác chưa tốt thì làm ở diện nhỏ; có thể hợp tác tốt thì làm cùng nhau; dù sao đi nữa, chư vị đã vượt qua rồi; tôi mong rằng từ nay trở đi mọi người phải lý trí hơn nữa làm thật tốt những việc mà chư vị cần phải làm.

Chứng thực Pháp và tu luyện cá nhân đến bước này, thì quả thực không dễ dàng gì. Mọi người rèn luyện

đã thành thực rồi; trên thực tế quá trình rèn luyện ấy, cũng là quá trình vứt bỏ cái tâm con người. Đề cập tới đây, hết thấy những gì chư vị làm đều là có liên hệ với tu luyện cá nhân, tuyệt không phải cô lập vì một sự việc nào đó mà làm, hoặc thực hiện đơn nhất một sự việc nào đó. Hết thấy tất cả đều là liên hệ với Chính Pháp, hết thấy tất cả đều có liên hệ với trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp, hết thấy tất cả lại còn có liên hệ với tu luyện cá nhân của chư vị, đó đều là ‘bất khả phân’. Vì vậy chư vị thực thi điều gì thì sẽ phản ánh lên trạng thái tu luyện của chư vị. Về phối hợp giữa chư vị với nhau, trong tâm bất bình, kích động tức giận, những lúc ấy rất khó xét nghĩ bản thân, thử xem trạng thái bản thân thế nào, xuất phát điểm là tâm nào của con người. Đa số là ý kiến của bản thân không được chấp nhận, hoặc coi thường người khác; phản ánh của loại tâm ấy là mạnh mẽ nhất. Tôi thấy được rằng hiện nay vẫn còn hiện tượng đó tồn tại. Nhưng dù thế nào đi nữa, tu luyện mà, hy vọng rằng mọi người có thể rèn luyện càng ngày càng thành thực, càng ngày càng lý trí, càng ngày càng có thể như người tu luyện đang thực thi các việc.

Trước đây tôi từng nói rằng, thời gian Chính Pháp sẽ không quá dài, [mà] rất ngắn. Tôi từng hy vọng rằng chư vị rất nhanh sẽ thành thực, rất nhanh sẽ lý trí lên; khiến sự việc này chỉ trong một thời gian ngắn là kết thúc rồi. Nếu các đệ tử Đại Pháp đều chưa lý trí, đều chưa trở nên thành thực, mãi vẫn dùng nhân tâm làm các việc, biểu hiện mạnh mẽ như thế, thì sự việc này làm sao hoàn tất đây? Sao có thể nói rằng đệ tử Đại Pháp đã tu luyện tốt rồi?

Còn nữa, về việc cứu độ chúng sinh này, có một số người [vẫn] rất khó mà [thực hiện] một cách khẩn trương; hiện nay các đệ tử Đại Pháp làm các việc chỉ là một số người đang làm. Có một số người chưa bước ra, không coi trọng; coi việc cứu độ chúng sinh xem như không có trọng yếu đến thế. Thực ra, trách nhiệm của chư vị khi là đệ tử Đại Pháp toàn bộ đều ở trong đó cả. Việc cứu độ chúng sinh mà không làm, thì chư vị không hoàn thành trách nhiệm đệ tử Đại Pháp của chư vị, tu luyện của chư vị sẽ tương đương như bằng không; bởi vì để chư vị làm đệ tử Đại Pháp không phải là vì để viên mãn cá nhân của chư vị, mà là [vì] sứ mệnh trọng đại mang trên thân.

Tôi hy vọng rằng càng về sau mọi người nên là càng [hành xử] như đệ tử Đại Pháp hơn nữa, phối hợp tốt hơn nữa. Làm việc thì nghĩ đến người khác, gặp mâu thuẫn thì nghĩ đến bản thân mình; lời này có thể mọi người đều biết nói, cũng đều minh bạch, nhưng vào lúc then chốt thì không nghĩ ra. Mỗi lần Pháp hội tôi đều nhắc lại những lời này, đều phó chúc cho mọi người. Nếu chư vị đều có thể thực hiện được điểm ấy, [thì] nội bộ chư vị không có mâu thuẫn. Nếu đều có thể thực hiện được điểm ấy, [thì] mọi việc gì đều có thể giải quyết, hơn nữa chư vị sẽ phối hợp rất tốt đẹp.

Còn nói về việc những [học viên] từ Trung Quốc ra mà không hiểu xã hội quốc tế, chỉ là một phương diện đó, tôi nghĩ rằng một thời gian rất ngắn nữa thì chư vị sẽ minh bạch, sẽ hoà nhập vào trong xã hội nơi đây. Đó không phải vấn đề lớn nhất. Vấn đề lớn nhất chính là nhân tâm quá nhiều. Tất nhiên, nói tới 'nhân tâm'; khi chứng thực Pháp, cứu độ chúng sinh, về phương

diện tu luyện thì chính niệm phải mạnh; sinh hoạt bình thường, trong xã hội này thì biểu hiện không được là siêu thường. Chư vị nói 'tôi là nên phải sinh sống như Thần', đi ngoài đường cũng khác thường, cử chỉ lúc bình thường cũng không giống ai nữa, thế thì đã đi sang một cực đoan khác. Cần tu luyện một cách phù hợp ở mức lớn nhất với trạng thái của xã hội người thường; đó cũng là điều tôi giảng. Do đó cần tu một cách lý trí, tu một cách đường đường chính chính. Về quan hệ này, tôi nghĩ rằng chư vị cũng không khó an bài; thời gian lâu rồi thì cũng đều biết được là như thế nào. Những [vị] không được lý trí lắm thì cũng không quá nhiều nữa.

Dù sao đi nữa, phạm đã ở trong hoàn cảnh này của đệ tử Đại Pháp mà biểu hiện thất thường: không lý trí lắm; nói lung tung vô bổ; có [vị] chuyên tìm gặp giao du những [ai] không tinh tấn, nhân tâm quá nhiều chứ không giống người tu luyện, gây tác dụng phụ diện; có [vị] còn có lúc gặp gỡ đặc vụ; lại nữa, còn có những [vị] không lý trí chuyên gây rắc rối giữa các học viên. Tôi thật sự rất lo lắng cho tương lai của những vị này. Nhưng tôi cũng nghĩ [về những học viên mà], một khi xuất hiện những vấn đề này, liền không nghĩ đến tình huống tu luyện của bản thân mình, chỉ nghĩ đến cá nhân này có gì không tốt, vị ấy là người ra sao; chứ lúc ấy không thử nghĩ xem, vì sao trong đệ tử Đại Pháp xuất hiện người như vậy, phát sinh loại sự việc như thế? Họ chẳng phải chính là nhắm vào những người đó mà đến sao? Nhắm vào những cái tâm con người kia mà đến? Nhất định là như vậy. Trong tu luyện không có việc gì là vô duyên vô cớ cả. Khi trong chúng ta xuất hiện trạng thái không đúng đắn và hành vi của người không tốt, thì là nhắm

vào nhân tâm mà đến. Chúng ta không thừa nhận an bài của cự thế lực; hễ làm không tốt liền sẽ bị dùi vào sơ hở; có lẽ ở phương diện này cần nhắm thẳng như thế thì mới xuất hiện. Một khi sự việc loại này xuất hiện, mọi người đều sốt ruột: ‘Sao lại khiến đệ tử Đại Pháp mất mặt như thế, xuất hiện những người như thế?’ Nhưng mọi người đều chưa thử nghĩ xem: ‘Bản thân chúng ta chẳng phải ở phương diện nào đó chưa đúng sao?’ Thực ra [nếu] bản thân quả thực đã minh bạch rồi, thực hiện ngay chính rồi, [thì] những người đó, những biểu hiện đó đã không có rồi; là vì trong các đệ tử Đại Pháp sẽ không xuất hiện bất kể sự việc vô duyên vô cớ nào, cũng không cho phép; ai cũng không dám. Chư vị chớ coi tà ác chúng tà ác đến thế, chúng không dám làm thế. Nhân tố cự thế lực chúng mà dám khởi tác dụng ấy ở các đệ tử Đại Pháp, thì là vì chư vị còn có nhân tâm như vậy; cần những người như thế xuất hiện. Về phương diện này mọi người nhất định phải thanh tỉnh.

Rất nhiều việc mà trước đây tôi không định giảng, tôi cũng không thể giảng. Giảng ra rồi thì cái khó sẽ trở thành lớn hơn, biến thành phiền phức hơn; bởi vì cự nhân tố chúng cảm thấy rằng ‘Nếu Ngài giúp đột phá thông hết những việc này rồi, thì nhân tâm kia sẽ không vứt bỏ đi được nữa’. Chúng thậm chí còn khiến những người kia vì thế mà đi sang phía phản diện, xuất hiện phiền phức lớn hơn nữa. Do vậy phải là chư vị tự mình vượt qua; bởi vì Pháp đã truyền cho chư vị rồi, mọi người đều đang tu, điều gì cũng có thể ở trong tu luyện mà giải quyết; chính là chư vị có dụng tâm mà tu hay không. Thật sự dụng tâm tu, thì điều gì cũng có thể giải quyết.

Những điều tôi vừa giảng, cũng chính là muốn bảo mọi người rằng, bất kể trong nội bộ đệ tử Đại Pháp có xuất hiện vấn đề gì, [thì] nhất định là nhắm vào ‘nhân tâm’ của những vị nào đó hoặc một nhóm các vị nào đó; nhất định là như thế. Cựu thế lực kia cũng không dám phá hoại Chính Pháp, là vì sự việc Chính Pháp này mà bị phá hoại mất, thì vũ trụ cũng không tồn tại nữa. Các đệ tử Đại Pháp là đang ‘trợ Sư Chính Pháp’, việc này cũng là mang tính quyết định; không ai dám thật sự phá hoại. Cựu thế lực là ý muốn chiếu theo những gì chúng muốn mà làm sự việc này. Trong tu luyện của chư vị, vứt bỏ nhân tâm như thế nào? Sư phụ có cách làm của Sư phụ, chúng có cách làm của chúng. Nhưng dù thế nào đi nữa, cũng đừng để chúng dúi vào sơ hở; trong tu luyện cần tự xét mình thật nhiều. Bất kể là xuất hiện vấn đề gì, đầu tiên hãy tự xét mình, xét nhóm mà lúc đó làm việc, khả năng là sẽ tìm thấy gốc rễ của vấn đề.

Là người tu luyện, ‘tìm bên trong’ là một Pháp bảo. Quá khứ hoà thượng và một số người tu luyện giảng rằng, nói “Phật tại tâm trung”, phải hướng nội tâm mà tu; thực ra điều họ nói đều là cái ý này. Trên thực tế chính là như thế. Xã hội nhân loại hầu như ở trung tâm của vũ trụ này, ở trung gian giữa vật chất lớn nhỏ. Nhìn ra ngoài, ‘kỳ đại vô ngoại’, lớn đến mức vô biên vô tế; trước đây tôi giảng cho mọi người về vũ trụ này lớn đến nhường nào, không ngừng giảng, cuối cùng tôi không giảng nữa, không cách nào có thể giảng; là vì ngôn ngữ con người cũng hết lời rồi, tư tưởng của con người cũng không dung nạp nổi. Chỉ có dùng tư duy của Thần mới có thể lý giải. Cũng như vậy, nhìn vào trong, vũ trụ này cũng lớn đến mức như thế. Tôi nhớ trước đây có một

bộ phim nào, [trong đó] một giọt nước rơi xuống, sau đó đưa giọt nước đó phóng đại, phóng, phóng, phóng, phóng đến rất lớn, biến thành rất nhiều phân tử nước. Sau đó nhắm vào một phân tử nước mà phóng đại nữa, phát hiện rằng phân tử nước đó là do rất nhiều lap tử cấu thành; mà sự tổ [hợp tạo] thành của những lap tử đó lại giống như tinh cầu của vũ trụ. Sau đó lại nhắm vào tinh cầu đó phóng đại nữa, liền nhìn thấy lap tử tổ [hợp tạo] thành nên phân tử nước của nó, trên đó có thể giới, có thành thị, có núi, có hải dương. Tiếp đó, lại đưa một giọt nước mưa đang rơi trong thế giới đó mà phóng lớn lên, thì lại là vũ trụ quảng đại. Vô biên vô tế như thế, cứ thế mãi không hết. Tất nhiên, bản thân tác giả, ông ấy có thể là theo một loại cách nghĩ của khoa học; nhưng tư tưởng ấy tuyệt đối không phải là tự bản thân con người có thể suy nghĩ ra được. Nói về ví dụ ấy, thì thực ra tình huống chân thực còn phức tạp, còn lớn hơn nữa so với điều mà ông ấy tưởng tượng. Lap tử đó vi quan đến mức độ nào, [điều ấy] quả thực không cách nào tưởng tượng. Trong một hạt cát có vô biên vô tế vô số các không gian quảng đại, vô biên vô tế vô lượng chúng sinh. Đạo gia giảng vũ trụ là đại vũ trụ, thân thể người là tiểu vũ trụ; chỉ vậy sao? Thân thể người và vũ trụ bên ngoài mà so sánh thì giống như lớn nhỏ [khác nhau]; thực ra không phải khái niệm như vậy. Vô luận là hướng ngoại hay hướng nội, đều là vô lượng vô tế. Mức độ vi quan của vật chất, nhân tố bản nguyên cấu thành nên tư tưởng con người, [cái] nhân xuất phát của hết thảy các sự vật, bản nguyên nhất của hết thảy các biểu tượng, thì sau này chư vị tự mình xem đi; phức tạp quá khó giảng được. (*Sư phụ cười*)

Tôi vừa giảng, tu luyện là phải hướng nội tu. Không chỉ là vậy; các đệ tử Đại Pháp trên thế giới, ở các địa phương khác nhau, đều đang bao phủ trùm một diện tích khá lớn. Nói cách khác, chư vị ở thế giới này, nhìn thì chư vị là người tu luyện, cái trường của chư vị có thể ảnh hưởng hoàn cảnh chung quanh chư vị; đó là dùng ngôn ngữ nông cạn thông tục mà giảng. Thực ra toàn thể thế giới này, đã bị đệ tử Đại Pháp mỗi người bao phủ một phần rồi; biểu hiện là ở trên trái đất này; mà con người trên trái đất lại đối ứng với vũ trụ. Nếu họ tới đây để đắc Pháp, thì họ chính là đại biểu cho chúng sinh ở thể hệ của họ, sau lưng họ có thể hệ rộng lớn. Mà thể hệ ấy lại được tổ [hợp tạo] thành như lập tử; nó không phải chỉ đến đó là hết; mà thể hệ ấy nó ở vi quan hơn còn có [các] thể hệ rộng lớn ở vi quan hơn. Mà các lập tử cấu thành một vị Thần là có bao nhiêu? Tất cả các lập tử ấy đều là các thể hệ to lớn, rộng lớn. Lại lên cao nữa thì cũng như thế, lặp lại, lặp lại, trùng phục lại. Như vậy trên trái đất chính là một cá nhân trong thế giới này. Đệ tử Đại Pháp không chỉ là như vậy, mỗi cá nhân đều đã bao phủ một diện rất lớn rồi, trong đó bao quát rất nhiều người. Tâm của đệ tử Đại Pháp nếu bất ổn, sẽ khiến hoàn cảnh chung quanh chư vị phát sinh biến hoá. Khi chư vị hoảng sợ, chư vị phát hiện chúng sinh đều không đúng như bình thường nữa. Khi chư vị biến đổi thần tình trở thành tươi tỉnh thanh thoi, tấm lòng rộng mở, lạc quan, thì chư vị phát hiện rằng hoàn cảnh chung quanh cũng khác rồi. Trong khi giảng chân tướng, khi chứng thực Pháp, khi chư vị làm các việc mà phát sinh khó khăn, [hãy] điều chỉnh điều chỉnh bản thân, dùng chính niệm suy xét vấn đề, có thể sẽ rất hiệu dụng.

Thuận theo việc Chính Pháp không ngừng tiến về phía trước, loại biểu hiện như thế này ngày càng minh hiển; là vì lực lượng chư vị ngày càng lớn, lực lượng tà ác ngày càng tiêu trừ. Khi nhân tâm của chư vị rất nặng nề, lại còn có tà ác và các nhân tố bất hảo can nhiễu, thì biểu hiện ra là chư vị [mà] mạnh [lên] thì nó yếu [đi], chư vị yếu [đi] thì nó mạnh [lên]. Thuận theo sự tiến triển của Chính Pháp, các nhân tố bất hảo ngày càng tiêu nhược, [đến] khi không sánh được, thì chư vị sẽ biểu hiện ra ngày càng mạnh. Tương lai hãy nhìn xem, lúc bấy giờ các đệ tử Đại Pháp ngày càng hiển xuất năng lực ra; nhưng khi tới bước đó rồi thì cũng là đến cuối cùng rồi, cuối cùng của cuối cùng rồi. Vì thế các đệ tử Đại Pháp đang chứng thực Pháp, cứu độ chúng sinh, [thì] thái độ của bản thân, trạng thái tư tưởng, cách thực hiện, thấy đều then chốt phi thường, có thể quyết định sự biến hoá trên thế gian. Một cá nhân có thể quyết định một phạm vi, mà nhiều đệ tử Đại Pháp hơn nữa, nhiều đệ tử Đại Pháp đến như thế, hằng mấy nghìn vạn người, tư tưởng ấy hễ động, có thể không phải là chuyện nhỏ nữa.

Thời đương sơ ban đầu. tuy các đệ tử Đại Pháp khiến xã hội Trung Quốc phát sinh biến hoá rất lớn — người tu luyện nhiều lên, người tốt việc tốt xuất hiện không ngừng; báo chí các nơi cũng không ngừng đăng bài rằng đệ tử Đại Pháp có biểu hiện như thế nào, tốt đẹp ra sao; phát thanh, quảng bá tin tức, đài truyền hình cũng đăng báo cáo— tác dụng chính diện ấy, đã đánh động đến nhân tố phụ diện. Nội trong tam giới chính là ‘tương sinh tương khắc’. Xã hội nhân loại không phải là xã hội của Thần, nó là xã hội có cả thiện và ác đồng thời. Kể cả

thân thể con người cũng là do thiện ác hai chủng nhân tố đồng thời cấu thành. Hết thấy các nhân tố vật chất trên thế giới đều như thế; chư vị ăn các thứ ngũ cốc lương thực khác thì cũng như thế; do vậy cấu thành nên nhân tố của chư vị cũng là vật chất ở không gian này. Khi mà chư vị [có] lý tính, khi biểu hiện rất lương thiện, thì [ở] chư vị chính là Phật tính, chính là Thiện. Khi người ta không có lý trí, khi bị kích động, khi giận dữ, khi thậm chí mất cả lý tính, thì chính là ma tính; chỉ bất quá là mức độ biểu hiện bất đồng mà thôi. Vậy nên, khi chư vị cứu độ chúng sinh, khi chứng thực Pháp trong hoàn cảnh thế gian này, chúng sinh cũng sẽ có biểu hiện như thế. Khi chư vị giảng thanh chân tướng, thì nhắm vào cũng là những người có thiện-ác lớn nhỏ khác nhau. Dù thế nào đi nữa, thế giới tuy là thiện-ác cùng có đồng thời, nhưng xã hội nhân loại là cần dùng Thiện để duy hộ. Tuy nhân loại không có Chính Lý, nhưng nó có một điều phổ quát mà mọi người đều công nhận là trạng thái do Thiện duy hộ; do vậy khi giảng chân tướng cũng nên phải thanh tịnh lý tính mà làm. Đệ tử Đại Pháp khi giảng chân tướng [mà] muốn khiến người ta có cải biến, muốn có thể cứu được cá nhân ấy, [thì] chư vị không được kích động nhân tố phụ diện của con người. Nhất định phải Thiện, thì mới có thể giải quyết vấn đề, mới có thể cứu được cá nhân đó.

Trước đây tôi cũng đã giảng cho mọi người về thế nào là Thiện. Có người nói rằng ‘Bạn cười tươi tỉnh một chút với người ta, bạn biểu hiện rất thân thiện, thì đó là Thiện rồi’. Đó chỉ là con người biểu hiện ra một loại trạng thái hữu hảo. Cái Thiện chân chính, là người tu luyện ở trong quá trình tu luyện, trong quá trình tu

Thiện, đã tu thành Chân Thiện. Khi đối diện với chúng sinh, vì chư vị có phía mà chưa tu xong, do vậy chư vị không thể hoàn toàn biểu hiện ra phần thành Thần vốn tu luyện xong. Khi cần thiết, chư vị cần phải lý trí, thanh tịnh như một người tu luyện, để trách nhiệm của mình, để chính niệm của mình làm chủ đạo, sau đó cái Thiện chân chính của chư vị mới có thể triển hiện xuất lai; đó chính là sự khác nhau giữa người tu luyện và Thần. Đây là Từ Bi; Ông không có cố ý biểu hiện ra, không phải là biểu hiện thiện ác hay vui thích của con người. Không phải là ‘bạn đối với tôi tốt thì tôi biểu hiện Thiện với bạn’. Ông không có đòi giá cả, không kể báo đáp; hoàn toàn là vì chúng sinh. Vì thế Từ Thiện này hể xuất lai, thì lực lượng của Ông là vô tỷ; bất kể nhân tố bất hảo nào cũng đều bị giải thể. Từ Bi càng lớn, thì lực lượng đó càng lớn. Là vì trước đây xã hội nhân loại không có Chính Lý, vậy nên con người là không dùng Thiện để giải quyết vấn đề; con người xưa nay đều dùng thủ đoạn chinh phạt để giải quyết vấn đề của con người; do đó điều ấy trở thành cái Lý của con người. Người mong muốn thành Thần, bước xuất khỏi trạng thái con người, thế thì phải vứt bỏ loại tâm ấy, phải dùng Từ Bi để giải quyết vấn đề.

Thực ra Từ Bi là năng lượng rất to lớn, là năng lượng của Chính Thần. Càng Từ Bi thì năng lượng càng lớn, các thứ bất hảo đều bị giải thể rớt cả. Đó là điều, mà trước đây Thích Ca Mâu Ni, hoặc những người tu luyện khác cũng vậy, đều chưa từng giảng. Biểu hiện lớn nhất của Thiện chính là Từ Bi; Ông là thể hiện năng lượng to lớn. Ông có thể giải thể hết thấy những gì không đúng đắn. Tất nhiên, năng lực Từ Bi thuận theo sự tăng

trưởng của tăng thứ mà tăng trưởng theo; vì thế Ông cũng quyết định tăng thứ lớn nhỏ. Lực lượng quyết định sự cao thấp của quả vị tăng thứ; đây là khẳng định.

Những gì tôi vừa giảng là để bảo mọi người rằng, hiện nay khi giảng chân tướng, cứu độ chúng sinh thì cần phải thực thi tốt hơn nữa, làm sao cho thực thi tốt hơn nữa. Tôi là giảng vòng quanh điều ấy. Pháp hội lần trước tôi đã giải đáp cho chư vị một số câu hỏi rồi; vì vậy lần này không định giảng nhiều. Giảng nhiều nữa thì chư vị bản thân sẽ ít suy xét đi; do vậy không định giảng nhiều. Mấy năm nay thời gian giảng Pháp không nhiều cũng là vì nguyên nhân ấy; thế nào cũng phải dành cho bản thân chư vị tu, cũng phải để bản thân chư vị tiến tới thành thực. Sư phụ mà liên tục giảng cho đến cuối cùng, thì cũng không tính là chư vị tu. Gặp phải một số vấn đề lớn thì tôi sẽ ra giảng. Nếu không có trở ngại việc đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp và cứu độ chúng sinh, thì tôi không ra giảng. Không phải là về chính thể có vấn đề tồn tại một cách phổ biến, thì tôi không giảng; để chư vị bước đi [thành] con đường của mình; đó là điều tôi muốn.

Tôi thấy rằng, tôi giảng tới đây thôi. Pháp hội của chư vị còn phải tiếp tục. Lần này là tới gặp mọi người một chút. Tôi biết có một số là từ các quốc gia khác tới, không xa [thì cũng] hàng vạn dặm. Tới để mở Pháp hội; một mục đích là [qua] Pháp hội có thể học hỏi [người khác], giữ sở trường bù sở đoản. Trong tu luyện, trong việc chứng thực Pháp này, có thể bước đi tốt con đường ấy, khiến bản thân thực thi tốt hơn; một [mục đích] nữa là, rất nhiều người muốn tới gặp Sư phụ; tôi

[đều] biết. (*vỗ tay nhiệt liệt*) Tôi cũng muốn gặp mặt mọi người; vì thế tôi đã tới. (*vỗ tay nhiệt liệt*). Hảo, tôi giảng tới đây thôi; cảm ơn tất cả. (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: [ttp://big5.minghui.org/mh/articles/2009/7/23/205195.html](http://big5.minghui.org/mh/articles/2009/7/23/205195.html).

Có tham khảo bản tiếng Anh:

[//clearwisdom.net/emh/articles/2009/7/26/109522.html](http://clearwisdom.net/emh/articles/2009/7/26/109522.html)

Dịch ngày: 30-7-2009, chỉnh sửa 4-8-2009. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- bất khả phân: không thể tách rời, không thể phân tách.
- chính: một từ chính này, một khái niệm chính này có mấy sắc thái khác nhau; ta tham khảo các từ trái nghĩa: (i) tà, oai với nghĩa là bất chính, không ngay chính; ví dụ: tà môn oai đạo; (ii) phụ với nghĩa tiêu cực, không chính diện, hoặc chỉ một trong hai chủng vật chất cao tầng; ví dụ: phụ diện (mang tính tiêu cực), vật chất phụ (hai loại vật chất chính và phụ); và (iii) phản với nghĩa đối lập, trái với lẽ thuận; ví dụ: phản Lý; người dịch giữ nguyên cách dùng từ chính-tà, chính-phụ, chính-phản này; như vậy, cặp từ chính-phụ là không có giống nghĩa mà người Việt thường hiểu.
- lục tứ: ngày 4 tháng 6; là nói về sự kiện 4-6-1989 ở Thiên An Môn, Trung Cộng dùng bạo lực đàn áp những người biểu tình đòi dân chủ.
- lý tính: tính hợp lý, có lý trí, có lý.
- nhân tâm: cái tâm của con người, của người thường.
- Phật tại tâm trung: Phật ở trong tâm.

- phó chúc: giao phó, dặn dò.
- phô thiên cái địa: rợp trời dậy đất, khí thế lớn mạnh át đi tất cả.
- thành thực: trưởng thành (thành) và chín chắn (thực).
- trợ Sư Chính Pháp: hỗ trợ Sư phụ trong việc Chính Pháp.
- Trung Cộng: Đảng cộng sản Trung Quốc.
- vô biên vô tế: không biên giới không ngăn mé.
- vô tỷ: không sánh nổi, không gì sánh nổi.

Giảng Pháp tại hội thảo luận Đài truyền hình Tân Đường Nhân

Lý Hồng Chí

Ngày 6 tháng Sáu, 2009

Chào tất cả! (*các đệ tử: Kính chào Sư phụ!*)

Mọi người vất vả quá. Đã khá lâu rồi không giảng Pháp, đã khá lâu rồi không gặp mặt mọi người. Thực ra tôi biết, tôi giảng càng nhiều, càng đẩy mọi người tiến về phía trước, thì ma nạn mà nhân tố cựu thể lực tạo ra cho đệ tử Đại Pháp sẽ càng nhiều, càng nặng nề. Pháp đã lưu cấp cho mọi người rồi, chỉ cần chiếu theo bộ sách đó mà tu, mà học, [thì] điều gì cũng có thể giải quyết được, điều gì cũng có thể đắc được; do đó đoạn thời gian này tôi cố ý không giảng về chi tiết nữa. Rất nhiều điều cũng thật sự là phải dựa vào bản thân mọi người mà nghĩ ra, mà ngộ ra được. Đó chính là vì sao mà thời gian gần một năm nay [tôi] không có bước ra giảng cho mọi người.

Dù sao đi nữa, tiến trình Chính Pháp tấn tới với tốc độ rất nhanh; mọi người qua sự biến hoá của hình thể và biến hoá của thời gian đều có thể cảm thụ được; nhanh phi thường; nhanh bất khả tư nghị. Những triển hiện của vũ trụ đối với con người mà giảng cũng là bất khả tư nghị. Dù thế nào đi nữa, con đường tu luyện của các đệ tử Đại Pháp cùng với hết thảy những gì tôi làm trong Chính Pháp đã là như thế rồi, đã định hình rồi, sẽ không thay đổi gì nữa; hơn nữa tốc độ Chính Pháp mau lẹ phi thường. Chính Pháp đã đến mức không cần tôi chỉ

huy mà phi tốc với tốc độ nhanh nhất trong vũ trụ mà tiếp cận đến. Từ tình huống hiện tại mà xét, sự biến hoá trên thế gian cũng rất nhanh; đặc biệt là xã hội nhân loại đang trượt dốc rất ghê gớm. Giờ đây ở xã hội Trung Quốc, đạo đức đang xuống dốc với tốc độ quả là không cách nào tưởng tượng được, hơn nữa đó là ở lịch sử nhân loại xưa nay chưa từng có mức độ [bại] hoại của con người đến thế. Trong quá khứ ở bất kể tình huống nào, mỗi khi một vương triều nào [bị] diệt vong, hoặc là trước lúc [xảy ra] kiếp nạn của nhân loại, thì con người còn chưa [bại] hoại đến như thế này là đã xong rồi. Nếu như không là [vì] Chính Pháp, thì Thần đã từ lâu không để họ tồn tại nữa. Đặc biệt là Trung Quốc, đó là trung tâm của văn hoá Thần truyền [ở] nhân loại, mấy nghìn năm nay ảnh hưởng của nó đã lan rộng toàn thế giới, văn hoá của nó có ảnh hưởng đối với không gian khác cũng rất lớn; trước đây tuyệt đối không thể để nó bại hoại đến mức độ này; Hễ trước khi đến mức độ này thì Thần đã huỷ rớt nó đi rồi. Hiện nay vì có nhiều đệ tử Đại Pháp trong tu luyện còn chưa đi hết con đường của mình, vẫn đang trì hoãn. Trên thực tế tôi đều biết cả, tu luyện mà, chính là khó như vậy. Việc Chính Pháp này bản thân đã khó. Hiện thực bại hoại của xã hội nhân loại đưa đến cho con người thế gian, gồm cả các đệ tử Đại Pháp, những ảnh hưởng quá lớn rồi. Đệ tử Đại Pháp tu luyện tại thế tục, lại còn đối diện với hoàn cảnh phức tạp như thế này, phía mặt bại hoại của xã hội nhân loại có sức hấp dẫn quá mạnh mẽ đối với con người; làm thế nào đây? Hiện nay không thể nói rằng không cần những người đó nữa; vẫn còn có thể có cơ hội cứu vãn họ. Đó

chính là một trong những nguyên nhân tạo thành sự trì hoãn hết lần này lần khác [như] hiện nay.

Chư vị không ai biết được con người thế gian hôm nay đã vì sự kiện này mà phó xuất những gì trong lịch sử. Chư vị cũng chưa từng nghĩ họ đã từng là sinh mệnh vĩ đại nhường nào, mạo hiểm lớn đến mấy, đâm đầu vào đây, xuống đến nơi hiểm ác này. Riêng điều đó đã đáng giá chư vị đi cứu độ họ, kéo họ ra. Nguy hiểm là nguy hiểm ở chỗ hoàn cảnh này hấp dẫn họ. Đệ tử Đại Pháp tại trong trường ma nạn này chính là vì họ, vì chúng sinh mà chịu thêm một chút khổ; tuy nhiên dù sao đi nữa, điều chờ đợi đệ tử Đại Pháp đều là mỹ hảo nhất. Từ góc độ ấy mà giảng, làm đệ tử Đại Pháp thì càng nên phải biết trách nhiệm trọng đại của bản thân mình, càng nên gánh trách nhiệm ấy. Mọi người đều nói “trợ Sư Chính Pháp”, “trợ Sư Chính Pháp”; dẫu nói thế nào đi nữa, tôi cảm thấy lời nói ấy rất có phân lượng; cũng hy vọng rằng mọi người đều có thể làm được, làm được hết mức. Tôi biết rằng rất khó khăn. Tuy chư vị nói là nói như vậy, [nhưng] muốn thực hiện hoàn toàn tốt thì không dễ. Tuy chư vị đang cứu độ chúng sinh, đang gánh vác sứ mệnh lịch sử ấy, đồng thời bản thân cũng đang tu, có những lúc gặp một số vấn đề cụ thể cũng xử lý không tốt, điều phối không tốt. Tôi nói rằng vũ đài lịch sử này là để lưu cho đệ tử Đại Pháp chúng thực Pháp và cứu độ chúng sinh. Hết thấy những điều chư vị triển hiện ra ấy, dẫu như thế nào đi nữa, tương lai đều là huy hoàng. Tôi hy vọng rằng mọi người đều có thể thật sự làm tốt hơn nữa, phối hợp tốt hơn nữa một chút, điều phối tốt hơn một chút.

Thực ra chư vị thử nghĩ coi, còn gì chưa dứt bỏ được? Vinh diệu chư vị từng có trong lịch sử, huy hoàng chư vị từng có trong lịch sử, cũng như ma nạn cự đại mà chư vị từng gánh chịu trong lịch sử. Trong năm tháng lâu dài chờ đợi điều gì cũng nếm trải rồi, chính là đợi ngày hôm nay; theo lý mà nói thì cũng là nên vào thời cuối này bước đi thật tốt con đường này. Khi chúng thực Pháp thông thường làm được tốt cũng như chưa tốt, đều là do bản thân mình tạo thành.

Tôi vừa giảng rồi, tôi nói rằng lịch sử hiện nay là để lưu cho đệ tử Đại Pháp. Chư vị chớ thấy các dân tộc, các quốc gia trên thế giới, người ở các giai tầng đều bận rộn với những việc của bản thân họ; đó đều là hình thức tất yếu của cuộc sống và sinh hoạt chính thường của nhân loại, ắt là phải như thế. Không thể nói là lập tức trở nên trực tiếp vì Pháp mà làm gì đó, thế thì đã phá mất [cõi] mê này rồi. Nhưng dù sao đi nữa, bản thân sự tồn tại của họ đều là vì Pháp này. Nhìn ngoài thì thấy hết thấy hết như không có quan hệ gì với đệ tử Đại Pháp, thực ra đều có quan hệ. Nhìn thì thấy hết thấy đều không có [trật] tự, thực ra đều có [trật] tự. Chúng sinh đều đang đợi được đắc cứu; điểm này là tôi có thể bảo chư vị một cách minh xác phi thường; các đệ tử Đại Pháp mà không đi cứu họ, bất kể họ là ở ngõ ngách nào trên thế giới, chư vị mà không đi cứu họ, thì họ sẽ không còn hy vọng nữa. Đặc biệt là người Trung Quốc; [như] mọi người đã biết, tôi từng giảng rằng, có rất nhiều Vương tử thiên thượng, Vua của các dân tộc, Vua của các thời kỳ lịch sử, đều chuyển sinh tới đó rồi; họ gánh chịu là khổ nạn và áp lực lớn nhất, là vì họ thành tự không chỉ là bản thân họ; [điều] họ thành tự, gánh vác, cần phó xuất là vì để

nhều hơn nữa những chúng sinh của họ; do đó họ mới có ma nạn to lớn đến như thế. Sự lựa chọn của họ, là sự lựa chọn cộng đồng của các chúng sinh của thể hệ to lớn trong vũ trụ; vì vậy có ma nạn to lớn đến thế. Bản thân chư vị cũng là [giống như thế], làm đệ tử Đại Pháp mà, tuy rằng chư vị có cơ duyên đã tác thành cho chư vị có thể có được trách nhiệm vĩ đại này, nhưng những pho xuất trong lịch sử của chư vị cũng là tương đồng.

Nói tới đây, tôi cần giảng một chút vấn đề cụ thể. Đệ tử Đại Pháp hiện nay vì để chứng thực Pháp, khi cứu độ chúng sinh, thì mục đích của các hạng mục [công việc] khác được làm đều là minh xác; nhưng bản thân hạng mục [công việc] và phương thức làm việc của chư vị cần có thể để con người thế gian lý giải được. Được con người lý giải, [chứ] không phải là được Thần lý giải. Người ta là nhìn vào những thứ bề mặt, người ta chỉ có thể từ bề mặt mà lý giải vấn đề, do vậy về hình thức bề mặt thì chư vị nhất định phải phù hợp với hành vi biểu hiện của xã hội người thường. Không được thái quá, quá đi thì người ta không lý giải được; làm không đạt điều ấy, thì cũng không cứu được người ta. Đệ tử Đại Pháp bất kể là làm hạng mục gì, vấn đề để xuất hiện nhất chính là sắp đặt không rõ ràng. Không chú ý tới lời nói và việc làm của chư vị thì sẽ khiến người thường thấy mà không hiểu, hoặc ngộ nhận là đang làm chính trị, hoặc khiến người thường tưởng rằng là đang vì có mục đích mà làm; như thế sẽ khiến sứ mệnh vĩ đại chứng thực Pháp cứu độ chúng sinh của đệ tử Đại Pháp vì [do hành vi] con người [chư vị làm] mà làm không được tốt. Thực ra những việc này nói ra thì trong tâm đệ tử Đại Pháp thấy hết sức rõ ràng; nhưng khi làm cụ thể thì dễ

bị lầm lẫn. Chư vị nhất định phải chú ý điều này, quyết không được tự tạo ra rắc rối cho bản thân mình.

Không được lấy việc giải thể tà đảng Trung Cộng thành mục đích của chúng ta. Nó không là gì cả, tôi vẫn luôn không coi nó là gì cả. Nó là một thứ như thế được tạo riêng ra chỉ vì Chính Pháp. Là vì đặc tính của nó là phản vũ trụ, lực lượng của cả chính thể vũ trụ đều muốn tiêu trừ nó; vì thế có cự thế lực riêng chỉ duy hộ nó, bảo hộ nó, [duy] hộ nó bước đi hơn một trăm năm nay, để nó tích lũy chút kinh nghiệm, để cho đến bước cuối cùng này vào thời đệ tử Đại Pháp cứu độ chúng sinh thì để phía mặt phản diện [sử] dụng, làm thành ma nạn để thành tựu đệ tử Đại Pháp, khi chư vị muốn cứu độ chúng sinh thì để quỷ loạn thế [sử] dụng. Chính là cái thứ đó; do đó không được coi nó quá trọng yếu; cũng không được đặt mục đích của chư vị tập trung vào là vì nó; thế không đáng. Chư vị là vì cứu độ chúng sinh. Những việc tà đảng làm ra, không phải đều là nó có thể làm nổi; là nhân tố cự thế lực trong cự thế lực vũ trụ lợi dụng nó. Tất nhiên, tại sao không lợi dụng sinh mệnh khác? Vì nó chính là xấu xa như thế, vì thứ được tạo ra chính là thứ như vậy đó; đệ tử Đại Pháp [nếu] thật sự chuyên môn nhằm vào nó mà làm thì nó đã bị sụp đổ rồi; [và rồi] nhân tố của thế lực cự thế lực sẽ lại lợi dụng thứ khác nào đó để làm loạn. Tà đảng Trung Cộng chính là chỉ vì sự việc này mà tồn tại; chư vị có quản nó cũng vậy, mà không quản nó cũng vậy, rốt cuộc nó cũng giải thể. Việc mà đệ tử Đại Pháp cần làm [khi] đã được làm xong rồi thì nó giải thể, nhất định giải thể; nhưng trong quá trình dụng độ chính-tà, vị trí lựa chọn của mỗi một sinh mệnh, con đường mà người chọn, và hết thảy những

gì mà chúng sinh biểu hiện đều là lối đi của chúng sinh tương lai. Chính là quan hệ như vậy.

Các kênh thông tấn mà chư vị làm có thể vạch trần tà đảng Trung Cộng; đó là vì để cho chúng sinh sau khi minh bạch thì được đắc cứu nên mới làm [các kênh đó]. Hôm nay là buổi họp đệ tử Đại Pháp toàn cầu [những vị làm cho] Đài truyền hình Tân Đường Nhân; mọi người ngồi đây đa số đều là làm trong kênh thông tấn, thậm chí một thân kiêm mấy chức. Đệ tử Đại Pháp làm kênh thông tấn, chư vị cần phải rõ ràng là mình đang làm gì. Tất nhiên tôi không nói thì chư vị cũng rõ, nhưng tại vấn đề cụ thể thì không được dao động. Trong tâm một khi không bình tĩnh thì dễ bị đi lệch ra, hễ vào lúc then chốt thì cần phải nghĩ là vì cứu độ chúng sinh mà làm.

Mấy năm qua Đài truyền hình phát triển được tới hôm nay là không hề dễ dàng. Mỗi khi tôi xem tiết mục mà Đài truyền hình Tân Đường Nhân phát sóng, thì lại có một loại cảm giác bội phục đệ tử Đại Pháp. Đệ tử Đại Pháp quả thực thật xuất sắc; chư vị là từ chỗ không biết gì, cho đến có thể làm tốt Đài truyền hình đến thế, sinh động đặc sắc. Nếu như con người thế gian không thụ nhận lừa dối từ đầu của tà ác, thì người ta đều sẽ tới xem, đều sẽ cảm thấy rằng Đài truyền hình này làm rất tốt, rất xuất sắc. Vì có can nhiễu, có nhân tố tà ác khống chế con người, [nên] hiện nay có rất nhiều người mở to mắt mà vẫn không thấy được sự vĩ đại đó. Cũng không sao cả, thuận theo việc hình thế Chính Pháp đang tấn tới, chính niệm của đệ tử Đại Pháp càng ngày càng mạnh, hết thấy đều đang cải biến rất nhanh; Đài truyền hình Tân Đường Nhân phát ra một loại năng lượng rất mạnh, những máy TV thu hình để xem đều tiếp thu

năng lượng cường đại này, đã giải thể nhân tố tà ác. Do vậy từ phương diện đó mà giảng, [làm] Đài truyền hình không chỉ cần làm tốt, mà còn cần làm cho càng ngày càng chính quy. [Khi] đệ tử Đại Pháp viên mãn rồi, chư vị cần để nó lưu lại cho những người thời Pháp Chính Nhân Gian, trở thành văn hoá nhân loại tương lai; vậy là chư vị cần thực hiện việc ấy cho tốt.

Nói tới đây, [tôi] giảng thêm cụ thể một chút. Muốn làm kênh thông tấn cho tốt, chư vị cần lập được chỗ đứng ở xã hội này. Những thứ ở xã hội người thường sẽ không phải như Thần được; hơn nữa những việc cứu người, nhân tố cụ thể lực cũng sẽ can nhiễu. Tất nhiên [làm] đài truyền hình, bản thân nó không phải tu luyện Đại Pháp, không có quan hệ trực tiếp với Đại Pháp; Đài truyền hình là đệ tử Đại Pháp làm để chứng thực Pháp, làm để cứu độ chúng sinh; là quan hệ như vậy. Nó không phải là bản thân Đại Pháp, nhưng nó là công cụ [để] cứu độ chúng sinh của đệ tử Đại Pháp. Đã là lập chỗ đứng ở xã hội người thường, giống với các đài truyền hình ở xã hội người thường, vậy chư vị về quản lý là cần chiếu theo biện pháp bình thường của xã hội nhân loại mà làm. Về phương diện này các hãng ở xã hội người thường có rất nhiều kinh nghiệm. Bản thân thể chế kinh doanh là phù hợp hình thức xã hội người thường; do vậy nó mới có thể lập chỗ đứng trong xã hội người thường, mới có thể hình thành tại xã hội người thường. Nói cách khác, loại hành vi ấy của con người là phù hợp với Lý của tầng này, như vậy chư vị cũng nên hết sức phù hợp ở mức lớn nhất với chủng loại hình thức này của người thường để làm đài truyền hình của mình. Nếu muốn làm cho tốt, thì chư vị còn phải thật sự

nghĩ biện pháp quản lý chính quy, vận hành một cách bình ổn, hãy suy xét suy xét vấn đề kinh doanh.

Thực ra đài truyền hình của xã hội người thường, mục đích trọng yếu nhất của nó là kiếm tiền. Xuất phát điểm của chư vị là khác, là vì để cứu độ chúng sinh, điều này rất vĩ đại; không có ai có thể làm được việc như thế. Đành là như vậy, [nhưng] nếu đài truyền hình kinh doanh không tốt, không duy trì kinh doanh được, không có quỹ, thì chư vị sẽ mất một hình thức giảng chân tướng vốn rất mạnh. Những năm qua chư vị đều thấy hiệu quả của nó rồi, thấy sức mạnh của ảnh hưởng của nó đối với xã hội; đã là như thế thì lẽ nào không làm nó cho tốt?

Như mọi người đã biết, Trung Cộng là dựa vào lừa dối để duy trì chính quyền, dựa vào các kênh thông tin để tạo giả tướng. Từ thời đầu là đã lừa dối dân chúng Trung Quốc, mãi liên tục cho đến cuối cùng ngày nay, vẫn đang lợi dụng các kênh thông tin để lừa dối người Trung Quốc. Nó che đậy tất cả chân tướng sự thật, đã lừa mãi như thế hằng bao nhiêu năm rồi. Người ta sinh trưởng trong giả dối của nó, người ta lớn lên trong dối lừa của nó, mọi người thử nghĩ xem, những người Trung Quốc sinh tồn toàn ở trong chủng loại phong thái thế cả, có đáng thương hay không? Rất nhiều người Trung Quốc sau khi tới xã hội quốc tế thì cũng không lý giải được xã hội quốc tế, là vì họ trưởng thành trong văn hoá của tà đảng Trung Cộng, lại còn tưởng rằng những người thuộc các quốc gia khác là bất bình thường, là quá ngốc nghếch. Không phải là xã hội quốc tế bất thường, đây [mới] là xã hội chính thường; xã hội bị tà đảng khống chế là kỳ hình [dị dạng]. Mấy chục năm qua

tà đảng Trung Cộng vẫn cứ dương dương tự đắc, nó cho rằng tuyên truyền lừa phỉnh của nó rất thành công. Nó nắm thật chắc chắn các kênh thông tin để tuyên truyền những thứ giả lừa phỉnh, duy trì chính quyền của nó. Ý mà tôi muốn nói ở đây là để bảo chư vị, rằng tuyên truyền những thứ đó thì nó là có thể dẫn động người ta, nó là có thể vào lúc con người bị bùng bít thông tin mà sinh ra tác dụng như vậy. Có người không có tự suy ngẫm, người ta nói sao thì họ tin là thế.

Tư tưởng người ta có một nhược điểm; mọi người qua việc giảng chân tướng một thời gian lâu cũng phát hiện ra vấn đề này rồi; đó là ‘tiên nhập vi chủ’ (*cười*) Một nhận thức nào đó mà họ tiếp thụ rồi, thì người ta sẽ dùng nhận thức đó để đo lường những thứ đến sau. Đó là một khiếm khuyết trong khi tạo ra con người; nhưng trong hoàn cảnh của cái Lý phản đảo này thì lại có lợi cho người ta được tiêu nghiệp trong ma nạn và tìm chân lý sau đó vượt qua. Nếu không phải là như vậy, thì người ta đắc Pháp quay về trời quá dễ dàng rồi. Bất kể con người nói thế nào, đều dùng Chính Lý để tìm cầu, để đo lường; vậy là hoàn cảnh vĩnh viễn không trở nên xấu được nữa, thế thì cũng không phải là xã hội con người nữa. (*cười*) Nhưng ở nơi con người là không có Chính Lý trong quá khứ, ‘vương giả trị quốc’, ‘binh chinh thiên hạ,’ ‘được làm vua, thua làm giặc’; đó chính là cái Lý ở tầng con người. Tại sao Phật Pháp và Pháp của Thần hể truyền [xuất ra] ở đây liền gặp trở ngại lớn đến thế, từ đó sinh ra rất nhiều ma nạn, chống cự, bài xích? Là vì [điều] truyền là Chính Lý, mà trong hoàn cảnh này không có Chính Lý.

Dù thế nào đi nữa, rốt cuộc đó cũng là lịch sử, đó là quá trình văn hoá của nhân loại từ khi sáng thế trở đi. Hôm nay không thế; hôm nay là ‘đại kết cục’ cuối cùng của [những gì] từ khi sáng thế trở đi. Vì Đại Pháp đang hồng truyền nơi đây, hoàn cảnh này trong tương lai có thể sẽ vĩnh viễn được lưu tồn cho nhân loại. Đó là trong quá trình Đại Pháp khi hồng truyền và vũ trụ Chính Pháp mà mang tới cấp phúc phận cho nhân loại, sao cho bảo lưu [tiếp] một tầng không gian này.

[Tôi] không giảng nhiều; tôi nghĩ rằng mọi người ngồi đây hạp mặt, có rất nhiều việc cần thảo luận. [Tôi] không muốn chiếm dụng quá nhiều thời gian của mọi người; để mọi người có thêm chút thời gian; chư vị có vấn đề gì quan trọng, vấn đề chủ yếu thì có thể hỏi, tôi sẽ trả lời cho chư vị; thời gian còn lại tiếp sau đó là để chư vị thảo luận. (vỗ tay)

Đệ tử: Làm ký giả thì cần phải đưa tin chuẩn xác, đôi khi chúng ta vì để giảng chân tướng nên sự tình nói quá đi. Con cảm thấy chúng ta nên chiếu theo tiêu chuẩn của kênh thông tấn Tây phương, đưa tin một cách chuẩn xác.

Sư phụ: Tôi đồng ý quan điểm này. Nên là như vậy; không được giống như công cụ tuyên truyền của tà đảng. Có một số sự tình vì để nó hướng khởi tác dụng về một phương diện nào đó bèn nói sự việc không đúng nữa; cái đó không tốt. [Nếu] có thể khởi tác dụng lớn cỡ nào thì để nó có tác dụng lớn cỡ nấy; không được cố theo lòng người mà làm một cách không thật; như thế sẽ mất uy tín.

Đệ tử: Con là làm phóng viên cộng đồng địa phương. Thông qua tu luyện con biết rằng cần chiếu theo Chân-Thiện-Nhẫn [khi] làm bất kể việc gì; bài viết của con là

bảo cho người ta biết cái Chân, cái Thiện, những điều mỹ hảo. Nhưng có những thứ mà con nhìn không thấu; ví như ở khu phố Tàu rất phức tạp, có những người là rất thân cộng [sân]; về những hoạt động họ làm thì chúng ta không đưa tin hoặc giảm thiểu đưa tin. Nhất là những thứ họ khuếch trương là bất chính; chúng con tuyệt đối không thể báo cáo đưa tin. Nhưng đôi lúc quan hệ ấy là hết sức vi diệu; e rằng báo cáo không tốt thì sẽ thay cho người xấu mà tuyên truyền gì đó.

Sư phụ: Tôi nhớ từ khi bức hại về sau, ở Trung Quốc có một cá nhân lấy thân phận học viên viết cho tôi một phong thư, nói rằng có một việc nên như thế nào đó thì có thể làm tốt hơn, như thế này như thế kia; nhưng tôi biết cá nhân đó là đặc vụ. Anh ta muốn che dấu bản thân, quan điểm nói ra là có lợi; tôi bèn chọn dùng quan điểm của anh ta. Tôi nói vậy là có ý nghĩa gì? Hết thấy những gì tôi làm đây là vì để cứu độ chúng sinh, bất kể chư vị là ai, miễn là có thể khởi tác dụng chính diện trong cứu độ chúng sinh thì tôi dùng. Thực ra làm người mà nói, bất kể người ta biểu hiện hiện nay xấu tệ thế nào, trừ những thứ tối bại hoại ra, đối với người bình thường mà giảng, vẫn còn sống thì có thể có hy vọng. Có một số người trong bức hại đã làm việc xấu một cách bị động; một khi minh bạch ra, nếu có thể khởi tác dụng chính diện, thì sẽ có cơ hội vấn hồi những việc xấu mà họ đã làm trước đây trong bức hại. Những người như thế mà nói ra lời chính diện thì cũng có thể trích dẫn; nhưng những thứ bất hảo thì khẳng định là không dùng nó. Cá nhân người không tốt, những lời này mà người nói lại không có quan hệ gì với cứu độ chúng sinh, dẫu người khác cảm thấy hứng thú thì cũng không thể báo cáo thì

tốt hơn, vì kênh truyền thông sẽ làm nổi bật người ta, sẽ đề cao mức nổi danh của người ta. Không nhất định phải nâng người xấu lên. Nếu điều nói ra có chỗ tốt đối với cứu độ chúng sinh, thì đăng tin cho họ [cũng] còn là tích cho họ một chút đức.

Đệ tử: Tân Đường Nhân đã là một kênh thông tấn qua TV thì làm thế nào kinh doanh cho tốt? Ở địa khu chỗ chúng con, học viên tham gia bán hàng, nói rằng cần làm tốt Đại Kỷ Nguyên trước rồi mới đến Tân Đường Nhân.

Sư phụ: Thực ra những việc này không cần hỏi tôi; chư vị nói 'ta chủ yếu làm bên Đại Kỷ Nguyên', vậy tất nhiên chư vị lấy Đại Kỷ Nguyên làm chủ, [xong] quay đầu giúp làm Tân Đường Nhân. Chư vị nói 'ta lấy Tân Đường Nhân làm chủ', vậy chư vị lấy Tân Đường Nhân làm chủ, xong rồi thì giúp làm các kênh thông tấn khác. Đệ tử Đại Pháp mà, đều là việc trong bốn phạm, có thể làm [gì] thì chúng ta hãy tận lực mà làm. Các kênh thông tấn mà chư vị làm đều khởi tác dụng cứu độ chúng sinh; thanh âm mà các kênh thông tấn phát ra đều có trong đó uy đức của mỗi từng chư vị tham dự; điểm này là nhất định.

Đệ tử: Tân Đường Nhân rất thiếu tiền, [toàn] ban tiếp thị đều [được] dùng để kiếm quảng cáo; có một số quảng cáo rất khó lấy; bèn để ký giả quay rất nhiều phóng sự miễn phí; có những lúc quay có phần quá đi; không biết cách làm đó có đúng hay không?

Sư phụ: Quá đi thì không nên. Ban đầu chư vị có thể là chưa xử lý tốt, mọi người đều từ chưa biết rồi mới biết. Tôi mong rằng chư vị dần dần làm được tốt, càng ngày càng có kinh nghiệm, càng ngày càng có thể xử lý vấn đề một cách lý trí, tự mình đảm đương.

Đệ tử: Tân Đường Nhân từ năm 2008 đặt chân ở Canada cho đến nay đã mấy tháng rồi. Nhưng trong quá trình thúc đẩy việc bán đặt xem [kênh truyền hình NTDTV], phát hiện rằng mức độ chấp nhận của cộng đồng về Tân Đường Nhân còn hữu hạn lắm.

Sư phụ: Lịch sử hiện nay là để lưu cho đệ tử Đại Pháp; nhưng không có người nào chủ động mời chư vị làm gì; người ta đều ở trong ‘mê’. Hết thầy đều là lưu cấp cho chư vị; Chính và Phản, Thiện và Ác, hết thầy đều trộn lẫn cả lại; chư vị là rất khó làm. Tuy là như thế, bất kể sinh mệnh nào trong vũ trụ này ai cũng không thể nào sánh với chư vị. Điểm này là có Thần chuyên môn quản việc này đang thu xếp; nhưng chư vị làm tốt thì việc ở thế gian mới cải biến. Chư vị như thế nào để có thể làm được tốt, điều phối được tốt; làm thế nào để có thể khởi tác dụng; những điều ấy thật sự dựa vào bản thân chư vị. Chư vị nói: ‘Chúng ta chẳng phải có những thứ đặc hiệu? Có thể dùng một số biện pháp đặc thù một chút chăng?’ Đường như hiện nay đang lưu lại cho chư vị là con đường ngay chính nhất, nhưng cũng rất hẹp. Dụng tâm không đúng, cách làm có vấn đề thì sẽ rất khó. Đường rất hẹp; nhìn thấy như không thể [đi], nhưng mà có thể [đi].

Đệ tử: Tân Đường Nhân làm sê-ri Cửu Đại Tái, chương trình sửa đổi tới lui mấy lần; cá nhân con cảm thấy uy tín đối với những người đã báo danh dự thi không được tốt lắm; cũng không thể hiện được chuyên nghiệp lắm. Xin hỏi Sư phụ đó là quan niệm của cá nhân con, hay là chúng ta có thể làm tốt hơn được nữa?

Sư phụ: Tôi biết là có thay đổi; phần lớn là do thiếu kinh nghiệm, là để phù hợp hơn với nhu cầu thi đấu.

Thay đổi nhiều thì không tốt. Thực ra đối với người dự thi mà nói, càng rõ ràng càng tốt. Vì chưa có kinh nghiệm, nên không ngừng tiếp thu kinh nghiệm. Phát hiện [chỗ] chưa đúng thì cần thay đổi lại; tôi nghĩ rằng sau này có kinh nghiệm rồi sẽ tốt thôi.

Đệ tử: Con là ký giả Đài Loan. Đệ tử Đại Pháp ở Đài Loan làm rất nhiều bài tin vạch trần việc xấu mà Trung Cộng làm; [để] trực tiếp lấy được chứng cứ nguyên gốc thì có khó khăn; xin hỏi vấn đề này nên giải quyết thế nào? Vấn đề thứ hai là nói rằng, chính phủ đương quyền [thuận] theo một số thương nhân Đài Loan ngày càng trở nên thân cộng [sản]; chúng con chỉ ra trong các bài báo cáo về sự sai lầm của họ; vậy sẽ đẩy họ sang phía đối lập hay không?

Sư phụ: Những báo cáo của bản thân tà đảng và những bài trên các kênh thông tin và website lớn khác thì cũng đủ nhiều rồi. Những thứ đó đều có thể truyền tải. Tự thân có thể trực tiếp lấy tin tức nguyên gốc từ Trung Quốc thì tốt hơn; giữa chư vị và Trung Quốc có liên hệ tuyệt đối an toàn của mình thì mới có thể được.

Còn nói về chính phủ của ai, ai như thế nào, thực ra làm người tu luyện mà giảng, hoàn toàn không cần suy xét nó. Suy xét cũng không suy xét, nghĩ cũng không nghĩ đến nó, ta là vì cứu độ chúng sinh mà đến. Hôm nay ai nắm quyền, ngày mai ai nắm quyền; họ có ai muốn nắm quyền thì nắm quyền; đó đều là Thần an bài; nó là như vậy. Chư vị đặt lực chú ý tập trung vào đó thì chư vị nghĩ lệch rồi; chỉ cần chư vị hể nghĩ, liền lệch. Hoàn toàn không hề quản, chư vị là làm việc của mình. Thông thường có những lúc chư vị càng chấp trước vào sự việc nào đó, [thì] sự việc đó càng có vấn đề, càng

sẽ hình thành một thứ quan [ái] tâm tính. Chư vị càng không quản nó thì sự việc lại càng tốt. Chư vị có con đường của chư vị; người ta có việc của người ta. Chư vị có điều chư vị cần làm; đối với những việc chính trị, đối với các vấn đề giữa các đảng phái, thì quản cũng không cần quản, mà nghĩ cũng không cần nghĩ. Tất nhiên là kênh thông tin mà nói, rất có thể là người thường thích những thứ đó, [vậy] không báo cáo cũng không được. Vậy thì người ta báo cáo sao thì chư vị báo cáo như thế; bản thân chư vị không viết bài bình luận. Vậy người ta báo cáo thế nào thì chư vị truyền tải là được rồi; những việc đảng phái đấu đá với nhau thì bản thân [chư vị] không viết bài bình luận. Những tin tức mà mọi người đều thích thì đều làm như vậy cả; trừ khi bức hại đã kết thúc, khi mà kênh thông tin do đệ tử Đại Pháp làm đã hoàn toàn trở thành kênh thông tin xã hội.

Đệ tử: Thỉnh Sư phụ nói một chút cho các đệ tử là cuộc thi đấu thiết kế y phục thời nhà Hán sẽ mang đến những cải biến cho y phục con người thế gian, cũng như vì sao mà y phục đời nhà Hán từ triều đại nhà Minh về sau lại thất lạc một thời gian dài như thế.

Sư phụ: (cười) Bây giờ là hội thảo luận của Tân Đường Nhân, không phải hội thảo luận về y phục thời Hán; vấn đề này lưu lại sau nhé.

Đệ tử: Vấn đề quản lý. Nếu mọi người đều rất có tài năng, rất có kiến giải, vậy con làm người điều phối nếu quản họ hoặc làm thế nào điều phối các ý kiến khác nhau, họ bèn nói 'bạn cần hướng nội tìm'. Tất nhiên trong tu luyện trở về nhà thì con có thể hướng nội tìm, nhưng trong vấn đề cụ thể là quản lý, các việc nên làm thế nào, làm thế nào điều phối?

Sư phụ: Tôi hiểu được ý mà chư vị nói. (mọi người cười) Thông thường [đối với] việc chứng thực Pháp của đệ tử Đại Pháp, mọi người không ăn, không ngủ, dầu mệt đến đâu chúng ta cũng làm. Nhưng hễ nói đến quản lý, cần theo chính quy, ai phải quản ai, đặt ra chế độ, thì mọi người không làm nữa. (mọi người cười) Nhưng chư vị vẫn chưa nghĩ đến ư; như thế mới có sức mạnh hơn, càng chính quy hơn, mới có thể đặt chỗ đứng ở xã hội người thường, tác dụng thu được mới lớn hơn. Trước đây chư vị lập đài truyền hình, là để chứng thực Pháp, cách nghĩ lúc ban đầu là [sao cho] có thể khởi tác dụng vạch trần tà ác là được rồi. Nhưng như vừa rồi Sư phụ giảng cho chư vị, làm việc gì thì cũng cần làm tốt; không chỉ làm tốt, rất có thể còn là lưu văn hoá cho tương lai; thế ngay cả quy củ cũng không có thì lưu lại gì đây? Tương lai người ta học điều chi? Ngay cả quy phạm cũng không có, chỉ học lực năng nổ của đệ tử Đại Pháp sao? (cười) (mọi người cười) Do vậy tôi bảo rằng, dầu chư vị là Vương tử đầu tới, thì hiện nay dầu là ở hạng mục [công tác] nào, ai muốn quản thì để họ quản; không được cho rằng người khác quản không nổi chư vị. Đừng quên rằng ‘nhân tại mê trung’, chư vị là đang trong chủng loại hình thức người thường mà tu luyện. Có lẽ đệ tử Đại Pháp quản chư vị không cao bằng nơi chư vị từ đó tới, thậm chí có lẽ vị ấy còn không cao bằng chư vị tu; cái đó không sao cả, nó chỉ là vì để cứu độ chúng sinh mà phối hợp [bằng] chính niệm. Nhất định phải điều phối thật tốt sự việc này. Tôi nói vậy đã rõ ràng chưa? (vỗ tay) Thực ra rất nhiều học viên đều phản ánh vấn đề này cho tôi; hôm nay tôi có cơ hội nói rõ với mọi người. (mọi người cười, vỗ tay)

Đệ tử: Có hai vấn đề. Vấn đề thứ nhất; vì những học viên làm kênh thông tấn có nhiều người cũng là kiêm nhiệm mấy chức, đặc biệt là khi làm Dạ hội Thần Vận, làm bán hàng cũng như quảng cáo là không có người làm, hoặc làm bán hàng thì đều đi bán vé cả. Cân bằng quan hệ này như thế nào?

Sư phụ: Là vấn đề này; vậy nên mỗi lần đến khi đoàn Nghệ thuật Thần Vận lưu diễn, tôi đều muốn sao để con người thế gian nhanh chóng biết Thần Vận; khi lưu diễn tôi không để một địa phương nào diễn quá lâu, là vì học viên ở vùng sở tại sẽ rất vất vả; đồng thời ảnh hưởng đến hạng mục [công việc] khác. Trên thực tế tôi đã nghĩ tới vấn đề này từ lâu rồi. Thời đầu khi đoàn Nghệ thuật Thần Vận mới kiến lập, tôi nghĩ là sử dụng thật tốt các tiểu đệ tử Đại Pháp mà làm, không ảnh hưởng các hạng mục khác của đệ tử Đại Pháp; nhưng trong quá trình bán vé vẫn còn có rất nhiều đệ tử Đại Pháp tham dự, lại còn rất vất vả, còn ảnh hưởng đến các hạng mục [công tác] khác. Tuy nhiên tôi nghĩ rằng, sau khi có danh tiếng ở một mức nhất định rồi để người thường bao thầu [từng xuất diễn], hoặc là Thần Vận có thể trong một thời gian ngắn có tiếng vang về thanh danh, thì sẽ không cần mọi người tham gia bán vé nữa. Thực ra Thần Vận đã là chương trình biểu diễn đệ nhất toàn thế giới rồi; không ai có thể vượt nổi Thần Vận, (vỗ tay) Tuy nhiên hiện nay tà đảng Trung Cộng can nhiễu việc được đặc cứu của người thế gian. Bây giờ Thần Vận có ảnh hưởng đã rất lớn rồi, cũng chưa đạt được [những gì] dự định từ trước một cách nhanh đến thế; một khi đến lúc ảnh hưởng đặc biệt lớn, mọi người không cần phí tổn việc lớn để đi bán vé nữa. Chỉ cần quảng cáo đưa ra rằng

Thần Vận tới rồi và diễn ở đó, vậy là đủ rồi, người ta đều sẽ tới. Tôi nghĩ rằng lúc bấy giờ, đệ tử Đại Pháp không cần nhọc tâm nữa, cũng không ảnh hưởng các hạng mục [công việc] khác. Tôi đang làm như vậy. Trong quá trình tôi để chất lượng tiết mục, chất lượng diễn xuất nhất định bảo đảm thật hoàn mỹ, hiệu quả nhất định bảo đảm tốt nhất, không xuất hiện một sơ sót nào cả, không thể xuất hiện vấn đề nào hết, dẫu ở khía cạnh nào cũng vậy. Thật sự làm được điểm ấy, thuận theo đó thì ảnh hưởng khẳng định sẽ rộng lớn. Tôi không đảm bảo gì, nhưng tôi cảm thấy trong tương lai không lâu nữa thì ngày đó cuối cùng sẽ có thôi, (vỗ tay) lúc ấy chư vị đi ra quảng cáo là được rồi. (mọi người cười) Có lẽ kênh thông tin của chư vị cũng thuận theo đó mà cũng lớn như thế, cũng không cần đi làm quảng cáo nữa, chư vị đăng tin là được rồi. (cười)

Đệ tử: Sư phụ có thể bàn một chút về tính trọng yếu và trách nhiệm của tiết mục Tân Đường Nhân đa ngữ trong cứu độ chúng sinh hay không?

Sư phụ: Nếu như có thể có nhiều loại ngôn ngữ hơn nữa thì tất nhiên là tốt. Nhưng đài truyền hình thật sự có thể đặt chỗ đứng vững vàng nơi xã hội người thường, hình thành được sự vận hành có bình ổn, liên tục thịnh vượng, thế mới tốt. Không chỉ làm đa ngôn ngữ, chư vị không bỏ sót một loại ngôn ngữ của bất kể dân tộc nào thì mới tốt; là vì chư vị cần đối mặt và cần cứu độ là tất cả con người thế gian. Nhưng tôi biết về nhân lực, về vật lực, về năng lực hiện nay mà xét, quả thực còn thiếu thốn rất nhiều. Tuy nhiên tôi nghĩ rằng dù thế nào đi nữa bây giờ là làm từ cơ sở mà lên. Nếu như làm được tốt, thì không chỉ có ảnh hưởng lớn, mà những người có

năng lực cũng sẽ lần lượt đắc Pháp, vì chúng là tương phụ tương thành với nhau, cũng sẽ tới để bổ sung chỗ thiếu sót của chư vị; thậm chí về mặt [tiền] tài, về mọi phương diện đều có thể có cải thiện. Nếu không cải biến từ căn bản trạng thái trước mắt, thì hết thảy những điều ấy không cải biến được; do vậy vấn đề làm thế nào đặt chỗ đứng nơi xã hội người thường, và vận hành được bình ổn, chư vị cần thật sự nghĩ cẩn thận về vấn đề này. Mọi người hãy nỗ lực hơn lên.

Đệ tử: Vừa rồi có học viên Canada đặt câu hỏi liên quan tới Canada; thực ra con cũng rất thắc mắc. Tân Đường Nhân đặt chân tới Toronto là tháng Chín năm ngoái, đến nay là hơn nửa năm rồi, số người đặt thuê bao [xem chương trình Tân Đường Nhân] vẫn không đạt đủ. Đối mặt với thách thức đó, cá nhân con nghĩ xem làm thế nào mới có thể đột phá, cơ cấu quản lý phải chăng có trách nhiệm rất trọng yếu đối với hãng?

Sư phụ: Mọi người phối hợp cho tốt; đây không phải vấn đề của một người hai người. Lần này mọi người đều nghĩ tới cùng một chỗ, thử xem xem có hay không một biện pháp nào đó giải cho tốt, ít nhất cũng biết được con đường từ nay về sau sẽ đi như thế nào, thực thi một cách thiết thực. Nếu thật sự không đạt nữa thì có lẽ là điều kiện chưa đầy đủ. Làm tốt rồi, thật sự đạt rồi, thì ấy là phối hợp được tốt.

Đệ tử: Xin lỗi nhé, chúng tôi phát hiện bây giờ có người đang ghi chép. Tuyệt đối không thể ghi chép, không thể thu âm.

Sư phụ: Không phải là e ngại việc mọi người ghi chép. Những gì chư vị ghi chép, khi ra khỏi cửa này thì không còn là nguyên ý của tôi nữa. Chư vị ghi chép cũng

không đầy đủ, vậy chính là ‘đoạn chương thủ nghĩa’. Chư vị chính là chọn những gì mình thích, những gì [cảm thấy] hữu dụng nói cho người khác; không phải là [để] tu bản thân chư vị, [mà là] chư vị muốn lấy chúng để tu [chính] lý người khác. (mọi người cười) Chư vị đừng ghi chép. Từ lâu tôi đã giảng là không cho phép làm thế; để chư vị đi cho chính con đường bản thân mình. [Những gì đã] ghi thì hãy huỷ bỏ nó đi.

Đệ tử: Thần Vận biểu diễn toàn thế giới rồi; duy nhất Hồng Kông chưa có diễn.

Sư phụ: Tôi biết. Tà đảng Trung Cộng xem ra khống chế Hồng Kông càng ngày càng không kiêng kỵ gì nữa. Gì như “một quốc gia hai chế độ”, tôi thấy lớp da che mặt của nó cũng xé bỏ đi rồi; bây giờ là “heo chết không sợ nước sôi”, (mọi người cười) cũng bất chấp tất cả; ngày càng khiến thế giới phản cảm với nó, ngày càng khiến con người thế gian thấy rõ bộ mặt của nó. Nó trực tiếp thao túng khống chế chính phủ Hồng Kông, sà diễn Hồng Kông đều là ở chính phủ. Không cần khẩn trương, [sẽ] không sao cả. Chư vị có biết tôi nghĩ về gì không? Tôi đang chuẩn bị Thần Vận diễn xuất tại Trung Quốc. (mọi người vỗ tay nhiệt liệt) Không phải tôi nghĩ rồi nói thế; tà đảng cho rằng chúng nó có nhiều bản sự; hãy xem xem; bước tiếp theo của lịch sử sẽ như thế nào, (cười) không phải là chúng quyết định đâu. Vương triều nào mà chẳng khí thế cuồn cuộn, nhưng đến lúc kết thúc thì đều ảm đạm lụi dần thôi. (cười) (mọi người vỗ tay)

Đệ tử: Con là tìm thị trường cho Tổng bộ Tân Đường Nhân New York. Liên quan đến sự phối hợp giữa tổ Tin tức và tổ Chế tác. Chúng con ra ngoài làm các hoạt động, hàng ngày khi về là gom góp được rất nhiều danh thiếp;

rất nhiều người đều có hứng thú đến chúng ta. Điều con thắc mắc là, thời gian hiện nay càng ngày càng nhanh hơn, rất gấp, tuy rằng con không có làm việc toàn thời gian, rất hy vọng có thể tiếp tục liên hệ với từng người; nhưng hàng ngày việc mà có thể làm được chỉ là chút ít thôi.

Sư phụ: Phải rồi; [ai] thật sự làm việc thì cảm thấy là không đủ; do đó tôi hy vọng rằng chư vị có nhiều người một chút tới tham dự [phần việc] thị trường, chư vị vậy sẽ không phải khẩn trương như thế nữa; ngoài ra sẽ mở thông con đường đó, sẽ vận hành thật bình ổn. (vỗ tay) Trong quá trình bản thân mình gặp người ta khi tiếp thị thì cũng cần giảng chân tướng; đó cũng là cứu người. Sự việc này cũng là làm để cho chính thể việc làm đài truyền hình được tốt hơn, thật xuất sắc vậy. Chư vị không được cho rằng trực tiếp viết bài ở tuyến thứ nhất mới là cứu người; không phải thế; mọi người đều đang dùng [hình thức] đưa tin của đài truyền hình để cứu người.

Đệ tử: Hai vấn đề. Tân Đường Nhân thành lập đã bảy, tám năm rồi; nhưng nhiều học viên chưa đạt đề cao thật tốt về phương diện kỹ năng; điều này là do cách nghĩ của bản thân học viên đó. Vấn đề thứ hai; rất nhiều học viên cho rằng ra đường phát tư liệu còn mạnh mẽ hơn làm tin tức cho Tân Đường Nhân.

Sư phụ: (cười) Không giống nhau; mắt xích nào cũng đều là điểm then chốt cả. Chư vị [ví như] nói lớn tuổi một chút, không từng đọc nhiều sách thế, cũng không biết cái khác, vậy thì họ có thể phát huy tác dụng lớn nhất chính là phát tư liệu. Mà đã là văn hoá rất cao, mà viết bài lại rất dễ dàng; vậy phát huy sở trường của

chư vị hãy đi làm việc đó. Thực tế đều là như nhau. Bất kể là thuận theo hình thức nào, cứu được người ta thì đều vĩ đại. (vỗ tay) (cười)

Đệ tử: Tân Đường Nhân phát triển rất nhanh, tiết mục ngày càng nhiều, nhưng chỗ nào cũng có vấn đề [thiếu] người làm. Lúc bận quá không thu xếp được, có đồng tu nói chúng ta nhất định phải bảo đảm số lượng, nhất định cần làm cho nhiều; có đồng tu lại nói, rằng hiện nay bận thế, chất lượng nếu mà làm không tốt thì chẳng thà làm ít đi một chút. Khi bước trên con đường chuyên nghiệp hoá hơn nữa, cần xử lý thế nào cho tốt?

Sư phụ: Tôi thấy chư vị thật quá ư vất vả; đều muốn tận sức làm cho tốt hơn, nhiều hơn; tất nhiên chất lượng càng cao, làm tiết mục càng nhiều thì càng tốt; tôi là nghĩ thế; nhưng thấy chư vị vất vả thì tôi không muốn nói vậy nữa. (cười) (mọi người cười) Đây đều là nguyện vọng của mọi người. Nếu mọi người phối hợp tốt hơn nữa một chút, nhân số tăng thêm một chút, có lẽ hết thấy điều này sẽ có biến hoá to lớn hơn nữa. Chỗ khó trước mắt thì tôi thấy rồi. Không có biện pháp đặc thù nào cả, (cười) Sư phụ không thể đưa cho chư vị biện pháp đặc thù nào cả, là vì con đường này cần tự chư vị bước đi.

Đệ tử: Có tiết mục phỏng vấn cần mời quý khách. Một loại ý kiến nhìn nhận rằng khách bên ngoài thì miễn là quan điểm có lợi cho vạch trần Trung Cộng là có thể thỉnh mời rồi; nhưng có những lúc không biết rõ bối cảnh của họ. Một loại ý kiến nữa nhìn nhận rằng là cần phải cố gắng mời bình luận viên của bản thân chúng ta.

Sư phụ: Vấn đề mời bình luận viên. Tất nhiên thân phận thích hợp được là tốt nhất, nhưng cần có bình luận

viên thường trực, năng lực phải mạnh, và mọi người đều hâm mộ; thế thì rất tốt, chính là cần có chuyên gia về phương diện đài truyền hình của chư vị rồi. Nhưng có những lúc phải mời người bên ngoài mà thích hợp để làm tiết mục, làm người thứ ba, hoặc đứng ở góc độ chuyên gia, hoặc góc độ có thân phận đặc thù ở một phương diện nào đó mà giảng; vẫn là tất yếu. Nhưng có những người [mà trong thời gian] nhất thời không đo lường được chuẩn quan điểm của người ta, có thể tìm hiểu trước. Đề mục xuất hiện trong tiết mục rất minh xác, thì nói xoay quanh vấn đề này; hãy bảo họ về quan điểm của chư vị; họ đồng ý thì làm, không đồng ý thì không làm. [Nếu] họ thật sự là người nào đó của Trung Cộng, vậy họ lúc công khai bình luận mà vạch trần tà ác của Trung Cộng, thì có phải là tốt quá rồi sao? (mọi người cười) (cười) Cần mở rộng tầm lòng. (cười) (vỗ tay) [Tâm] chứa được nhiều, thì có thể làm tốt.

Đệ tử: Khi phỏng vấn, một số người ở Trung Quốc mà minh bạch về chân tướng có bảo con rằng, nếu gặp được Ngài, thì hãy thay mặt họ mà vấn an Ngài. (Sư phụ: Cảm ơn mọi người) (mọi người vỗ tay) Hiện nay ở Trung Quốc có những người ủng hộ nhân quyền hỏi rằng họ có thể làm ký giả cho Tân Đường Nhân hay không

Sư phụ: Đối với họ mà nói là quá nguy hiểm. Cần hết sức chú ý an toàn của họ. Nếu họ có thể đưa thông tin ra ngoài thì cũng không được công khai thân phận; cần chú ý hơn nữa an toàn của họ; công khai rồi thì sẽ rất bất lợi đối với họ. Chư vị cần suy xét những điều này.

Tôi lại nói một vấn đề. Ở Trung Quốc, có một số học viên bị bức hại đến mức hồ đồ; một khi họ minh bạch trở lại, hoặc hoàn cảnh thay đổi một chút, họ liền biết

được đâu là đúng, đâu là sai. Họ tuyệt đối không hữu ý bước sang phía tà ác; điểm này là khẳng định. Chư vị thông thường khi đo lường người ta toàn là nói rằng, vị này vị kia ở Trung Quốc từng bị “chuyển hoá” rồi. Trong quá trình tu luyện mà chưa vượt qua được quan [ái] thì đó là việc trong quá trình tu luyện. Tu luyện chưa kết thúc, họ vẫn đang tu luyện, do đó điều ấy không thể tính là họ thật sự không đạt nữa. Tất nhiên có một số người trong thời bị cái gọi là “chuyển hoá” thì đã làm một số việc xấu; nếu có thể từ nay về sau trong tu luyện mà bù đắp được, cũng nên cấp cơ hội [cho họ]. Mà tôi hy vọng rằng những vị như thế từ nay lấy lại phong thái tốt, vẫn còn tư thái đứng đưng là khiến người ta không coi trọng. Tất nhiên, những đệ tử Đại Pháp không bị “chuyển hoá”, và đã vượt qua được từ tà ác, thì là quá xuất sắc rồi; xứng đáng được tôn kính. (*vỗ tay*)

Ý tôi muốn nói chính là, mọi người không được đẩy đồng tu của mình ra. Họ là đồng tu của chư vị. Hãy hết sức sao cho khiến họ cảm thấy được sự ấm áp trong hoàn cảnh giữa các đệ tử Đại Pháp với nhau. Nếu chư vị cảm thấy không liễu giải được họ lắm, [thì] có thể thông qua liên lạc với đệ tử Đại pháp ở quốc nội để liễu giải một chút. [Nếu] họ đúng là đệ tử Đại Pháp thì chư vị cứ dùng. Còn nếu ai cũng không nói được rõ về họ, vậy chư vị hãy hoãn lại dùng. Cảm thấy không thể được, thì chư vị bảo ‘trước tiên bạn hãy đi phát truyền đơn’. Nếu chư vị liễu giải rằng ở quốc nội họ xác thực là đệ tử Đại Pháp, thì tôi nghĩ không thành vấn đề. Còn nếu quả đúng là đặc vụ; mọi người thử nghĩ, ai cũng thấy Trung Cộng sắp kết thúc rồi, quan chức cao cấp nào chẳng chuyển một lượng lớn tiền ra ngoài, đều lưu lại đường rút lui,

mua hộ chiếu ngoại quốc, tìm cách trốn ra, ai còn thật sự bán mạng cho nó nữa? Là còn một số kẻ ngốc, (*mọi người cười*) những người không có đầu não, ấy đều là người bị tà đảng Trung Cộng rót vào [đầu] đến mức đã hoàn toàn không phân biệt rõ tốt-xấu nữa; loại người này hẳn tiếp xúc là biết ngay; nhưng dù sao chỉ là thiếu số. Con người trên thế gian này, đều đang chờ đợi chur vị [đến] cứu. Chur vị cần mở thật rộng tấm lòng bản thân mình, không được bài xích đồng tu của chính mình. Thế sẽ khiến con đường của mình bị ngăn lại.

Đệ tử: Con làm phỏng vấn cộng đồng ở Flushing; có một số người, [mà] người thường bảo là chuyên môn phản đối Pháp Luân Công; có quay phim những người đó không? Còn có người, ở đa số tình huống chúng con đều không quay phim họ, có lúc chỉ lưu một tay [trên hình ở phim]; nhưng người thường chúng kiến có ý kiến [phản nàn] với chúng con. Còn có các hoạt động do đoàn thể tôn giáo làm, những việc đó chúng con có đưa tin không?

Sư phụ: Chur vị hãy tự mình thu xếp. Chur vị cảm thấy còn muốn cho họ cơ hội, thì chur vị cho họ cơ hội. [Ví như] nói những người đó đã xấu tệ hẳn rồi, tại vì họ, tạo thành rất nhiều chúng sinh có thể bị đào thải trong tương lai, không còn cơ duyên nữa, thì chur vị không quay phim họ; việc này thì chur vị tự mình thu xếp xem sao. Dù họ là ai, sự xuất hiện của họ hoặc lời họ nói nếu có chỗ tốt cho việc cứu độ chúng sinh thì có thể dùng, không có chỗ tốt thì không dùng. Một số tin bài không quan trọng, không quan hệ gì với việc cứu người của chur vị, vậy thì đừng làm nổi bật họ.

Đệ tử: Tiết mục du lịch có nhiều chỗ tốt cho việc mở thị trường; do đó đệ tử nghĩ là tự mình đi làm một tiết

mục. Hiện nay tiết mục được quay đều là [có dùng] bằng hình từ bên ngoài; tự mình làm thì sau có thể bán ra thị trường. (Sư phụ: Tốt lắm) Nhưng đưa nhu cầu lên cấp quản lý, thì cấp quản lý nghĩ rằng chúng ta hiện nay mức [trình] độ chưa đủ, quay không ra [phim] tốt như người ta. (Sư phụ: Vậy họ suy nghĩ cũng có lẽ hữu lý) (mọi người cười) Khi học Pháp bèn nghĩ có thể là con đã quá kiên trì; là người tu luyện mà, thì con đã bỏ [đề nghị ấy]. (mọi người cười) Tuy nhiên một số đồng tu cảm thấy ý kiến của con rất là tốt, ủng hộ việc con làm. Hiện nay không chắc rốt cuộc là chấp trước của tự mình, hay là nói hiện nay có thể làm tiết mục của người thường tốt như thế. Tự con thấy có lòng tin.

Sư phụ: Vậy thì hãy đưa cách nghĩ của chư vị nói một cách chi tiết cho cấp quản lý đài truyền hình, [cần] chọn những bước nào, thực hiện ra sao. Nếu chư vị nói rõ tín tâm ra cho họ, tôi nghĩ rằng sẽ không có vấn đề. (mọi người cười) (vỗ tay)

Đệ tử: Đệ tử hiện nay tham gia đài truyền hình chế tác các tiết mục âm nhạc, phát hiện rằng những thứ kỹ thuật âm thanh cũng rất cao, nhưng không biết phân phối thời gian thế nào. Có cần phải đi học, đi nghiên cứu nghiên cứu một cách chuyên môn không? Vì rất tốn thời gian.

Sư phụ: Đài truyền hình muốn làm tốt, thì phải cần tiêu chuẩn, cần chuyên nghiệp; không biết thì vẫn phải đi học thôi. (cười) Cụ thể làm ra sao thì tự thân chư vị an bài.

Đệ tử: Chúng con sau mỗi lần nghe Sư phụ giảng Pháp, các học viên khác trở về đều hy vọng rằng trong thời gian nhanh nhất mà “giảng một chút”, sau đó nhớ

lại điểm này, nhớ lại điểm kia; con thấy rằng như thế xem ra không thích hợp lắm.

Sư phụ: Chư vị quay về giảng; chư vị phải thêm vào “đây là đại ý mà tôi nói, không phải nguyên lời của Sư phụ”. Chỉ là để học thôi thì không có vấn đề. Ghi chép ghi nhớ của chư vị, chính là ‘đoạn chương thủ nghĩa’.

Đệ tử: Về vấn đề kế hoạch chính thể các tiết mục là hỏi thành viên của hội đồng quản trị đài [truyền hình]; đồng tu nói rất nhiều tiết mục nếu như là từ đài [truyền hình] mệnh lệnh xuống, ví như đưa ra một phương hướng nào đó, thì nó rất khó có học viên có thể kiên trì [theo]; nếu như học viên tự phát nguyện ý mà làm, thì thông thường dễ có thể kiên trì hơn. Như vậy một kết quả được dẫn đến chính là phương diện tiết mục ‘ưa nghe thích thấy’ chênh lệch tương đối lớn. Cần thu xếp tỷ lệ thế nào giữa tiết mục trực tiếp giảng chân tướng và tiết mục ‘ưa nghe thích thấy’.

Sư phụ: Nếu là công tác ở công ty người thường, thủ trưởng bảo chư vị làm gì thì có thể nói mình muốn làm gì liền làm nấy chẳng? Bản thân chư vị khi chứng thực Pháp thì sao phối hợp lại không được? Vì gì mà không làm được tốt? Nhất định phải là mình cảm hứng thì mới được hay sao? Chính là vấn đề trong phối hợp với nhau. Chư vị vì một nguyện vọng chung mà tham dự hạng mục [công việc], ai nấy đều kiên trì ý kiến của mình, bản thân đều chiếu theo ý nguyện của mình mà làm, thế thì điều phối làm sao? Cả năm ngón tay đều duỗi thẳng ra, không nắm thành nắm đấm, thì đánh ra sao được, (*curi*) thế không có sức mạnh; vậy cần phối hợp cho tốt.

Đệ tử: Bây giờ giao lưu hai phía [Đại Lục và Đài Loan] rất nhiều rồi; nếu chúng con mà chiếu theo các kênh thông tấn người thường mà đăng tin, thì khó tránh khỏi tô son trát phấn cho tà đảng Trung Cộng.

Sư phụ: Vậy cần phải chú ý. Tình huống cụ thể thì chư vị còn cần tự mình cân nhắc. Báo cáo của kênh thông tin người thường nếu vì tà đảng mà tô son trát phấn thì cần tu sửa lại.

Đệ tử: Tự chúng con không viết bài bình luận, vậy có thể tìm người thường tới bình luận không?

Sư phụ: [Dẫu] dùng người thường thì cũng là báo chí của chư vị bình luận; người xem sẽ không quan tâm người bình luận có phải là của kênh thông tấn chư vị hay không. Không nên quản việc của người thường, không tham dự chính trị người thường; tôi nói đã rõ lắm rồi.

Đệ tử: Con muốn hỏi lại; hiện nay giao lưu hai phía [Đại Lục và Đài Loan] rất nhiều, Trung Cộng dùng hình thức có rất nhiều kênh thông tin, hoặc hình thức thương nghiệp và kinh tế để luồn sâu vào Đài Loan; bộ phận đó thì chúng con có nên tìm đến để làm một chút không?

Sư phụ: Việc này cần xem đối với cứu độ chúng sinh có quan hệ không; không có quan hệ thì không làm; có quan hệ thì đưa chân tướng làm rõ ra. Đừng quản họ có luồn vào đó hay không; chư vị càng nghĩ việc đó, thì nó càng luồn vào; [để] xem chư vị xử lý sao. Không cần quản. Cứu người là nhắm vào con người, chứ không nhắm vào hình thể xã hội; nhắm vào nhân tâm, không nhắm vào giai tầng [xã hội], không nhắm vào đoàn thể.

Đệ tử: Khi viết tin bài về hải ngoại phát hiện rằng, có những lúc ở Trung Quốc đăng tin [nào đó], hải ngoại là đã đăng tin rồi; những bài chúng con đăng có thể tương

phản rất mãnh liệt so với của Trung Cộng làm; chính là chính phủ tự do của hải ngoại làm như thế nào, Trung Cộng là làm như thế nào. Con muốn hỏi, một phương thức tư duy rất trọng yếu trong các bài đưa tin của báo cáo hải ngoại có phải là, chúng ta tham chiếu tin bài của Trung Quốc, rồi từ phản diện mà vạch trần Trung Cộng?

Sư phụ: Không phải vậy; không có khuôn mẫu cố định; hãy thực hiện một cách lý trí. Tà đảng Trung Cộng bất kể là nó phong bế như thế nào, bất kể nó khống chế như thế nào đối với tình huống bức hại Pháp Luân Công, những thứ của nó đều sẽ phản ánh vào xã hội, cuối cùng sẽ có người biết, cuối cùng ở quốc tế cũng báo cáo [những thứ đó] ra. Một mặt truyền tải các báo cáo, một mặt thông qua các kênh [của mình] mà hiểu rõ và xác thực rõ hết thấy những việc đó, sau đó hãy báo cáo [điều đó] ra; không cần lấy những thứ của nó rồi nói trái ngược lại. Tất nhiên kênh thông tin báo cáo góc độ đặc thù thì khác; nó chuyên phân tích tà đảng. (mọi người cười)

Đệ tử: Con là đệ tử Los Angeles; muốn hỏi vấn đề cách thức bán vé Thần Vận. Tháng Giêng năm nay, chúng con đã biểu diễn tám đợt; nhưng bấy giờ vì kế hoạch bán vé thời kỳ đầu không đắc lực, nên thời đầu bán vé không tốt. Sau này muốn nhân dịp lễ Tạ ơn để bù đắp, đã định ra kế hoạch, nhưng vì ý kiến các học viên không thống nhất, tranh luận rất lớn, dẫn đến việc kế hoạch kia không được chấp hành tiếp nữa, rồi cuối cùng xuất hiện tình huống mà chúng con không muốn, chính là cuối cùng trước lúc biểu diễn phải phát phiếu giảm giá.

Sư phụ: Vấn đề bán vé cho biểu diễn Thần Vận thực ra cũng phản ánh trạng thái tu luyện của học viên ở vùng

sở tại; tôi thấy rõ ràng phi thường. Học viên nào, địa phương nào có trạng thái thế nào, thì khi bán vé nhất định là biểu hiện trạng thái như thế ấy. Tôi không nói rằng mọi người đều tu không tốt, biểu hiện ra là trạng thái phối hợp giữa chư vị với nhau; điểm này đứng ở việc bán vé biểu diễn Thần Vận mà nhìn là rất rõ. Có những địa phương học viên phối hợp tốt phi thường, hơn nữa có chỗ chỉ có vài học viên làm, tuy người không nhiều, nhưng thực hiện hết sức hữu hiệu.

Kỳ thực tôi thấy ở San Francisco có một số học viên một thời gian dài không có bước ra, tôi cũng không muốn [để] họ rơi rớt mất. Muốn để bộ phận những học viên này bước ra làm một số việc đơn giản trước; một là có thể khiến họ bước ra, hai là có thể giúp bản thân họ dựng lập một chút uy đức, nếu không tương lai thì làm thế nào? Các đệ tử Đại Pháp khác đều bận rộn lắm, lại không có sức để tham dự thêm nữa. Xác thực là có một bộ phận người chưa bước ra nay bước ra rồi; vậy rất tốt.

Đệ tử: Tân Đường Nhân Châu Âu có một tiết mục cố định là cứ hai tuần một lần “Xuyên suốt Châu Âu”, 15 phút đồng hồ mà cũng có khó khăn nhất định. Đối diện với trạng thái như vậy của Tân Đường Nhân Châu Âu, trong tâm thấy rất lo. Làm thế nào mới có thể làm Tân Đường Nhân Châu Âu tốt hơn lên? Số người làm Tân Đường Nhân xem chừng cũng không ít.

Sư phụ: Ài, chư vị trên thực tế là đang hỏi tôi, rằng chư vị thế nào để có thể tu tốt, (mọi người cười) rằng chư vị thế nào để có thể phối hợp tốt. [Ai] làm không tốt đều phải có trách nhiệm; khẳng định như vậy. Chư vị muốn đi con đường này, chư vị muốn tham dự vào hạng

mục [công việc] này để trợ Sư Chính Pháp, vậy chư vị đã trợ Sư Chính Pháp chưa? Hay là trong quá trình này mà thoả mãn chấp trước của bản thân mình? Chính là vấn đề này. Tôi nói không phải là về vấn đề tiết mục 15 phút ấy. Phối hợp mà không tốt thì Đài truyền hình nhiều tiết mục như vậy làm sao đây? Phải biết trách nhiệm của mình, làm đệ tử Đại Pháp mà, thân mang nhiệm [vụ] nặng nề của lịch sử, hàng nghìn vạn năm, hằng ức vạn năm đều đã trôi qua rồi, hai lần địa cầu đã qua rồi, hết thủy đều vì sự kiện tối hậu này mà thôi; đến cuối cùng này mà không làm tốt là sao? Là [vì] ở trong ‘mê’; vậy vì sao có người có thể thực hiện được tốt? Người khác vì sao có thể phối hợp được tốt? Tu luyện ấy, khó nhất vẫn không chỉ là chịu khổ. Chịu thêm chút khổ rồi mau chóng qua đi; chưa làm tốt thì về sau minh bạch trở lại; khó nhất là khi vô vọng, khi không thấy hy vọng mà vẫn có thể tinh tấn thẳng tiếp; đó là khó làm được nhất. Các đệ tử Đại Pháp, qua hằng nghìn, hằng vạn năm, việc mà chư vị cần làm đã tới rồi; [nếu] làm không tốt, thì tương lai đối mặt với hết thảy như thế nào đây?

Chư vị nghe nói về Đại Thẩm Phán rồi chứ? Thời đương sơ có Thần ở tầng rất cao an bài rằng khi Chính Pháp kết thúc lúc cuối cùng sẽ có Đại Thẩm Phán; gồm cả chúng sinh dưới địa ngục và đã chết cũng sống trở lại bị thẩm [phán]; người đang sống cũng bị thẩm [phán], chư Thần toàn vũ trụ vị nào cũng bị thẩm [phán]. Trong truyền thuyết Tây phương đều có thuyết về Đại Thẩm Phán. Không chỉ là làm việc xấu mới phải thẩm phán; người và Thần có tác dụng chính diện, kể cả đệ tử Đại Pháp, cũng sẽ tiếp thụ thẩm phán. Mỗi từng sinh mệnh trong lịch sử từng làm những gì thì đều phải tự mình

gánh trách nhiệm, đặc biệt là trong khi Chính Pháp vũ trụ, ai xuất từ mục đích gì, làm những việc gì, dầu là việc nhỏ thế nào đi nữa, thì đều phải gánh trách nhiệm; ngay cả Thần, Quỷ và các sinh mệnh vi tiểu được [chỉ] định phụ trách khởi tác dụng chính-phụ trong Chính Pháp đều phải tiếp thụ thẩm phán. Chính là khởi tác dụng chính diện cũng phải thẩm phán như thế; trong việc mà chư vị làm có bao nhiêu chúng sinh vì chư vị làm không tốt mà không thể được cứu độ? Nếu là đệ tử Đại Pháp, thì thệ ước của chư vị có bao nhiêu là không được hoàn thành? Bản thân việc không hoàn thành chỉ là một phương diện, vì chư vị không làm, hoặc làm không tốt, thì hết thảy hậu quả lớn nhỏ đã tạo thành thì đều phải chịu trách nhiệm. Mỗi từng việc chư vị làm mà đem lại sỷ nhục cho Đại Pháp và lừa dối Chủ, mà không chịu gánh trách nhiệm có được không? Lời tôi nói này là chưa từng giảng trước đây; tôi cũng không muốn nói những việc này; nhưng chư vị thật sự nên thanh tỉnh thanh tỉnh, [giờ] đã đến lúc nào rồi?

Đệ tử: Thần Vận tới Trung Quốc biểu diễn; Đài truyền hình Tân Đường Nhân tương lai sẽ phát triển thế nào tại Trung Quốc?

Sư phụ: (*cười*) (*mọi người cười*) Không phải nói đùa đâu; mọi người đã thấy rồi, vào thời khắc lịch sử then chốt này, Đài truyền hình Tân Đường Nhân khi trợ Sư Chính Pháp cứu độ chúng sinh đang khởi tác dụng chính diện rất to lớn. Đài truyền hình “Tai Ương” kia vốn là miệng lưỡi của Tà đảng Trung Cộng, (*cười*) nó chính là hang ổ của ma, là sào huyệt của lưu manh giả dối và vu khống, là cơ cấu chuyên môn lừa dối dân chúng của tà đảng; tương lai còn muốn nó lên tiếng nữa sao? Không

có đâu; khẳng định sẽ không có. Đó là đương nhiên; Đài truyền hình Tân Đường Nhân là có thể có trách nhiệm với xã hội, có thể vì dân chúng mà lên tiếng, hỏi có chỗ nào là không được? (*mọi người cười, vỗ tay*) Tôi là nói như vậy; Pháp Luân Công không hề muốn gì của người thường cả, nhưng Đài truyền hình Tân Đường Nhân nguyên là công ty lập chỗ đứng ở xã hội người thường. Chư vị hãy nhớ kỹ lời tôi nói; sự vĩ đại của cứu độ chúng sinh, sẽ khiến con người tương lai đưa chư vị lên rất nổi bật, sẽ khiến hết thảy các việc đệ tử Đại Pháp làm được kế thừa tiếp tục. (*vỗ tay*)

Đệ tử: Diễn xuất Thần Vận quả thực huy động rất nhiều học viên, ảnh hưởng đến rất nhiều hạng mục; nhưng đệ tử Đài Loan thấy rõ ràng phi thường về [quan] điểm là Thần Vận là Sư phụ đang Chính Pháp; do đó mọi người đều nhất loạt có cái nhìn chung; tuy nhiên đối với Cử Hạng Đại Tái là có các cách nhìn khác nhau.

Sư phụ: Cử Hạng Đại Tái của Tân Đường Nhân làm được tiếng vang rất khá, trong ấn tượng mọi người đều có về sự kiện này. Chính cuộc thi là để khôi phục văn hoá nhân loại. Một là khuyếch đại danh tiếng cho Đài truyền hình, có tác dụng khuyếch trương Đài truyền hình Tân Đường Nhân; tiết mục làm rất sống động sẽ có thể khiến người ở các giai tầng khác nhau đều thích xem; ấy là từ bề mặt mà giảng. Về thực chất, là thông qua tác dụng của truyền hình mà cứu độ chúng sinh. Nhưng sau khi sự kiện này qua đi, đợi sang năm lại làm, [quãng thời gian] trung gian thì không cần lại khuyếch trương nó nữa; nếu lại khuyếch trương nữa thì tương đương với sự việc khuyếch trương đơn nhất của người thường rồi. Đệ tử Đại Pháp cứu người là vị trí số một;

do đó cần sắp xếp quan hệ này cho chính. Sự kiện này có thể khuyếch trương Đài truyền hình, cũng là khôi phục văn hoá chính thống của nhân loại; nhưng quá khứ là đã qua rồi; không thể chuyên chỉ vì khuyếch trương văn hoá con người mà không quản tới trách nhiệm chủ yếu là cứu độ chúng sinh. Hiện nay chực vị cứu độ chúng sinh là ở vị trí số một.

Đệ tử: Khi kinh doanh gặp phải một số khó khăn; một là trong các học viên thì bản thân [số học viên] làm việc bán hàng không có nhiều; hai là họ nói rằng bán [quảng cáo] Đại Kỷ Nguyên là dễ hơn; đối với Tân Đường Nhân thì có phần khó hơn, không có lòng tin. Xác thực là làm quảng cáo cho Tân Đường Nhân có vấn đề về chế tác [quảng cáo], [vị] yêu cầu ở đó khá là cao. Cần nhìn nhận khó khăn này như thế nào?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng, đối tượng thương nghiệp khác nhau [giữa Tân Đường Nhân và Đại Kỷ Nguyên]. Nếu người làm kinh doanh lớn một chút, thì khẳng định là họ nguyện ý làm quảng cáo trên truyền hình; thương gia nhỏ hơn thì họ có thể nguyện ý làm trên báo; điểm này cũng nên hiểu rõ. Quán ăn quảng cáo mà dùng truyền hình, họ sẽ cảm thấy tựa như dùng đại bác bắn muỗi. (mọi người cười) Thương nghiệp lớn có phạm vi rộng, hiệu ứng của truyền hình thích hợp [hơn]. Làm quảng cáo thì cũng nghĩ chút xem thương gia nào thích hợp với quảng cáo của kênh thông tin nào.

Đệ tử: Con là làm điều phối trong báo cáo đa ngôn ngữ về Thần Vận. Con phát hiện rằng có đôi lúc khi làm biên tập tiếng Trung, về tên của người Tây phương là viết có phần cấu thả, mà tên, đối với kênh thông tấn mà xét, là rất trọng yếu. Còn một vấn đề, có một đoạn phim

quảng cáo Thần Vận cần được dịch ra nhiều thứ tiếng, chất lượng cắt ghép phim không tốt lắm; con cảm thấy chỉ mất khoảng nửa ngày là có thể sửa thành hoàn thiện; tuy nhiên một cấp trên của con nói rằng đã mất quá nhiều thời gian rồi, cần đưa nó ra thật nhanh. Con cảm thấy làm kiểu như thế không đúng. [Con] có thể nói một chút [với vị đó] được không?

Sư phụ: Đương nhiên có thể; tuy nhiên nói sửa là sửa, còn kéo dài ra đến mấy ngày thậm chí lâu hơn thì là có vấn đề. Chất lượng báo cáo của kênh thông tấn là rất trọng yếu; chư vị nếu nói rằng viết tên sai, viết tên sai, thì về phương diện đó mọi người từ nay về sau cần chú ý.

Thuận tiện tôi nói một chút về phim quảng cáo. Phim trên truyền hình truyền bá Thần Vận, mọi người đều phát biểu ý kiến. Tôi từ hai phương diện mà giảng. Một phương diện có lẽ thật sự là nhiếp ảnh và ý sáng [tạo] không đạt yêu cầu của mọi người. Mọi người đều đang học tập, khẳng định là sẽ còn thiếu sót, nhưng mọi người đều đã tận lực rồi. Tương lai sẽ thực hiện càng ngày càng tốt; về điểm này tôi có yêu cầu đối với họ, họ cũng sẽ nỗ lực. Nhưng tôi nghĩ đến một vấn đề khác; như mọi người đã biết; người thường không phải là người tu luyện, họ đo lường đẹp-xấu, thiện-ác ưa thích là đã mất đi tiêu chuẩn chính thống trong văn hoá Thần truyền. Các thứ chủng loại quan niệm hậu thiên của con người được hình thành ở thế gian này đang quyết định hành vi tư tưởng của con người; vì vậy có người nói thế này là tốt, có người nói thế kia là tốt, họ nói như chư vị là không được, [người khác] họ nói chư vị là khả dĩ.

Như mọi người đã biết, rất nhiều chương trình diễn ở xã hội Tây phương, họ không làm quảng cáo nhiều lắm, thậm chí không có phim quảng cáo. Trong quảng cáo họ cũng không thuyết minh rõ ra nội dung một cách minh xác thế này; họ thậm chí viết vài chữ thôi, thêm vào đó là hình ảnh rất trừu tượng; chính là quảng cáo ấy, chính là hữu hiệu rồi. Nếu đem so sánh với cái đó, thì quảng cáo của Thần Vận trái lại là quá nhiều; phải vậy không? Là như vậy; điều này chư vị cũng thấy quá rõ rồi. Không có quảng cáo của biểu diễn nào được làm chi tiết đến như thế; nhưng có học viên cảm thấy thế vẫn chưa đủ; thậm chí muốn dùng quảng cáo là đưa nguyên một vở diễn phản ánh lên đó mới là tốt. Điều đó là không thể. Kể cả quảng cáo trong điện ảnh cũng như thế; làm chi tiết quá thì người ta sẽ không đến xem nữa, [nội dung] đều biết cả rồi. Rất nhiều người cảm thấy như không biết gì cả thì đi xem mới có cảm giác mới mẻ, mới có ý nghĩa, xem mới lôi cuốn. Quảng cáo mà quá chi tiết thì trái lại, hiệu quả sẽ không tốt; không hề như chư vị nghĩ đâu; đưa sự huy hoàng hùng vĩ toàn bộ triển hiện xuất lai thì người ta mới xem. Còn nếu biết cả rồi thì có thể trái lại, người ta không tới xem nữa.

Vậy thì tại sao chư vị bán vé thì mức khó khăn lớn đến thế? Vấn đề không chỉ ở quảng cáo. Là ở đâu? Là ở cơ sở văn hoá và liễu giải văn hoá khác nhau của người ta qua một thời gian lâu. Các đoàn múa ba-lê các nơi ở Mỹ quốc, đoàn múa ba-lê hoặc đoàn nghệ thuật khác tại bất kể địa phương nào ở Tây phương, thì đa số người Mỹ đều biết cả; thậm chí trong đoàn thì diễn chủ đạo là những ai cũng đều biết cả. Họ đều biết được lần này thì ai sẽ ra diễn. Họ chỉ cần đưa quảng cáo đơn giản ra

thì khán giả sẽ đến; quảng cáo rất đơn giản. Trước mắt thì Thần Vận chưa làm được [như thế]; chưa khiến rất nhiều người biết được Thần Vận là ai. Chúng ta biết rằng chúng ta diễn tốt nhất, nhưng người thường không biết. Thêm vào đó từ bao lâu nay tà đảng Trung Cộng vẫn phá hoại một cách có hệ thống văn hoá Trung Quốc; phàm là đoàn nghệ thuật từ Trung Quốc sang biểu diễn ở xã hội Tây phương, hầu như đều là một món hổ lốn. Con người ở Trung Quốc nơi văn hoá bị phá hoại mất rồi tưởng rằng cái gì cũng cho vào thì người Tây phương mới thích xem. Người Trung Quốc bị nhồi đầy [đầu] văn hoá đảng là không có hiểu; tà linh Trung Cộng cố ý thao túng người Trung Quốc tự phá hoại văn hoá của mình, lợi dụng người Trung Quốc tự phá hoại hình tượng của mình trên quốc tế; do đó những thứ diễn xuất ra là rất kém. Chẳng hạn tiết mục múa vũ đạo, nó là ba-lê, múa Trung Quốc, múa hiện đại, múa đương đại cái gì cũng trộn lẫn vào thành món đại hổ lốn. Thứ loại đó ở xã hội Tây phương thì người ta tiếp thụ không nổi. Thêm vào đó, dưới một số ý thức hiện đại học được từ xã hội Tây phương, đã sản sinh ra một số thủ pháp biểu hiện hiện đại, mà những thứ đó không sánh được với biểu hiện và mục đích của những người biến thái ở xã hội Tây phương. Ngoài ra những diễn viên chạy theo một đương thời những thứ hiện đại là không có hiểu rõ, kỳ thực trường phái hiện đại ở xã hội Tây phương chưa hề có được thị trường của xã hội chủ lưu. Do đó người phương Tây đối với diễn xuất của Trung Quốc là không có ấn tượng tốt đẹp gì cả; điều ấy đều trở thành chướng ngại cho Thần Vận.

Không phải vì quảng cáo của chur vị làm không đủ; năm ngoái chur vị làm quảng cáo ở khu đô thị New York, kể cả lân cận khu New Jersey và Connecticut, ít nhất đã để người ta xem năm lần. Vậy tại sao không có nhiều người hơn đến xem [biểu diễn]? Người ta không biết chur vị diễn là những gì. Họ biết là chur vị đã tới, biết là có biểu diễn đó, nhưng họ không biết chur vị diễn gì, chất lượng ra sao. Vậy chỉ có một biện pháp, [là] dùng hiệu quả diễn xuất chất lượng cao, [dùng] nội dung năm sau tốt hơn năm trước của diễn xuất để đả khai thị trường. Thực ra hiệu quả diễn xuất bây giờ đã tạo thành ảnh hưởng ở xã hội rồi, hơn nữa đang vươn lên, người ta xem xong cảm thấy hay và họ sẽ đi nói khắp nơi. Thần Vận diễn xuất mấy năm nay đã khởi tác dụng ấy rồi. Vì Thần Vận mới bước ra, đối diện với mấy tỷ người toàn thế giới, ảnh hưởng này muốn đả khai [thị trường] thì cũng có một quá trình, nhưng lực độ biểu diễn tinh xảo của Thần Vận đã là rất mạnh, ảnh hưởng cũng đã rất lớn; cuối cùng sẽ có một ngày đả khai ra, cuối cùng sẽ có một ngày Thần Vận không cần phải làm quảng cáo mạnh nữa, khởi mất công làm phim quảng cáo nữa; chỉ đăng mấy chữ: Thần Vận tới, thì mọi người sẽ đến [xem]. (*mọi người cười, vỗ tay*) Khẳng định là như vậy; tuy nhiên tại quá trình này không thể lơ là chất lượng quảng cáo. Vô luận là quảng cáo trên phim cũng vậy, mà trên văn tự cũng vậy, hiện nay mọi người không được lơ là. Vạn sự khởi đầu nan, bất kể việc gì cũng vậy; mấy bước ban đầu đều rất khó đi; mọi người hãy cùng nhau làm nó thật tốt.

Đệ tử: Vấn đề liên quan đến đưa tin ‘ưa nghe thích thấy’ ở kênh thông tin. Loại ‘ưa nghe thích thấy’ này là

loại hoan nghênh ưa thích thuận theo chấp trước của người thường, hay là loại hoan nghênh ưa thích sau khi đạo đức nhân loại đã xuống dốc? Hay là nói về những điều..... họ thật sự nên ưa nghe thích thấy.

Sư phụ: Điều người ta ham thích là không có tiêu chuẩn. Bất kể một loại điều gì đó mà được làm tốt thì người ta đều thích; ấy là nhìn vào chất lượng của chư vị thế nào. Có người thích cay, có người thích đắng, có người thích ngọt, có người thích chua; khẩu vị khác nhau. Con người sinh sống ở xã hội một thời gian lâu rồi, thì cũng [nuôi] dưỡng thành khái niệm ‘ưa nghe thích thấy’ của tự mình; như vậy mỗi cá nhân có khẩu vị mà mình thích khác nhau; nhưng đừng chịu ảnh hưởng này. Mọi người đều biết điển xuất của Thần Vận rất quan trọng đến như vậy; có người nói với tôi, bảo rằng ‘Vì sao không có tiểu phẩm?’ ‘Vì sao không có tương thanh?’ ‘Vì sao không có ca khúc thịnh hành?’ ‘Vì sao không có tạp kỹ?’ ‘Vì sao không có cái này cái kia?’ Tôi biết điểm này rõ ràng phi thường; cái nào mà làm cho thật là tốt, thì người ta cũng thích; chọn cái nào là phải xét xem đối tượng, phải xét xem tính nhã-tục của hình thức nghệ thuật. Vì sao chọn ca múa? Vì chủng loại hình thức ca múa này là không có chướng ngại về ngôn ngữ nào hết, không có chướng ngại nào giữa văn hoá của các dân tộc; ai ai xem cũng hiểu. Chư vị bảo đưa tiểu phẩm đó vào, có nhiều dân tộc đến thế không hiểu tiếng Hán mà nghe thì sao đây? Nhiều môn loại nghệ thuật có tính cuộc hạn; chỉ có ca múa thì người nào cũng có thể tiếp thu, người nào cũng có thể xem.

Có đôi lúc tôi nghĩ rằng, khi mà ngày nào cũng có người đến bên tai tôi nói ra nói vào, rằng làm thế này,

làm thế kia, làm thế kia, làm thế này. Tôi bèn nghĩ rằng, việc này cũng là tôi [tự mình] rồi, tôi biết mình đang làm gì, tương lai sẽ thế nào; (*mọi người cười*) đối người khác vào không khéo là rối tung lên mất. (*mọi người cười*) (*vỗ tay*)

Tôi lại liên tưởng tới việc đệ tử Đại Pháp làm kênh thông tấn; khi đệ tử Đại Pháp làm gì, thì khẳng định bên tai sẽ có rất nhiều người phát biểu ý kiến, hàng chông kiến nghị, rằng thế này thế kia, thế kia thế này; (*cười*) (*mọi người cười*) do đó người tham dự cứ luôn cảm thấy như người quản lý có vấn đề, người quản lý lại cảm thấy người tham dự không được phối hợp lắm. Thực ra là đệ tử Đại Pháp, làm việc gì cũng cần nghĩ người khác trước, đứng tại góc độ của người khác mà suy xét, thử xem lại toàn cuộc xem, thì sẽ biết làm sao. Nghĩ nghĩ về người khác nghĩ sao, nhìn toàn cuộc một chút, thì sẽ biết mình nên làm thế nào.

Đệ tử: Dẫn xuất Thần Vận có thể chiếu phim ở Hồng Kông như là chiếu phim điện ảnh được không? Ở Đài Loan, Đài truyền hình Tân Đường Nhân có thể đi theo phương hướng làm đài truyền hình công ích [công cộng miễn phí] hay không?

Sư phụ: Dẫn xuất Thần Vận không thể chiếu phim như chiếu phim điện ảnh được. Thế thì không có được sự rung động mãnh liệt ở hiện trường, cũng không đạt hiệu quả cứu người ở hiện trường. Làm Đài truyền hình như thế nào thì chư vị tự mình quyết định. Đệ tử Đại Pháp ở Đài Loan đưa đài truyền hình ra làm, hơn nữa điều kiện tốt hơn ở Mỹ quốc bên này, tôi nghe [tin] đó thấy rất mừng. Sau đó lại nghe chư vị không định làm nữa. Dù thế nào thì chư vị mới là [người] chứng thực

Pháp; chư vị muốn làm thì làm, không muốn làm thì thôi; cái đó nguyên là [điều] chư vị làm; nhưng tôi cảm thấy không nên quá mất đi cốt khí. Lẽ nào làm không tốt, phối hợp không tốt? Vì lẽ gì mà không thể nỗ lực về phương diện hiệu ích kinh tế để đảm bảo cho sự vận hành của đài truyền hình? Ở xã hội Tây phương, đệ tử Đại Pháp người Hoa có sự khác biệt về văn hoá [với người Tây phương ở đó mà vẫn làm tốt], vậy mà ở địa phương của bản thân người Hoa [như Đài Loan], lại không làm tốt là sao? Người thường đều làm được cả, chư vị không làm được? Những thứ mà chư vị đăng báo cáo đều là người thường muốn xem, là [thứ] người khác không dám báo cáo, là [thứ] khiến người đã xem là thấy thích; chư vị vẫn làm không tốt là sao? Đừng nghĩ lệch lạc về biện pháp. [Điều] chư vị đã nghĩ kỹ rồi và muốn làm rồi thì cứ làm thôi; nếu thật sự làm không nổi thì chư vị hoán đổi phương thức làm việc khác cũng được. Tôi cảm thấy như đệ tử Đại Pháp làm sự việc gì cũng cần có thủy có chung. Bỏ ra một nửa lực khí, đường tu luyện đi một nửa, [rồi] quay đầu lại đi từ đầu, đi lại từ đầu, thật quá lãng phí. Thời gian là có hạn.

Đệ tử: Chúng con làm kênh thông tấn có rất nhiều đệ tử trẻ tuổi; vì mức độ nắm vững đối với quan hệ nam nữ không được tốt, mang đến dao động rất lớn cho việc tu luyện bản thân và hoàn cảnh chung quanh.

Sư phụ: Việc này cần phải hết sức chú ý. Đệ tử Đại Pháp chư vị về phương diện này mà làm không tốt, không vượt qua quan [ái] này cho tốt, con đường của bản thân mà đi không tốt, [thì] tự bôi nhọ mình, cũng khiến đệ tử Đại Pháp chính thể bị bôi nhọ. Những lời này tôi không muốn nói nhiều; quá khứ đã nói nhiều

lắm rồi. Hãy chú ý. Các kênh thông tấn Trung Quốc hướng dẫn tuyên truyền công khai những việc này; tà ác là muốn làm bại hoại người Trung Quốc, chính là để con người không cách nào được cứu độ. Mục đích của tà ác rất rõ ràng, [là] khiến Thần thấy những người như thế thì các vị có độ hay không. Thân là đệ tử Đại Pháp, bản thân chư vị làm mà không tốt thì chư vị lẽ nào bảo người khác làm cho tốt? Làm thế nào cứu người khác?

Đệ tử: Chúng con có rất nhiều học viên tham dự công tác kênh thông tin cũng phải kiêm cả công tác nơi người thường; như thế rất khó toàn tâm toàn lực cho việc vận hành kênh thông tin.

Sư phụ: [Học viên] ngồi đây về cơ bản đều là tình huống đó; mọi người cũng đều làm [vậy]; thế thì bản thân hãy thu xếp thời gian cho tốt, tự mình thu xếp tốt một chút. Trước mắt là tình huống như vậy; trừ phi chư vị đã có biện pháp giải quyết vấn đề sinh hoạt rồi, [hoặc] có nhân viên chuyên trách. Tôi cũng bảo với Đài truyền hình rằng, người chuyên trách [bán] quảng cáo của chư vị là có thể có lương cố định, chính là như làm một chức nghiệp chính thức, mọi người cũng làm mà không phải lo nữa; thế nào cũng phải bước đi cho thành con đường ấy. Nếu như hạng mục khác chư vị cũng trang bị đủ điều kiện thì cũng có thể làm như vậy; không có đủ điều kiện ấy thì mọi người không thể làm vậy được.

Hiện nay hiệu quả diễn xuất của Đoàn Nghệ thuật Thần Vận, mọi người cũng đã biết cả, có tác dụng thế nào mọi người cũng thấy cả rồi, bất kể là mấy nghìn người vào trong rạp diễn, khi ra là có cải biến rồi. Điều ấy là các hạng mục [công việc] giảng chân tướng khác của chư vị trong tình huống thông thường sẽ không thể lập

tức có hiệu ứng như thế được; trước mắt còn chưa đạt tới mức độ đó, cũng không làm được cho nhiều người đến thế. Diễn xuất của đoàn nghệ thuật có thể có được tác dụng như vậy. Đoàn nghệ thuật có thể khởi tác dụng lớn đến thế, đương nhiên là rất nhiều phương diện đều làm tốt thì mới làm được. Vậy có người bèn nói rằng thế thì chúng ta làm thêm nhiều đoàn nghệ thuật, chúng ta đều làm việc này. Không được; như mọi người đều biết, việc này phải liên đới tới rất nhiều vấn đề về tài lực, vật lực, và nhân lực. Những diễn viên đó, những hài tử đó là có điều kiện về phương diện ấy; kỹ thuật của họ đề cao một cách thật sự rất xuất sắc. Học sinh trường Phi Thiên có học tập các khoá văn hoá cũng hết sức tốt; tại khu vực New York ấy, cùng thi khảo nghiệm với các trường khác thì cũng là hàng thứ nhất. (vỗ tay) Không chỉ các khoá văn hoá tốt, mà họ còn được huấn luyện khắc khổ, kỹ năng đề cao lên rất nhanh; hiện nay còn khá hơn cả diễn viên chuyên nghiệp thông thường; hơn nữa thời gian rất ngắn. Vậy vì sao lại như thế? Một là họ là đệ tử Đại Pháp, một nữa là có giảng viên rất giỏi, kể cả giáo viên các môn văn hoá, và giáo viên vũ đạo cũng như âm nhạc. Họ hoàn toàn tạm nghỉ việc ở kia, hàng ngày đều dạy học [ở đây]. Bộ phận những đệ tử Đại Pháp này nếu cứ thời gian dài mà như thế, họ còn có gia [đình] có [sự] nghiệp, thế thì không được. Chư vị đều biết, các hạng mục công việc khác đều là nghiệp dư: bản thân vừa làm việc nhà, vừa làm việc của đệ tử Đại Pháp, thế cũng không bị ảnh hưởng; nhưng họ [làm thế] không được; do đó họ phải có lương chính thức. [Nếu] thêm những diễn viên đã trưởng thành, thì chi phí sẽ hết sức lớn. [Tính] chi phí diễn xuất các nơi, [nếu] họ

hễ bắt đầu được lương, toàn thể Đoàn nghệ thuật tất cả là mấy trăm người, chi phí diễn xuất ở các nơi nữa, [nếu] mở quỹ lương thì không đủ dùng. Cũng nghĩ việc lập [quỹ] tài trợ, chuyên môn thiết lập Văn phòng Thần Vận, chuyên trách đi tìm [cơ quan] chính phủ và công ty để gây quỹ tài trợ; vì các đoàn nghệ thuật khác cũng là làm như thế. Việc này làm được không dễ chút nào. Chư vị chớ có thấy họ hiện ra một chút lãi về kinh tế; cái đó còn xa lắm lắm mới đủ.

Đệ tử: Có người thường xem xong diễn xuất Thần Vận bèn mang [tài liệu] quảng cáo Thần Vận về Trung Quốc. Hai hôm trước từ Trung Quốc trở lại, anh ấy nói rằng ở Trung Quốc đã phát bốn mươi bộ tài liệu chân tướng. Anh ấy nói chuyển lời chúc sức khoẻ Sư phụ.

Sư phụ: Nhân tố tà ác vốn khổng chế con người mà bị tiêu trừ càng nhiều, thì con người càng được giải phóng xuất lai. Người đã thanh tỉnh thì tự mình sẽ phân tích, tự mình sẽ thấy rõ chân tướng cuộc bức hại và tà đảng. Đâu là tốt đâu là xấu, người ta lập tức biết ngay. Bất kể đạo đức của người ta có bị rơi xuống đến mức độ nào đi nữa, người ta rốt cuộc cũng có lý tính, đối với tốt-xấu là có phân biệt rõ, người ta sẽ dần dần tỉnh táo trở lại.

Đệ tử: Đối với Đại Kỷ Nguyên là đã có yêu cầu cần đạt điểm hoà vốn; còn về mặt kinh doanh của Tân Đường Nhân, các đệ tử Đại Pháp Tân Đường Nhân chúng con đặt mục tiêu cho mình như thế nào?

Sư phụ: [Việc] cụ thể là cần chư vị tự mình cụ thể mà làm. Cụ thể quá đừng hỏi Sư phụ nữa. Chư vị thương lượng với nhau cho tốt, tôi cũng đã giảng cho người phụ trách rồi, họ sẽ biết làm như thế nào.

Tôi xem ra, Sư phụ sẽ không giảng thêm nữa; còn phải để chừa vị thời gian thảo luận; dù sao thì hôm nay chúng ta không phải là [làm] Pháp hội; (mọi người cười) tôi chỉ là giải đáp một số vấn đề gấp cho mọi người. Tôi giảng tới đây thôi; cảm ơn mọi người! (vỗ tay nhiệt liệt)

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: //big5.minghui.org/mh/articles/2009/8/15/206600.html.

Có tham khảo bản tiếng Anh: //clearwisdom.net/html/articles/2009/8/20/110204.html.

Dịch ngày: 2-10-2009. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **bản sự:** tài năng, kỹ năng.
- **bất khả tư nghị:** không thể nghĩ bàn, khó tin nổi.
- **chính thường:** bình thường theo cái lẽ của nó phải thế.
- **Chủ, Chúa:** một chữ tiếng Hán có hai cách đọc ‘Chủ’, và ‘Chúa’; người dịch nói chung dùng cách dịch là ‘Chủ’.
- **cự đại:** to lớn.
- **Cửu Đại Tái, Cửu Hạng Đại Tái:** chín (cửu) cuộc thi đấu lớn (đại tái) phạm vi toàn cầu do Tân Đường Nhân (//www.ntdtv.com) tổ chức; chủ yếu nhằm vào đối tượng là người Hoa toàn cầu với chủ đề xoay quanh văn hoá Trung Hoa. Các môn thi năm nay, 2009: múa, hát (thanh nhạc), violin, thiết kế y phục, nấu ăn, piano, võ thuật, vẽ tranh nhân vật, và thư pháp. Xem website của cuộc thi: //competitions.ntdtv.com.
- **Đại Thẩm Phán:** Đại Thẩm Phán cuối cùng, Đại Phán Xét cuối cùng; *thẩm* → thẩm tra, điều tra cẩn thận; *phán* → phán xét, lên quyết án.
- **đoạn chương thủ nghĩa:** lấy cái nghĩa tách khỏi văn

chương, trích dẫn mà tách rời khỏi ngữ cảnh.

- **Flushing:** (sự vụ Flushing) từ năm 2008 Trung Cộng thuê một số kẻ bại hoại ở Flushing tại New York, Mỹ quốc, tiến hành những hành vi lưu manh nhằm vào điểm thoái đảng công cộng ở Flushing; đánh chửi om sòm, gây rối trật tự công cộng.

- **Hán phục Đại tái:** thi đấu thiết kế y phục Trung Quốc, một trong Cửu Đại Tái.

- **heo chết không sợ nước sôi:** ngụ ý là không còn gì để mất cũng không kiêng nể gì nữa (thành ngữ Trung Quốc).

- **kiếp nạn:** đại nạn lớn (diễn giải).

- **phó xuất:** chi trả phí tổn, hy sinh.

- **sáng thế:** sáng tạo thế giới, khai mở trời đất.

- **tiên nhập vi chủ:** vào trước thì làm chủ.

- **trợ Sư Chính Pháp:** trợ giúp Sư phụ làm Chính Pháp (diễn nghĩa chữ).

- **Trung Cộng:** đảng cộng sản Trung Quốc.